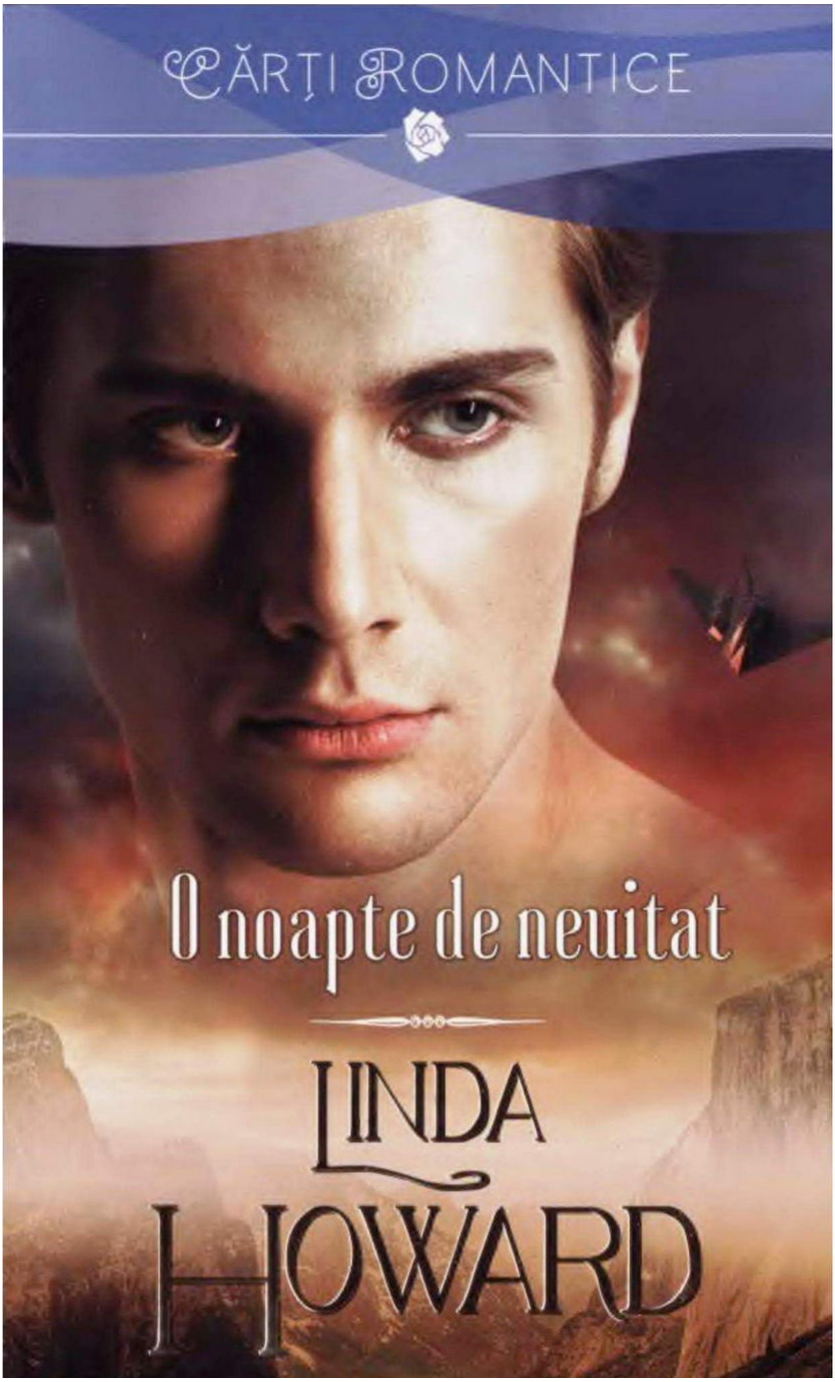
CĂRȚI ROMANTICE
O noapte de neuitat
LINDA
HOWARD

Linda Howard
O noapte de neuitat

Traducere din limba engleză Alina Rogojan
Editura Lira

Mackenzie's Pleasure
Linda Howard
1996 Linda Howington

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
www.litera.ro/lirabooks.ro

O noapte de neuitat
Linda Howard
2014 Grup Media Litera
Editor: Vidraşcu şi fiii
Copertă: Florentina Tudor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
UNDA HOWARD
O noapte de neuitat/Linda Howard; trad.: Graal Soft.
— Bucureşti: Litera, 2014 ISBN 978-606-741-132-4
I. Soft, Graal (trad.)

Cartea le este dedicată tuturor cititorilor minunaţi care s-au îndrăgostit de seria Mackenzie la fel de mult ca mine.

Prolog

Wolf Mackenzie se strecură din pat, apropiindu-se neliniştit de fereastră, şi rămase acolo studiind întinderea puternic reliefată, luminată de lună, a pământurilor lui. Aruncă o privire scurtă peste umărul gol şi se asigură că Mary dormea mai departe netulburată, deşi ştia că nu avea să mai treacă mult timp până să-i simtă absenţa şi să se foiască în somn, căutându-l. Când mâna ei nu avea să găsească fierbinţeala corpului lui, urma să se trezească, ridicându-se în capul oaselor în pat şi dându-şi somnoroasă la o parte părul mătăsos de pe faţă. Când avea să-l vadă lângă fereastră, urma să coboare din pat şi să vină lângă el, cuibărindu-se lângă corpul lui gol şi sprijinindu-şi adormită capul pe pieptul lui.

Un zâmbet slab îi poposi pe gura aspră. Cel mai probabil, dacă stătea la fereastră îndeajuns de mult ca ea să se trezească, aveau să se bage la loc în aşternut nu pentru a dormi, ci pentru a face dragoste. După cum îşi amintea, Maris fusese concepută exact cu o astfel de ocazie, când nu-şi putuse găsi liniştea din cauză că escadrila de avioane a lui Joe tocmai fusese trimisă peste ocean în timpul unui conflict izbucnit pe neaşteptate. Fusese prima misiune a lui Joe, iar Wolf fusese la fel de tensionat ca în zilele când luptase el însuşi în Vietnam.

Din fericire, el şi Mary trecuseră de vremea în care pasiunea spontană putea da naştere unui nou copil. Acum aveau nepoţi, nu propriii lor copii. Zece, la ultima numărătoare, mai exact. Dar în noaptea aceea era agitat şi ştia şi de ce.

Lupul dormea întotdeauna mai bine când ştia unde se aflau toţi puii lui.

Nu conta că puii erau adulţi, unii dintre ei având propriii copii. Nu conta că erau, fără excepţie, perfect capabili să aibă grijă de ei înşişi. Erau *ai lui,* iar el era gata să sară în ajutorul lor dacă aveau nevoie de el. Şi îi plăcea

să ştie, în mod rezonabil, unde îşi petreceau noaptea. Nu avea nevoie să cunoască exact locaţia – erau unele lucruri pe care era mai bine ca un părinte să nu le ştie –, dar, dacă ştia în ce stat se aflau, de obicei acest lucru îi era de-ajuns. Pe toţi dracii, uneori s-ar fi bucurat şi să ştie prin ce *ţară* rătăceau.

De data aceasta nu Joe era cel care îl neliniştea. Ştia unde era Joe – la Pentagon. Joe purta patru stele acum şi făcea parte din Statul Major al armatei americane.

Joe ar fi preferat şi acum să urce în carlinga unei păsări de oţel şi să zboare cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului, dar acea perioadă din viaţa lui se încheiase. Dacă tot era nevoit să piloteze un birou, atunci avea să se asigure că îl pilota al naibii de bine. În plus, după cum spusese chiar el odată, a fi căsătorit cu o femeie precum Caroline era mai dificil decât a se afla în mijlocul unei bătălii în aer, în inferioritate numerică de unu la patru.

Zâmbetul lui Wolf deveni mai amplu când gândurile îi alunecară spre nora lui. Inteligenţa unui geniu, doctorate în fizică şi în informatică, uşor arogantă, oarecum ciudată. Obţinuse licenţa de pilot la scurt timp după naşterea primului lor fiu, în ideea că soţia unui pilot de vânătoare trebuia să ştie câte ceva despre pilotarea avioanelor. Reuşise să obţină permisul de pilotare pentru avioane de mici dimensiuni cam odată cu apariţia celui de-al treilea fiu al lor. După naşterea celui de-al cincilea fiu, îi spusese morocănoasă lui Joe că renunţa la misiune, fiindcă îi oferise cinci şanse şi devenise evident că nu era în stare să facă o fată.

La un moment dat i se sugerase cu amabilitate lui Joe că era mai bine ca soţia lui să renunţe la locul ei de muncă. Compania la care era angajată se implicase masiv în contracte cu guvernul, iar orice suspiciune de favoritism ar fi dăunat carierei lui. Joe îşi îndreptase privirea ca de laser a ochilor lui albaştri şi reci spre superiorii lui şi spusese:

— Domnilor, dacă am de ales între soţia mea şi carieră, vă pun imediat la dispoziţie demisia mea.

Acela nu era răspunsul la care se aşteptaseră, iar subiectul muncii de cercetare şi dezvoltare întreprinse de Caroline nu mai fu adus niciodată în discuţie.

Wolf nu-şi făcea probleme nici în privinţa lui Michael. Mike era cel mai liniştit dintre toţi copiii lui, deşi la fel de concentrat. Hotărâse încă de la o vârstă fragedă că voia să se ocupe de o fermă şi exact asta făcea. Avea o fermă destul de întinsă undeva mai jos, spre Laramie, iar el şi soţia lui îşi creşteau în tihnă animalele şi pe cei doi fii.

Singura tulburare pe care o provocase Mike vreodată fusese atunci când hotărâse să o ia de soţie pe Shea Colvin. Wolf şi Mary îi dăduseră binecuvântarea lor, dar problema era că mama lui Shea era Pam Hearst Colvin, una dintre fostele prietene ale lui Joe – iar tatăl lui Pam, Ralph Hearst, se opusese ideii ca scumpa lui nepoată să se mărite cu Michael Mackenzie cu tot atâta înverşunare ca atunci când fiica lui fusese prietena lui Joe Mackenzie.

Michael, cu hotărârea şi concentrarea ce îl caracterizau, ignorase întreaga furtună. Singura lui preocupare era să se însoare cu Shea – şi să ia naiba furtuna ce izbucnise în familia Hearst. Blânda şi tăcuta Shea fusese sfâşiată, dar şi-l dorise pe Michael şi refuzase să anuleze nunta, aşa cum cerea bunicul ei. Pam însăşi fusese cea care pusese capăt situaţiei, într-un final, înfruntându-şi tatăl în mijlocul magazinului lui.

— Shea se va căsători *oricum* cu Michael, tunase ea, când Ralph ameninţase să o excludă pe Shea din testament dacă se căsătorea cu vreunul dintre bărbaţii din neamul acela nenorocit. Nu ai fost de acord nici cu relaţia mea cu Joe, deşi era unul dintre cei mai decenţi bărbaţi pe care îi cunoscusem vreodată. Acum, Shea îl vrea pe Michael şi îl va avea. Modifică-ţi testamentul, dacă aşa vrei. Şi ţine-ţi strâns în braţe ura, fiindcă n-ai să-ţi mai strângi în braţe nepoata – nici strănepoţii. Gândeşte-te la asta!

Aşadar, Michael se căsătorise cu Shea, şi, în ciuda bombănelilor şi a mârâiturilor, bătrânul Hearst era nebun după cei doi strănepoţi. Cea de-a doua sarcină a lui Shea se dovedise dificilă, şi fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa şi ea, şi copilul. Doctorul îi sfătuise să nu mai facă alţi copii, dar ei hotărâseră deja că se mulţumeau cu doi. Cei doi băieţi creşteau preocupaţi de activităţile legate de creşterea vitelor şi a cailor. Pe Wolf îl amuza gândul că strănepoţii lui Ralph Hearst purtau numele de Mackenzie. Cine naiba şi-ar fi imaginat aşa ceva?

Josh, cel de-al treilea fiu al lui, locuia în Seattle cu soţia lui, Loren, şi cu cei trei fii ai lor. Josh era la fel de pasionat de avioane ca Joe, dar el optase să intre în marină, în loc de aviaţie, poate fiindcă voia să se afirme prin forţe proprii şi nu fiindcă fratele lui mai mare era general.

Josh era vesel şi bun la suflet, cel mai sociabil dintre toţi, dar avea şi el acea vână de hotărâre îndârjită. Scăpase ca prin urechile acului din accidentul care îl lăsase cu o articulaţie înţepenită la genunchiul drept şi care însemnase sfârşitul carierei lui milităreşti, dar, după cum îi stătea în fire, lăsase accidentul în urmă şi se concentrase asupra a ceea ce se afla în faţa lui. La acea vreme, în faţa lui se aflase doctorul lui – Loren Page. Nefiind genul care să se învârtă în jurul cozii, Josh îi aruncase o singură privire frumoasei şi înaltei Loren şi îşi începuse manevrele de curtare chiar de pe patul de spital. Încă purta cârje când se căsătoriseră. Acum, după ce i se născuseră trei fii, lucra la o firmă de aeronautică, punând la punct noi avioane militare, iar Loren îşi practica specializarea în ortopedie la un spital din Seattle.

Wolf ştia unde se afla şi Maris. Singura lui fiică era în acel moment în Montana, lucrând ca dresor la un fermier specializat în creşterea cailor. Se gândea să se angajeze în Kentucky, să lucreze la o fermă de cai pursânge. Încă de când fusese suficient de mare să stea singură în şa pe un

cal, ambiţiile ei se concentraseră toate în jurul acelor animale mari şi elegante. Moştenise talentul lui în materie de cai, fiind în stare să îmblânzească şi cele mai nărăvaşe sau încăpăţânate animale. În sinea lui, Wolf credea că Maris era, probabil, chiar mai talentată decât el. Ceea ce putea ea să realizeze cu un cal era magie pură.

Expresia îndârjită a lui Wolf se îmblânzi când se gândi la Maris. Îi furase inima cu un singur deget încă din clipa în care îi fusese pusă în braţe, la doar câteva minute după naştere, când ea ridicase spre el ochii întunecaţi şi somnoroşi. Dintre toţi copiii lui, ea era singura care moştenise ochii lui întunecaţi. Fiii lui semănau toţi cu el, cu excepţia ochilor lor albaştri, dar Maris, care semăna cu Mary din toate celelalte puncte de vedere, avea ochii tatălui ei. Fiica lui avea părul de culoare deschisă, de un castaniu-argintiu, pielea atât de fină, încât părea aproape translucidă şi era înzestrată cu hotărârea mamei sale. Măsura cu totul un metru şaizeci şi cântărea vreo patruzeci şi cinci de kilograme, dar Maris nu ţinea niciodată câtuşi de puţin cont de fragilitatea ei; când se hotăra să facă un lucru, insista cu o încăpăţânare încrâncenată până reuşea. Era mai mult decât capabilă să le ţină piept fraţilor ei mai mari, mult mai masivi şi mai dominatori.

Cariera pe care şi-o alesese nu fusese una uşoară pentru ea. Oamenii aveau tendinţa să presupună două lucruri. În primul rând, că nu făcea decât să se folosească de numele de Mackenzie, iar în al doilea rând, că era prea delicată pentru meseria ei. Îşi dădeau seama în scurt timp cât de tare se înşelaseră în ambele privinţe, dar era o bătălie pe care Maris era nevoită s-o ducă la nesfârşit. Însă nu se dădea bătută, câştigând treptat respect pentru talentele ei personale.

Parcurgând în minte lista copiilor lui, ajunse la Chance. La naiba, ştia chiar şi unde se afla Chance, ceea ce era mare lucru. Chance rătăcea prin lume, deşi se

întorcea întotdeauna în Wyoming, la muntele pe care-l considera singurul lui cămin. Întâmplător, chiar sunase în ziua respectivă, cu câteva ore în urmă, din Belize. Îi spusese lui Mary că avea să se odihnească vreo câteva zile, înainte de a merge mai departe. Când îi venise lui rândul la telefon, Wolf se îndepărtase de Mary cât să nu poată fi auzit şi îl întrebase încet pe Chance cât de grav era rănit.

— Nu prea rău, răspunsese Chance laconic. Câteva copci şi câteva coaste fisurate. Ultima misiune a luat o întorsătură cam neplăcută pentru mine.

Wolf nu îl întrebase ce presupusese ultima lui misiune. Fiul lui mercenar îndeplinea uneori sarcini delicate primite din partea guvernului, aşa că Chance rareori se oferea să-i dea detalii. Cei doi bărbaţi aveau înţelegerea tacită de a nu-i permite lui Mary să afle despre pericolele pe care Chance le înfrunta cu regularitate. Pe lângă că voiau să o scutească de îngrijorare, ştiau şi că, dacă ar fi aflat că Chance era rănit, probabil ar fi sărit într-un avion şi l-ar fi adus acasă.

Când Wolf închisese telefonul şi se întoarse, se lovise de ochii bleumarin ai lui Mary aţintiţi asupra lui.

— Cât de grav e rănit? întrebase ea aspru, cu mâinile înfipte în şolduri.

Wolf ştia că nu era cazul să o mintă. În schimb, traversase camera până la ea şi o trăsese în braţele lui, mângâindu-i părul mătăsos şi cuibărindu-i corpul fragil în soliditatea musculoasă a corpului lui. Uneori intensitatea iubirii pe care o simţea faţă de această femeie aproape îl îngenunchea. Însă nu putea s-o apere de îngrijorare, aşa că îi oferea respectul sincerităţii.

— Nu prea rău, după cum a spus chiar el. Ea răspunsese instant:

— Îl vreau aici.

— Ştiu, scumpo. Dar e bine. Nu ne minte. În plus, îl cunoşti pe Chance.

Mary încuviinţase din cap oftând, apoi îşi lipise buzele de pieptul lui. Chance era ca o panteră elegantă, sălbatic şi refuzând absolut orice fel de lanţuri. Îl aduseseră în casa lor şi îl făcuseră parte din familie, legându-l de ei cu iubire, ştiind că niciun alt fel de legătură nu l-ar fi putut ţine. Şi, precum o creatură sălbatică doar pe jumătate îmblânzită, acceptase limitele civilizaţiei, însă doar la nivel superficial. Cutreiera pământul în lung şi în lat, dar întotdeauna se întorcea la ei.

Încă de la început însă, fusese neputincios în faţa lui Mary.

Ea îl înconjurase din prima clipă cu atâta dragoste şi grijă, încât nu fusese în stare să-i reziste, deşi în ochii lui căprui-deschis se reflectase consternarea, chiar jena resimţită din pricina atenţiei ei. Dacă Mary ar fi plecat să-l aducă pe Chance, acesta s-ar fi întors fără să crâcnească, dar ar fi intrat în casă afişând o neajutorată, uşor panicată, de genul, „O, Doamne, scapă-mă de asta”. Apoi ar fi lăsat-o cuminte să-i îngrijească rănile, să-l răsfeţe şi, în general, să-l sufoce cu grija ei maternă.

Să o privească pe Mary agitându-se în jurul lui Chance era una dintre cele mai amuzante ocupaţii ale lui Wolf. Ea se agita în jurul tuturor copiilor ei, dar ceilalţi crescuseră cu această atitudine şi li se părea firească. Chance, pe de altă parte, era un copil de paisprezece ani pe jumătate sălbatic, atunci când îl găsise Mary. Dacă avusese vreodată o casă, nu şi-o amintea. Dacă avea un nume, nu şi-l cunoştea. Reuşise să se sustragă autorităţilor de protecţie socială, bine intenţionate, deplasându-se în permanenţă, furând tot ce îi trebuia: mâncare, haine, bani. Era foarte inteligent şi învăţase singur să citească din ziare şi reviste aruncate ia gunoi. Bibliotecile deveniseră unul dintre locurile lui favorite pentru a-şi petrece timpul, eventual chiar pentru a rămâne peste noapte, atunci când reuşea, dar niciodată vreme de două nopţi la rând. Din câte citise şi din crâmpeiele de programe televizate pe

care le văzuse, înţelegea conceptul de familie, însă doar atât şi era pentru el – un concept. Nu avea încredere în nimeni în afară de el însuşi.

Poate că ar fi ajuns astfel la vârsta adultă dacă nu ar fi contractat o gripă dezastruoasă. Întorcându-se cu maşina de la muncă, Mary îl găsise zăcând pe marginea unui drum, incoerent şi încins de febră. Deşi era cu treizeci de centimetri mai înalt decât ea şi cântărea cu vreo douăzeci de kilograme mai mult, Mary reuşise cumva să se lupte cu el şi să-l facă să urce în camioneta ei, ducându-l la clinica locală, unde doctorul Nowacki descoperise că gripa se complicase cu o pneumonie şi îl transferase rapid pe Chance la cel mai apropiat spital, aflat la o sută treizeci de kilometri distanţă.

Mary se întorsese acasă şi insistase ca Wolf să o ducă la spital – imediat.

Chance era internat la terapie intensivă când sosiseră ei. La început, asistentele refuzaseră să le dea voie să-l vadă, deoarece nu îi erau rude şi, de fapt, nu ştiau nimic despre el. Serviciile de protecţia copilului fuseseră anunţate şi urma să sosească cineva să se ocupe de hârtii. Acestea se dovediseră rezonabile, chiar amabile, dar nu se aşteptaseră să aibă de-a face cu cineva ca Mary. Ea rămăsese neînduplecată. În cele din urmă, asistentele, epuizate şi depăşite de o voinţă cu mult mai puternică decât a lor, cedaseră şi le permiseseră lui Wolf şi lui Mary să intre în mica rezervă.

De îndată ce îl văzuse pe băiat, Wolf înţelesese de ce Mary se ataşase atât de tare de el. Nu era vorba doar despre faptul că era grav bolnav, în pericol de moarte; era, totodată, evident, parţial amerindian. Probabil îi amintea atât de mult lui Mary de propriii ei copii, încât nu ar fi putut uita de el tot aşa cum nu ar fi putut uita de niciunul dintre ei.

Ochiul expert al lui Wolf îl studiase pe băiat aşa cum zăcea acolo, atât de nemişcat şi de tăcut, cu ochii închişi,

respirând gâfâit. Roşeaţa aprinsă a febrei îi păta pomeţii înalţi. Patru recipiente diferite pentru perfuzii picurau o soluţie intravenoasă în braţul lui musculos drept, care era imobilizat pe pat. Un alt recipient atârna într-o parte a patului, măsurând producţia rinichilor lui.

Nu era pe jumătate amerindian, îşi spusese Wolf. Poate pe un sfert. Nu mai mult de atât. Dar, chiar şi aşa, nu încăpea îndoială în privinţa moştenirii lui. Unghiile îi păreau palide pe fondul pielii bronzate a degetelor, în timp ce acelea ale unui alb ar fi fost mai trandafirii. Părul bogat, castaniu-închis, lung până la umeri, era lins. Avea, în plus, pomeţi înalţi, buze clar conturate şi nasul înalt specific. Era cel mai frumos băiat pe care îl văzuse Wolf vreodată.

Mary se apropiase de pat, cu întreaga atenţie concentrată asupra băiatului care zăcea bolnav şi neputincios pe aşternuturile albe ca zăpada. Îşi pusese uşor mâna răcoroasă pe fruntea lui, apoi îi mângâiase părul.

— Ai să fii bine, murmură ea. O să am eu grijă de asta. Băiatul deschisese pleoapele grele, cu un efort vizibil.

Pentru prima dată, Wolf îi văzuse ochii căprui, aproape aurii, înconjuraţi de cercuri maronii atât de întunecate, încât păreau aproape negre. Confuz, băiatul îşi concentrase privirea mai întâi asupra lui Mary, apoi o lăsase să alunece asupra lui Wolf, şi o scânteie de alarmă întârziată se aprinsese în ochii lui. Încercase să se ridice în capul oaselor, dar era prea slăbit chiar şi pentru a-şi smulge braţul prins de pat.

Wolf se mutase de cealaltă parte a băiatului.

— Nu-ţi fie teamă, spusese el încet. Ai pneumonie şi eşti într-un spital. Apoi, ghicind ce se afla la baza reacţiei de panică a băiatului, adăugase: Nu o să-i lăsăm să te ia.

Ochii aceia de culoare deschisă se opriseră asupra chipului lui, şi poate că aspectul lui Wolf îl liniştise. Precum un animal sălbatic, se relaxase treptat şi alunecase înapoi în somn.

În decursul săptămânii următoare, starea băiatului se îmbunătăţise, iar Mary intrase plină de avânt în acţiune. Era hotărâtă ca băiatul, care încă nu le spusese un nume, să nu ajungă în custodia statului nici măcar pentru o zi. Trăsese sfori, hărţuise oameni, apelase chiar la Joe, cerându-i să-şi folosească influenţa, iar tenacitatea ei dăduse roade. Când băiatul fusese externat, se dusese acasă cu Wolf şi cu Mary.

Băiatul se obişnuise treptat cu ei, deşi nu se arătase absolut deloc prietenos, nici măcar încrezător. Le răspundea la întrebări cu un singur cuvânt, dacă era posibil, dar nu vorbea efectiv niciodată. Mary nu se lăsase descurajată. Încă de la bun început, îl tratase pur şi simplu pe băiat ca şi cum ar fi fost copilul ei – şi, în scurt timp, chiar devenise unul de-al lor.

Băiatul care fusese dintotdeauna singur se trezi brusc aruncat în mijlocul unei familii numeroase şi volatile. Pentru prima dată avea un acoperiş deasupra capului în fiecare noapte, o cameră doar a lui, mâncare din belşug în stomac. Avea haine atârnate în dulap şi ghete noi în picioare. Era încă prea slăbit pentru a participa la sarcinile din gospodărie, aşa cum făceau toţi ceilalţi, dar Mary începuse imediat să-i dea lecţii particulare pentru a-l aduce la acelaşi nivel şcolar ca Zane, având în vedere că ambii băieţi erau de aceeaşi vârstă, din câte îşi puteau da seama. Chance se apucase de studiat cu lăcomia unui căţeluş flămând ajuns la sânul mamei, dar, din orice alt punct de vedere, se încăpăţânase să păstreze distanţa. Privirea lui vicleană şi ferită observa fiecare nuanţă a relaţiilor de familie, raportând ceea ce vedea la ceea ce cunoscuse în trecut.

În cele din urmă, cedase în faţa lor suficient cât să le spună că i se spunea Haimana. Nu avea un nume adevărat.

Maris îl privise cu chipul lipsit de expresie.

— Haimana?

Gura lui se schimonosise şi păruse cu mult prea

bătrân pentru cei paisprezece ani ai lui.

— Da, ca un câine vagabond.

— Nu, spusese Wolf, căci numele era un indiciu. Ştii că eşti parţial amerindian. Mai degrabă ţi s-a spus Haimana fiindcă hoinăreai fără casă prin Oklahoma – ceea ce înseamnă că ai, probabil, origini Cherokee.

Băiatul se mulţumise să-l privească, cu o expresie prudentă, dar, chiar şi aşa, ceva din el se luminase la gândul că nu fusese comparat cu un câine al nimănui.

Relaţiile lui cu ceilalţi membri ai familiei erau complicate. Cu Mary, ar fi vrut să rămână rezervat, dar pur şi simplu nu reuşea. Ea îl înconjura cu aceeaşi grijă maternă pe care o acorda celorlalte progenituri ale ei, ceea ce îl înspăimânta, deşi o savura, absorbind prin toţi porii atenţia ei afectuoasă. Se ferea de Wolf, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca bărbatul cel masiv să se repeadă asupra lui cu pumni şi lovituri de picioare. Priceput în materie de sălbăticiuni, Wolf îl liniştise treptat pe băiat aşa cum făcea şi cu armăsarii, lăsându-l să se obişnuiască, dându-i timp să vadă că nu avea de ce să se teamă, apoi oferindu-i respectul şi prietenia lui şi, într-un final, afecţiune.

Michael plecase deja la facultate, dar, când se întorsese acasă, făcuse pur şi simplu loc în cercul familiei lui pentru nou-sosit. Haimana îşi permise să fie relaxat cu Mike încă de la început, intuind acea acceptare tacită.

Se înţelegea bine şi cu Josh, dar Josh era atât de vesel, încât era imposibil să nu te înţelegi cu el. Josh îşi asumă sarcina de a-l învăţa pe Haimana cum să îndeplinească multitudinea de sarcini existente la o fermă de cai. Josh fu cel care îl învăţă să călărească, deşi Josh era, fără putinţă de tăgadă, cel mai prost călăreţ din familie. Asta nu însemna că nu era bun, ci doar că erau mai buni ceilalţi, în special Maris. Lui Josh nu îi păsa, fiindcă dragostea lui cea mare erau avioanele, exact aşa cum fusese şi a lui Joe, deci poate că el se arătase mai răbdător cu greşelile nou-venitului decât ar fi fost oricine

altcineva.

Maris era ca Mary. Îi aruncase o singură privire băiatului şi îl luase imediat sub aripa ei feroce de protectoare, fără a ţine cont de faptul că acesta era pe puţin de două ori mai mare ca ea. La doisprezece ani, Maris măsura sub un metru cincizeci şi cântărea treizeci şi trei de kilograme. Dar nu conta pentru ea; Haimana deveni al ei tot aşa cum şi fraţii ei mai mari erau ai ei. Povestea neobosită cu el, îl tachina, îi făcea farse – pe scurt, îl scotea din minţi, îndeplinindu-şi conştiincioasă rolul de soră mai mică. Haimana habar nu avea cum să reacţioneze în faţa ei, tot aşa cum nu ştia cum să reacţioneze faţă de Mary. Uneori o privea pe Maris ca şi cum ar fi fost o bombă cu ceas gata amorsată, dar ea fusese cea care reuşise să-i smulgă primul zâmbet, cu tachinările ei. Tot Maris fusese cea care îl determinase să se implice în conversaţiile familiei: încet, la început, până învăţase cum funcţionau familiile, cum schimburile de informaţii realizate prin discuţii îi legau unii de alţii, apoi cu tot mai multă uşurinţă. Maris încă mai era capabilă să-l tachineze până îl scotea din sărite sau să-i smulgă un hohot de râs, mai repede decât oricine altcineva. O vreme, Wolf se întrebase dacă între cei doi avea să apară o atracţie amoroasă după ce mai creşteau, dar acest lucru nu se întâmplase. Ceea ce venea să demonstreze cât de complet se integrase Haimana în familie; amândoi se considerau pur şi simplu frate şi soră.

Situaţia fusese însă complicată cu Zane.

Zane era, în felul lui, la fel de prudent ca Haimana. Wolf cunoştea războinicii, căci fusese şi el unul dintre ei, şi ceea ce vedea în fiul lui cel mai mic era aproape înspăimântător. Zane era tăcut, intens, atent. Se mişca precum o felină, cu graţie şi fără un sunet. Wolf îşi învăţase toţi copiii, inclusiv pe Maris, strategii de autoapărare, dar cu Zane era ceva mai mult. Băiatul se dedicase artelor de autoapărare cu uşurinţa cu care ar fi

încălţat un pantof îndelung purtat; era ca şi cum ar fi fost făcute pentru el. Când venea vorba de tras la ţintă, avea vederea unui lunetist şi răbdarea mortală specifică.

Zane avea instinctul unui războinic: de a proteja. Devenise imediat neîncrezător şi prudent în faţa acestui intrus ce ameninţa sanctitatea căminului familiei lui.

Nu se purtase urât cu Haimana. Nu îl luase peste picior, nici nu se arătase făţiş dezagreabil, căci nu-i stătea în fire. În schimb, se ţinuse departe de nou-sosit, fără a-l respinge, dar cu siguranţă şi fără a-l primi cu braţele deschise. Având în vedere că erau de aceeaşi vârstă, acceptarea din partea lui Zane era cea mai importantă, iar Haimana reacţionase la răceala acestuia adoptând aceeaşi tactică. Se ignoraseră reciproc.

În timp ce copiii se străduiau să-şi lămurească legătura, Wolf şi Mary făcuseră mari eforturi pentru a-l adopta legal pe Haimana. Îl întrebaseră dacă asta era ceea ce îşi dorea, iar el răspunsese, tipic, ridicând din umeri şi aruncându-le un „Sigur” sec. Interpretând corect răspunsul lui drept o rugăminte fierbinte, Mary accelerase demersurile pentru a finaliza adopţia.

În cele din urmă, aflaseră că procedura de adopţie fusese aprobată exact în aceeaşi zi în care Zane şi Haimana reuşiseră să rezolve situaţia dintre ei.

Praful fusese cel care îi atrase atenţia lui Wolf.

La început, nu îi acordase atenţie, căci aruncase o privire şi o văzuse pe Maris aşezată pe scândura de sus a gardului, urmărind calmă agitaţia. Gândindu-se că unul dintre cai se tăvălea în praf, Wolf se întorsese la muncă. Două secunde mai târziu însă, urechile lui fine surprinseseră sunetul unor gemete şi un alt zgomot, ce aducea suspect de mult a lovituri.

Traversase curtea până ajunsese la celălalt ţarc. Zane şi Haimana se retrăseseră în colţ, unde nu puteau fi văzuţi din casă, şi se snopeau reciproc în bătaie cu sălbăticie. Wolf observase imediat că ambii băieţi, în pofida

forţei loviturilor lor, se mulţumeau să-şi împartă pumni, folosind un stil de luptă mai convenţional decât tacticile mai rapide şi mai murdare pe care le învăţaseră tot de la el. Se sprijinise cu braţele de partea de sus a gardului, lângă Maris.

— Ce se întâmplă?

— Lămuresc treaba cu o bătaie, spuse ea pe un ton neutru, fără a-şi lua ochii de la acţiune.

În scurt timp, Josh li se alăturase lângă gard, şi urmăriseră toţi bătaia. Zane şi Haimana erau amândoi băieţi înalţi şi musculoşi, foarte puternici pentru vârsta lor. Lupta era strânsă, cei doi împărţindu-şi pe rând pumni în faţă. Când unul dintre ei era pus la pământ, se ridica şi se întorcea clătinându-se la încăierare. Erau aproape sinistru de tăcuţi, cu excepţia gemetelor involuntare şi a sunetelor produse de pumnii tari lovind carnea.

Mary îi văzuse stând lângă gard şi venise să vadă ce se întâmpla. Se oprise lângă Wolf şi îşi strecurase mâna mică într-a lui. Wolf o simţise tresărind de fiecare dată când o lovitură îşi atingea ţinta, dar, când o privise, îi văzuse pe chip expresia de profesoară exemplară şi ştiuse că Mary Elizabeth Mackenzie avea să facă linişte în clasă.

Ea îi lăsase cinci minute. Hotărând, evident, că încăierarea se putea întinde pe câteva ore şi că ambii băieţi erau prea încăpăţânaţi pentru a se da bătuţi, rezolvase personal situaţia. Folosind tonul clar şi vioi la care apela la şcoală, le strigase:

— În regulă, băieţi, hai să-i punem punct. Cina va fi pe masă în zece minute.

Apoi se întorsese calmă în casă, pe deplin încrezătoare că restabilise liniştea în ţarc.

Şi chiar aşa fusese. Redusese bătaia la nivelul unei sarcini sau a unui proiect, le dăduse o limită de timp şi un motiv pentru a-i pune punct.

Privirile ambilor băieţi alunecaseră pentru o clipă

spre silueta măruntă ce se îndepărta ţinându-şi spatele drept. Apoi Zane se întorsese spre Haimana, cu răceala ochilor lui albaştri ştirbită oarecum de vânătăile din jur.

— Încă una, spusese el necruţător, şi îşi izbise pumnul de faţa lui Haimana.

Haimana se adunase de pe jos, îşi îndreptase umerii şi îi plătise cu aceeaşi monedă.

Zane se ridicase, îşi scuturase praful de pe haine şi îi întinsese mâna. Haimana i-o prinsese, deşi se crispaseră amândoi de la durerea resimţită în încheieturile degetelor. Îşi dăduseră mâna, se priviseră ca egali, apoi se întorseseră în casă pentru a se spăla. În fond, nu mai era mult până să se aşeze la cină.

La cină, Mary îi spusese lui Haimana că adopţia fusese aprobată. Ochii lui căprui scânteiaseră pe faţa învineţită, dar nu spusese nimic.

— Eşti un Mackenzie acum, declarase Maris satisfăcută.

Vei avea nevoie de un nume adevărat, aşa că alege-ţi unul.

Nu se gândise că alegerea unui nume avea să presupună o oarecare perioadă de reflecţie, dar, întâmplător, Haimana nu făcuse decât să arunce o privire în jurul mesei, studiind familia în care ajunsese doar printr-un noroc chior, şi un zâmbet mărunt şi amar îi înflorise în colţul gurii învineţite şi umflate.

— Chance, spusese el, iar băiatul necunoscut şi fără nume deveni Chance Mackenzie.

Zane şi Chance nu se împrieteniseră la cataramă imediat după bătaie. Descoperiseră însă între ei un respect reciproc, din care se născuse ulterior şi prietenia. De-a lungul anilor, deveniseră atât de apropiaţi, încât păreau să se fi născut gemeni. Se mai bătuseră şi altă dată, dar se ştia peste tot în Ruth, Wyoming, că, dacă cineva se lega de vreunul dintre băieţi, era nevoit să-i înfrunte pe amândoi.

Erau în stare să se snopească reciproc în bătaie, dar, pe Dumnezeu, nimeni altcineva nu avea să o facă.

Intraseră în marină împreună, Zane devenind ofiţer SEAL, în vreme ce Chance se încadrase în serviciile de informaţii ale marinei. Intre timp Chance se retrăsese şi se lansase pe cont propriu, în vreme ce Zane era liderul unei echipe SEAL.

Ceea ce îl aduse pe Wolf la motivul pentru care era neliniştit. Zane.

Se întâmplase de multe ori în cursul carierei lui Zane să piardă legătura cu el, să nu ştie unde se afla sau ce făcea. Wolf nu dormise bine nici atunci. Ştia prea multe despre trupele SEAL, căci le văzuse în acţiune când luptase în Vietnam. Dintre toate forţele speciale, trupele SEAL aveau cea mai bună pregătire, bucurându-se de un nivel de energie şi spirit de echipă demonstrate în urma unor teste chinuitoare care frânseseră bărbaţi mai puţin pregătiţi. Zane era remarcabil de potrivit pentru această carieră, dar, în fond şi la urma urmei, trupele SEAL erau totuşi formate din oameni. Oameni care puteau fi ucişi. Şi, dată fiind natura muncii lor, se aflau adesea în situaţii periculoase.

Pregătirea din cadrul trupelor SEAL nu făcuse decât să accentueze aspecte deja existente în firea lui Zane. Fusese şlefuit până devenise o maşină de luptă perfectă, un războinic care, pe lângă faptul că avea o condiţie fizică excelentă, îşi folosea creierul mai mult decât muşchii. Era cu adevărat letal acum, dar învăţase să-şi tempereze caracterul fatal cu o atitudine mai relaxată, astfel încât majoritatea oamenilor nu conştientizau că aveau de-a face cu un bărbat care ar fi putut să-i ucidă în zeci de feluri diferite, doar cu mâinile goale. Având la dispoziţie asemenea cunoştinţe şi abilităţi, Zane învăţase să adopte un calm imperturbabil care îi permitea să se stăpânească. Dintre toţi copiii lui Wolf, Zane era cel mai capabil să aibă grijă de el însuşi, dar tot el era şi cel mai expus pericolului.

Unde naiba era?

Se auzi zgomot de mişcare dinspre pat, şi, când Wolf îşi întoarse privirea spre el, Mary se strecură din aşternuturi şi i se alătură la fereastră, încolăcindu-şi braţele în jurul taliei lui puternice şi zvelte şi cuibărindu-şi capul pe pieptul lui gol.

— Zane? întrebă ea încet în întuneric.

— Da.

— Nu erau necesare alte explicaţii.

— E bine, spuse ea, cu încredere de mamă. Mi-aş da seama dacă nu ar fi.

Wolf îşi plecă uşor capul şi o sărută, blând la început, apoi cu o intensitate crescândă. Îi răsuci corpul firav astfel încât s-o poată cuprinde mai bine în braţe şi o simţi înfiorându-se când se lipi de el, apăsându-şi şoldurile peste ale lui, cuibărind umflătura sexului lui în moliciunea dintre picioarele ei. Existase pasiune între ei încă de la prima întâlnire, cu atâţia ani în urmă, iar trecerea timpului nu le-o răpise.

O ridică în braţe şi o duse la pat, abandonându-se în moliciunea primitoare şi caldă a corpului ei. După aceea însă, zăcând somnoros lângă ea, îşi întoarse faţa spre fereastră. Înainte de a se cufunda în somn, gândul îl cuprinse din nou. Unde era Zane?

Capitolul 1

Zane Mackenzie nu era fericit.

Nimeni dintre cei aflaţi la bordul portavionului american *Montgomery* nu era fericit; ei bine, poate că bucătarii erau, dar chiar şi acest lucru era îndoielnic, căci bărbaţii pe care îi serveau erau posaci şi agresivi. Nici marinarii nu erau fericiţi, nici tehnicienii radar nu erau fericiţi, nici artileriştii nu erau fericiţi, nici infanteriştii marini nu erau fericiţi, nici comandantul de escadrilă nu era fericit, nici piloţii nu erau fericiţi, nici comandorul nu era fericit, nici căpitanul-comandor nu era fericit, iar căpitanul Udaka nu era nici el câtuşi de puţin fericit.

Nefericirea însumată a celor cinci mii de marinari aflaţi la bordul portavionului părea însă un mărunţiş în comparaţie cu gradul de nefericire al locotenent-comandantului Mackenzie.

Căpitanul îl depăşea în rang. Căpitanul comandor îl depăşea în rang. Locotenent-comandantul Mackenzie li se adresa cu tot respectul datorat gradului lor, dar ambii bărbaţi erau deranjant de conştienţi de faptul că o făcuseră lată şi în joc erau chiar carierele lor. De fapt, carierele lor se duseseră deja de râpă, probabil. Nu avea să se ajungă la curtea marţială, dar nici nu aveau să se mai bucure de vreo avansare în grad, iar pe viitor nu aveau să mai primească decât misiunile cele mai neplăcute, până când fie se retrăgeau, fie îşi dădeau demisia, alegerea depinzând de cât de clar reuşeau să priceapă aluziile superiorilor.

Chipul lat şi agreabil al căpitanului Udaka era genul pe care responsabilitatea se putea întipări uşor, dar acum expresia lui era încremenită într-una de acceptare mohorâtă când întâlni privirea îngheţată a locotenent-comandantului. În general, ofiţerii SEAL îi stârneau neliniştea căpitanului, căci nu avea încredere deplină în ei şi în felul în care operau în afara reglementărilor normale.

Acest ofiţer, în special, îl făcea să-şi dorească din tot sufletul să se afle altundeva – oriunde altundeva.

Făcuse cunoştinţă cu Mackenzie anterior, când atât el, cât şi Boyd, căpitanul-comandor, fuseseră informaţi în legătură cu exerciţiul de securitate. Echipa SEAL aflată sub comanda lui Mackenzie avea să încerce să străpungă securitatea portavionului, testând slăbiciunile ce ar fi putut fi exploatate de către oricare dintre sutele de grupări teroriste atât de comune în prezent. Era o versiune a exerciţiilor efectuate cândva de SEAL Team Six Red Cell, o echipă atât de faimoasă şi atât de rebelă, încât fusese desfiinţată după şapte ani de operare. Conceptul însă se păstrase, într-o manieră mai controlată. SEAL Team Six era o unitate antitero secretă, şi una dintre cele mai bune căi de a combate terorismul era de a împiedica de la bun început producerea de acte teroriste, în loc de a reacţiona la ele după ce oamenii îşi pierdeau viaţa. Întotdeauna existau slăbiciuni, puncte vulnerabile – trupele SEAL nu fuseseră încă niciodată respinse complet, deşi atât comandanţii de la bază, cât şi căpitanii vaselor fuseseră întotdeauna anunţaţi dinainte.

La şedinţa de informare, Mackenzie păstrase un ton detaşat, dar agreabil. Controlat. Majoritatea ofiţerilor SEAL aveau o notă de sălbăticie şi duritate în personalitatea lor, dar Mackenzie păruse mai mult un infanterist marin obişnuit, de o perfecţiune demnă de posterele de recrutare, în costumul de un alb proaspăt şi cu atitudinea lui de o politeţe rece. Căpitanul Udaka se simţise confortabil în preajma lui, crezând cu tărie că locotenent-comandantul Mackenzie era genul de ofiţer administrativ, mai degrabă decât un membru adevărat al sălbaticelor trupe SEAL.

Se înşelase.

Îşi păstrase atitudinea politicoasă şi controlul. Uniforma albă arăta la fel de impecabil ca înainte. Dar nu era nimic agreabil în Vocea lui profundă, nici în furia rece

care îi lumina ochii de un albastru-cenuşiu, făcându-i să sclipească precum lumina lunii pe lama unui cuţit. Aerul ameninţător din jurul lui era atât de intens, încât ajunsese aproape palpabil, iar căpitanul Udaka îşi dădu seama că se înşelase amarnic în privinţa felului în care îl judecase pe Mackenzie. Nu era nicidecum genul care să piloteze un birou; era un bărbat care trebuia tratat, într-adevăr, cu foarte multă delicateţe. Căpitanul simţi că pielea îi era jupuită de pe corp, fâşie cu fâşie, de privirea lui de gheaţă. Totodată, nu se simţise niciodată mai aproape de moarte decât în clipa în care Mackenzie intrase în locuinţa lui după ce aflase ce se întâmplase.

— Căpitane, ai fost informat în privinţa exerciţiului, spuse Zane rece. Toţi cei aflaţi la bord au fost anunţaţi şi notificaţi că oamenii mei nu vor avea niciun fel de arme asupra lor. Explică-mi, atunci, *cum naiba se face că doi dintre oamenii mei au fost împuşcaţi!*

Căpitanul-comandor, domnul Boyd, îşi privi mâinile. Căpitanul Udaka îşi simţi dintr-odată gulerul prea strâmt, deşi era deja descheiat, şi singurul lucru care îl sufoca era expresia din ochii lui Mackenzie.

— Nu există nicio scuză, spuse el răguşit. Poate că gărzile sau speriat şi au deschis focul fără să se gândească. Poate a fost o reacţie stupidă, de apărare a teritoriului, o tentativă de a le arăta băieţilor celor răi din trupele SEAL că nu pot, până la urmă, să le străpungă securitatea. Nu contează. Nu există nicio scuză.

Tot ceea se întâmpla la bordul navei lui era, în ultimă instanţă, responsabilitatea lui. Gărzile care se grăbiseră să deschidă focul aveau să plătească pentru greşeala lor – şi la fel şi el.

— Oamenii mei străpunseseră *deja* securitatea vasului, spuse Zane încet, tonul lui făcând să i se ridice căpitanului pârul de pe ceafă.

— Sunt conştient de acest lucru.

Faptul că securitatea vasului fusese penetrată era

sare pe rănile căpitanului, dar nu conta absolut deloc în comparaţie cu greşeala enormă ce fusese făcută atunci când oamenii aflaţi sub comanda lui deschiseseră focul asupra ofiţerilor SEAL neînarmaţi. Oamenii lui, responsabilitatea lui. Nu îl consola cu nimic nici faptul că, după neutralizarea a doi dintre membrii echipei SEAL, restul ofiţerilor, *neînarmaţi,* reuşiseră rapid să preia controlul şi să securizeze perimetrul. Ceea ce însemna că gărzile care deschiseseră focul avuseseră parte de un tratament brutal şi se aflau acum în infirmeria navei, alături de cei doi bărbaţi pe care îi împuşcaseră. În realitate, expresia „tratament brutal” era un eufemism pentru faptul că ofiţerii SEAL îi snopiseră în bătaie pe oamenii lui.

Dintre cei doi membri ai echipei SEAL, cel mai grav rănit era locotenentul Higgins, care încasase un glonţ în piept şi avea să fi evacuat pe calea aerului spre Germania imediat ce era stabilizat. Celălalt luptător SEAL, subofiţer Odessa, fusese împuşcat în coapsă; glonţul îi rupsese femurul. Şi el avea să fie dus în Germania, dar starea lui era stabilă, chiar dacă temperamentul nu. Doctorul vasului fusese nevoit să îi administreze sedative pentru a-l împiedica să se răzbune pe gărzile bătute, dintre care două erau încă inconştiente.

Cei cinci membri rămaşi ai echipei SEAL se aflau în compartimentul de Planificare Misiuni, rătăcind agitaţi ca nişte tigri furioşi şi căutând pe cineva pe care să-l chinuiască doar ca să se simtă mai bine. Nu le era permis să părăsească perimetrul, conform ordinului lui Mackenzie, iar echipajul vasului se ţinea foarte departe de ei. Căpitanul Udaka şi-ar fi dorit să poată face şi el acelaşi lucru cu Mackenzie. Detecta în el o sălbăticie rece, ce se ascundea foarte aproape de suprafaţă, sub aparentul lui control. Avea să plătească amarnic pentru eşecul din noaptea aceea.

Telefonul de pe biroul lui scoase un ţârâit aspru. Deşi

se simţi uşurat de întrerupere, căpitanul Udaka smulse receptorul şi latră:

— Am dat ordine clare să nu fiu… Se opri, ascultând, şi expresia de pe faţa lui se schimbă. Privirea i se mută asupra lui Mackenzie. Venim acum, spuse el şi închise.

— Primim o transmisiune codată pentru dumneavoastră, îi spuse lui Mackenzie, ridicându-se. Urgentă.

Oricare ar fi fost mesajul conţinut de transmisiune, căpitanul Udaka îl considera o amânare bine-venită.

Zane ascultă concentrat transmisiunea securizată prin satelit, şi mintea i se puse imediat în mişcare cu viteză maximă, începând să plănuiască detaliile logistice ale misiunii.

— Echipa mea are doi oameni în minus, domnule, spuse el. Higgins şi Odessa au fost răniţi în cursul exerciţiului de securitate.

Nu menţionă *cum* anume fuseseră răniţi. Era un aspect ce avea să fie discutat pe alte canale.

— La naiba, murmură amiralul Lindley.

Se afla într-un birou al Ambasadei Statelor Unite din Atena. Ridică privirea spre celelalte persoane din birou: ambasadorul Lovejoy, înalt şi slab, cu un aer elegant dobândit în cursul unei vieţi petrecute în privilegii şi bunăstare, deşi acum avea o expresie fixă şi panicată în ochii căprui-deschis; şeful biroului CIA local, Art Sandefer, un bărbat cu aspect comun, cu păr cenuşiu scurt şi ochi obosiţi şi inteligenţi; şi, în sfârşit, Mack Prewett, aflat imediat pe locul doi după Sandefer în ierarhia locală a CIA. Mack era cunoscut în unele cercuri drept Mack Tăiosul; amiralul Lindley ştia că Mack era în general considerat genul de persoană care rezolva ceea ce era de rezolvat, un bărbat pe care era periculos să-l calci pe bătături. În pofida caracterului lui hotărât însă, nu era ca un cowboy

care ar fi pus oamenii în pericol reacţionând pripit. Era pe cât de hotărât, pe atât de meticulos, şi doar graţie contactelor lui reuşiseră să obţină informaţii atât de bune şi de prompte în acest caz.

Amiralul îl trecuse pe Zane pe difuzor, astfel încât celelalte trei persoane din încăpere auziseră vestea proastă despre echipa SEAL, de care îşi legaseră toate speranţele. Ambasadorul Lovejoy păru şi mai înnebunit.

— Va trebui să folosim o altă echipă, spuse Art Sandefer.

— Va lua prea mult timp! replică ambasadorul, cu o violenţă înăbuşită. Dumnezeule, ar putea fi deja…

Se opri, cu chipul schimonosit de nelinişte. Nu reuşi să termine propoziţia.

— Intru cu echipa mea, spuse Zane. Vocea lui amplificată răsună clar în camera izolată fonic. Noi suntem cel mai aproape şi putem fi gata de plecare într-o oră.

— Tu? întrebă amiralul, surprins. Zane, tu n-ai mai fost implicat în acţiuni pe viu de…

— De la ultima avansare în grad, încheie Zane sec. Nu îi făcuse plăcere să renunţe la acţiune în schimbul sarcinilor administrative, şi se gândea serios să lase baltă munca pe care o făcea. Avea treizeci şi unu de ani şi începea să aibă impresia că succesul înregistrat în domeniul pe care şi-l alesese avea să-l împiedice să-şi facă meseria; cu cât un ofiţer avansa mai mult în grad, cu atât era mai puţin probabil să ajungă în mijlocul acţiunii. Se gândise să încerce ceva în domeniul forţelor poliţieneşti sau poate chiar să i se alăture lui Chance.

— Cu el ar fi avut parte de acţiune nonstop, cu siguranţă.

Deocamdată însă, se trezise cu o misiune în braţe şi avea de gând să o îndeplinească.

— Mă antrenez cu oamenii mei, amirale, spuse el. Nu m-am ramolit şi nu mi-am ieşit din formă.

— Nici nu credeam asta, răspunse amiralul Lindley şi oftă. Întâlni privirea neliniştită a ambasadorului şi citi în ea o rugăminte mută de ajutor. Consideri că şase oameni pot îndeplini misiunea? îl întrebă pe Zane.

— Domnule, nu aş risca viaţa oamenilor mei dacă nu aş considera că putem face treaba.

De data aceasta amiralul îi privi atât pe Art Sandefer, cât şi pe Mack Prewett. Expresia de pe chipul lui Art rămase neutră, bărbatul loial doar agenţiei refuzând să-şi bage gâtul în laţ, dar Mack îi oferi amiralului o aprobare discretă din cap. Amiralul Lindley cântări rapid toţi factorii. Era adevărat că echipa SEAL avea doi oameni în minus, iar liderul ei era un ofiţer care nu mai participase la nicio misiune activă de mai bine de un an, însă întâmplarea făcea ca acel ofiţer să fie Zane Mackenzie.

Ţinând cont de toate acestea, amiralul nu ar fi putut indica niciun alt bărbat pe care ar fi preferat să-l ştie implicat în această misiune. Îl cunoştea pe Zane de câţiva ani, şi nu exista războinic mai bun, nimeni în care să aibă mai multă încredere. Dacă Zane spunea că era pregătit, atunci chiar era pregătit.

— În regulă. Mergeţi şi scoateţi-o de acolo.

Când amiralul închise, ambasadorul Lovejoy i-o trânti sec:

— N-ar trebui să trimiţi pe altcineva? E în joc viaţa fiicei mele! Omul ăsta n-a mai fost pe teren, şi-a ieşit din formă, şi-a pierdut exerciţiul…

— Dacă am aştepta până am putea aduce o altă echipă pe poziţie, ne-am reduce drastic şansele de a o găsi, sublinie amiralul, cât mai blând posibil. Ambasadorul Lovejoy nu se număra printre favoriţii lui. În linii mari, era un nemernic şi un snob, dar nu încăpea îndoială că îşi adora fiica. Iar în ceea ce-l priveşte pe Zane Mackenzie, nu există persoană mai potrivită pentru această misiune.

— Amiralul are dreptate, spuse Mack Prewett calm,

pe tonul de autoritate ce părea atât de firesc la el. Mackenzie e atât de bun la ceea ce face, încât aproape că îţi dă fiori. Aş sta liniştit şi dacă l-aş trimite singur. Dacă vrei să-ţi revezi fiica, nu încerca să-i pui beţe în roate.

Ambasadorul Lovejoy îşi trecu mâinile prin păr, un gest nespecific pentru un bărbat atât de pedant; era un semn al neliniştii lui.

— Dacă se întâmplă ceva rău…

Nu era clar dacă intenţiona să exprime o ameninţare sau pur şi simplu îşi rostise cu voce tare îngrijorarea, dar nu reuşi să încheie fraza. Mack Prewett schiţă un zâmbet.

— Întotdeauna se întâmplă ceva rău. Dacă există cineva care să găsească o rezolvare, acela e Mackenzie.

După ce încheie convorbirea securizată, Zane străbătu reţeaua de coridoare pentru a ajunge la compartimentul de Planificare Misiuni. Simţea deja adrenalina pompându-i prin muşchi când începu să se pregătească, mental şi fizic, pentru misiunea pe care o avea de îndeplinit. Când intră în încăperea ce conţinea hărţi, diagrame şi sisteme de comunicare, precum şi scaune confortabile grupate în jurul unei mese mari, cinci chipuri ostile se întoarseră imediat spre el, iar el simţi dinspre oamenii lui un val de energie proaspătă amestecat cu furie.

Doar unul dintre ei, Santos, era aşezat la masă, însă acesta era medicul echipei – de regulă, cel mai calm dintre toţi. Sublocotenentul Peter „Rocky” Greenberg, adjunctul lui în echipă, un tip cu un bun autocontrol, atent la detalii, stătea sprijinit de peretele de compartimentare, cu braţele încrucişate şi cu dorinţa de-a ucide în ochii lui căprui mijiţi. Antonio Withrock, poreclit Iepuraşul fiindcă nu i se termina niciodată energia, se învârtea între cei patru pereţi ai camerei ca o felină agresivă şi flămândă, cu pielea lui întunecată întinsă într-o expresie tensionată peste pometii înalţi. Paul Drexler, lunetistul echipei, era aşezat

turceşte pe masă, trecând drăgăstos o cârpă cu ulei peste părţile dezasamblate ale îndrăgitei lui carabine cu închizător cilindric rotativ, o Remington de calibrul 7.62. Zane nici măcar nu ridică din sprâncene când îl văzu. Oamenii lui ar fi trebuit să fie neînarmaţi, şi chiar aşa şi fuseseră în cursul exerciţiului de securitate care luase o întorsătură atât de al naibii de proastă, dar a-l *ţine* pe Drexler neînarmat era o cu totul altă poveste.

— Intenţionezi să preiei controlul asupra navei? îl întrebă Zane blând pe lunetist.

Cu ochii lui albaştri ca de gheaţă, Drexler îşi plecă într-o parte capul, ca şi cum ar fi analizat opţiunea.

— S-ar putea.

Winstead „Fantomaticul” Jones stătuse aşezat pe jos, cu spatele sprijinit de peretele de compartimentare, dar, când intrase Zane, se ridicase fără pic de efort. Nu spuse nimic, dar privirea lui se fixă asupra feţei lui Zane şi o scânteie de interes înlocui o parte din furia din ochii lui.

Fantomaticului nu prea îi scăpau multe, iar ceilalţi membri ai echipei se obişnuiseră să-l urmărească, culegând indicii din limbajul lui corporal. Nu se scurseră nici trei secunde, şi deja toţi oamenii îl priveau pe Zane cu o concentrare deplină.

Greenberg fu cel care rupse în cele din urmă tăcerea:

— Cum se simte Bobcat, şefule?

Observaseră tensiunea Fantomaticului, dar interpretaseră greşit cauza, îşi dădu seama Zane. Credeau că Higgins murise în urma rănilor. Drexler începu să-şi reasambleze carabina cu mişcări tăioase, chibzuite.

— E stabilizat, îi linişti Zane. Îşi cunoştea oamenii, ştia cât erau de apropiaţi. O echipă SEAL trebuia să fie apropiată. Încrederea lor unul în celălalt trebuia să fie absolută, iar dacă vreunul dintre ei păţea ceva, toţi ceilalţi erau direct afectaţi. Îl transferă acum. Situaţia este delicată, dar sunt gata să pariez pe Bobcat. Odie va fi bine

şi el. Se căţără într-o rână pe marginea mesei, în ochii lui deschişi la culoare lucind intensitatea ce îi atrăsese atenţia Fantomaticului. Ascultaţi, copii. Fiica unui ambasador a fost răpită acum câteva ore, iar noi vom merge în Libia după ea.

Şase siluete îmbrăcate în negru se strecurară în tăcere pe străzile înguste şi pustii din Benghazi, Libia. Comunicau prin semne sau prin şoapte în căştile Motorola pe care le purtau toţi pe sub cagulele negre din tricot. Zane era în starea de spirit specifică luptei; rămase complet calm cât timp îşi croiră drum spre clădirea de patru etaje în care Barrie Lovejoy era ţinută prizonieră la etajul superior, dacă informaţiile pe care le aveau erau corecte şi dacă nu fusese mutată în ultimele câteva ore.

Acţiunea avea întotdeauna acest efect asupra lui, ca şi cum fiecare fibră din fiinţa lui şi-ar fi descoperit adevărata raţiune de a exista. Îi lipsise această stare atât de mult, încât îşi dădea seama că nu ar fi putut să rămână în marină fără ea. Când era în misiune, toate simţurile i se ascuţeau, chiar dacă spre exterior radia un miez profund de calm. Cu cât era mai intensă acţiunea, cu atât devenea mai calm, iar timpul părea să se prelingă cu încetinitorul. În acele momente, putea să vadă şi să audă fiecare detaliu, să analizeze şi să prezică deznodământul, să ia decizia şi să acţioneze – toate într-o fracţiune de secundă ce părea să se întindă pe durata a câteva minute. Adrenalina îi inunda corpul – îşi simţea sângele gonindu-i prin vene –, dar mintea îi rămânea detaşată şi calmă. I se spusese că aspectul lui în astfel de momente era înspăimântător de distant, zguduitor prin lipsa totală de expresie.

Echipa înaintă într-o tăcere bine orchestrată. Fiecare ştia ce avea de făcut şi ce urmau să facă ceilalţi. Acesta era rolul încrederii şi al spiritului de echipă care le fuseseră inoculate în cursul celor douăzeci şi şase de săptămâni de iad cunoscute oficial sub numele de

pregătire BUD/S. Legătura dintre ei le permitea să facă mai multe decât ar fi putut realiza dacă ar fi acţionat fiecare individual. Munca în echipă nu era doar un concept teoretic pentru trupele SEAL, era esenţa lor.

Fantomaticul Jones era vârful de atac. Zane prefera să-l folosească pe sudistul cel slăbănog în acest scop fiindcă avea nervi indestructibili şi se putea strecura nevăzut oriunde, ca un linx. Iepuraşul Withrock, care aproape vibra de energie nervoasă, încheia formaţia. Nimeni nu se putea furişa neobservat pe lângă Iepuraş – poate cu excepţia Fantomaticului. Zane venea imediat după Jones, cu Drexler, Greenberg şi Santos mergând între el şi Iepuraş. Greenberg era silenţios, constant, de mare încredere. Drexler avea un talent supranatural în mânuirea carabinei, iar Santos, pe lângă faptul că era un membru SEAL al naibii de bun, avea totodată abilitatea de a-i petici şi de a-i pune pe picioare, dacă mai avea ce să peticească la ei. Per total, Zane nu lucrase niciodată cu un grup mai bun.

Prezenţa lor în Benghazi se datora în întregime norocului, iar Zane ştia acest lucru. Noroc pentru ei şi, spera el, noroc pentru domnişoara Lovejoy, dar ghinion pentru teroriştii care o răpiseră de pe stradă din Atena cu cincisprezece ore în urmă. Dacă vasul Montgomery nu s-ar fi aflat în largul coastei sudice a Cretei, într-o poziţie perfectă pentru a lansa o misiune de salvare, dacă trupele SEAL nu s-ar fi aflat la bordul portavionului pentru a exersa infiltrări speciale, precum şi pentru a realiza exerciţiul de securitate, atunci s-ar fi pierdut câteva ore preţioase, poate chiar o zi întreagă, până când o altă echipă ar fi apucat să se echipeze şi să ajungă pe poziţii, în situaţia de faţă, infiltrarea specială pe teritoriu străin pe care tocmai o realizaseră fusese o misiune adevărată, nu doar un exerciţiu.

Domnişoara Lovejoy nu era doar fiica ambasadorului, ci şi o angajată a ambasadei. Aparent, ambasadorul era

foarte strict şi obsedat când venea vorba despre fiica lui, căci îşi pierduse soţia şi fiul într-un atentat terorist în Roma cu cincisprezece ani în urmă, când domnişoara Lovejoy era doar o copilă de zece ani. După acel eveniment, el o ţinuse izolată în şcoli particulare, iar după ce terminase facultatea, îndeplinise pentru el rolul de stăpână a casei, pe lângă „munca” pe care o făcea în cadrul ambasadei. Zane suspecta că munca ei era mai mult de faţadă, ceva menit să o ţină ocupată. Nu muncise niciodată cu adevărat, nicio zi din viaţa ei, nici nu ieşise de sub protecţia tatălui ei vreodată – până în ziua respectivă.

Însoţită de o prietenă, plecase de la ambasadă pentru a face cumpărături. Trei bărbaţi o înhăţaseră, o băgaseră cu forţa întro maşină şi plecaseră cu ea. Prietena ei raportase imediat răpirea. În pofida eforturilor de a securiza aeroporturile şi porturile – Zane suspecta, cinic, că autorităţile greceşti trăseseră intenţionat de timp –, un avion privat decolase din Atena şi zburase direct în Benghazi.

Graţie reacţiei prompte a prietenei domnişoarei Lovejoy, sursele aflate la faţa locului în Benghazi fuseseră imediat alertate. Li se confirmase că o tânără cu semnalmentele domnişoarei Lovejoy fusese coborâtă din avion şi furişată în oraş, exact în clădirea în care se pregăteau să intre Zane şi echipa lui.

Numai ea putea fi; nu existau prea multe femei occidentale cu părul roşcat în Benghazi. De fapt, ar fi putut să pună pariu că nu exista decât una singură – Barrie Lovejoy.

Miza pariului era chiar viaţa ei.

Capitolul 2

Barrie zăcea într-un întuneric aproape deplin, draperiile grele ce acopereau unica fereastră blocând cea mai mare parte din lumina care ar fi putut intra, oricât de puţină ar fi fost aceasta. Îşi dădea seama că era noapte; nivelul de zgomot de pe stradă se redusese treptat, astfel că acum era, în cea mai mare parte, linişte. Bărbaţii care o răpiseră plecaseră în sfârşit, probabil pentru a dormi. Nu îşi făceau griji că ar fi putut să scape; era goală puşcă şi legată strâns de patul de campanie pe care zăcea. Încheieturile mâinilor îi erau prinse laolaltă, braţele trase deasupra capului şi legate de rama patului. Gleznele îi erau şi ele legate laolaltă şi prinse de cadru. Nu putea să se mişte aproape deloc; toţi muşchii din corp o dureau, dar cei ai umerilor ardeau într-atât încât ajunsese la un pas de agonie. Ar fi ţipat, ar fi implorat să vină să-i dezlege careva frânghiile ce-i ţineau mâinile deasupra capului, dar ştia că singurii oameni care ar fi putut apărea ar fi fost cei care o legaseră în poziţia aceea, şi ar fi făcut orice, ar fi dat orice ca să nu mai fie nevoită să îi vadă vreodată.

Îi era frig. Răpitorii nici măcar nu se obosiseră să arunce o pătură peste corpul ei gol, şi era străbătută încontinuu de fiori prelungi, convulsivi, deşi nu-şi dădea seama dacă tremurul era ca urmare a răcorii nopţii sau a şocului. Îşi spuse că probabil nu conta. Frigul era tot frig.

Încercă să gândească, să ignore durerea, să nu se lase pradă şocului şi terorii. Nu ştia unde se afla, nu ştia cum ar fi putut să scape, dar, dacă i se oferea chiar şi cea mai mică oportunitate, avea să fie pregătită să profite de ea. Nu avea cum să evadeze în noaptea aceea; era legată mult prea strâns, mişcările îi erau prea limitate. Dar a doua zi – o, Doamne, a doua zi…

Teroarea îi contractă gâtul, aproape lăsând-o fără aer. A doua zi aveau să se întoarcă fiind însoţiţi de încă cineva, persoana pe care o aşteptau. Un fior violent o

zgudui din cap până în picioare când se gândi la mâinile lor aspre pe corpul ei gol, la ciupiturile, plesniturile şi pipăitul grosolan, şi stomacul i se întoarse pe dos. Ar fi vomitat dacă ar fi avut ce să dea afară, dar nu se obosiseră să o hrănească.

Nu putea să mai treacă prin aşa ceva din nou. Cumva, trebuia să scape de acolo.

Se luptă cu disperare să-şi înăbuşe panica. Gândurile îi goneau nebuneşte în toate direcţiile, ca nişte veveriţe înnebunite, în vreme ce încerca să plănuiască, să se gândească la ceva, orice, ce ar fi putut face pentru a se apăra. Dar ce ar fi *putut* să facă la cum zăcea acolo ca un curcan cu picioarele legate, pregătit pentru cina de Ziua Recunoştinţei?

Sentimentul de umilinţă îi ardea în tot corpul. Nu o violaseră, dar îi făcuseră alte lucruri, lucruri menite să o ruşineze, să o înspăimânte şi s-o secătuiască de energie. A doua zi, când sosea liderul lor, era sigură că deznodământul nu avea să se mai lase aşteptat. Ameninţarea violului, apoi actul propriu-zis aveau s-o distrugă, lăsând-o maleabilă în mâinile lor, disperată să facă orice pentru a evita să fie violată din nou. Cel puţin acesta era planul lor, credea ea. Dar a naibii să fie dacă avea să le facă jocul.

Fusese cufundată într-o ceaţă de teroare şi şoc încă din clipa când fusese înhăţată şi aruncată într-o maşină, dar, cum zăcea acolo în întuneric, înfrigurată, nefericită şi dureros de vulnerabilă în goliciunea ei, simţi acea ceaţă ridicându-se – sau poate că se mistuia. Nimeni dintre cei care o cunoşteau pe Barrie nu ar fi descris-o ca temperamentală, însă ceea ce simţea acumulându-se în ea acum nu era ceva atât de volatil şi de trecător ca o simplă izbucnire de mânie. Era furie, la fel de pură şi de plină de forţă ca un şuvoi de lavă croindu-şi drum în sus din măruntaiele pământului până exploda în afară şi mătura totul în calea ei.

Nimic din viaţa ei nu o pregătise pentru ceea ce se petrecuse în ultimele câteva ore. După ce mama şi fratele ei muriseră, se bucurase de un răsfăţ şi de o protecţie de care prea puţini copii avuseseră parte. Îşi văzuse o parte dintre colegele de şcoală – majoritatea, de fapt – chinuite de nefericirea promisiunilor părinteşti încălcate, a vizitelor rare şi stresante, a faptului de a fi ignorate şi izolate, dar ea nu fusese ca ele. Tatăl ei o adora, iar ea ştia acest lucru. Era profund interesat de siguranţa ei, de prietenele ei, de ceea ce învăţa la şcoală. Dacă spunea că avea să sune, atunci primea întotdeauna un telefon la ora anunţată. Fiecare săptămână îi adusese un mic dar prin poştă, necostisitor, dar ales cu grijă. Înţelesese de ce îşi făcea atâtea griji în privinţa siguranţei ei, de ce voia să studieze într-o şcoală exclusivistă de fete din Elveţia, cu securitatea asigurată de locaţia izolată, în loc să o trimită la o şcoală publică, cu talmeş-balmeşul asociat.

Ea era tot ce mai avea pe lume.

Şi el era tot ce mai avea ea pe lume. În copilărie, după incidentul care le înjumătăţise familia, se agăţase temătoare de tatăl ei timp de câteva luni, urmărindu-l pas cu pas când putea, plângând nepotolită atunci când munca i-l răpea. În cele din urmă, teama că avea să dispară şi el din viaţa ei pălise, dar obişnuinţa de protecţie exagerată se înstăpânise deja.

Avea douăzeci şi cinci de ani acum, era femeie în toată firea, şi, deşi în ultimii ani atitudinea lui protectoare începuse să o sufoce, îi plăcuse prea mult cursul lin al vieţii ei pentru a protesta cu adevărat. Îi plăcea munca pe care o făcea la ambasadă, atât de mult, încât se gândea să-şi construiască o carieră propriu-zisă în domeniul serviciilor externe. Îi plăcea să joace rolul de gazdă pentru tatăl ei. Îşi cunoştea la perfecţie îndatoririle şi protocolul, şi existau tot mai multe femei ambasador pe scena internaţională. Era o comunitate bogată şi exclusivistă, dar ea era potrivită pentru o astfel de carieră şi prin

temperament, şi prin descendenţă.

Era calmă, chiar senină, şi înzestrată cu o fire politicoasă şi diplomată.

Dar acum, zăcând goală şi neputincioasă pe un pat de campanie, cu vânătăi pătându-i pielea palidă, furia ce ardea în ea era atât de profundă şi de primitivă, încât simţea că modificase ceva esenţial în ea, o transformare mareică a propriei firi. *Refuza* să îndure ceea ce ei – acei necunoscuţi malefici – plănuiseră pentru ea. Dacă hotărau să o ucidă, aşa să fie. Era pregătită pentru moarte; indiferent cu ce aveau s-o ameninţe, nu avea să cedeze.

Draperiile grele fâlfâiră.

Mişcarea îi atrase atenţia, şi aruncă o privire spre fereastră, dar o făcu din reflex, fără curiozitate. Îi era deja atât de frig, încât nici măcar un vânt suficient de puternic să mişte acele draperii grele nu ar fi putut s-o răcească şi mai mult.

Vântul era negru şi avea formă. Respiraţia i se opri în piept.

Urmări mută silueta masivă şi neagră, silenţioasă ca o umbră, strecurându-se prin fereastră. Nu putea fi om; oamenii făceau *un oarecare* zgomot când se mişcau. Cu siguranţă, în tăcerea deplină a camerei, ar fi auzit foşnetul uşor al draperiei când se mişcase materialul sau şuierul discret, ritmic, al respiraţiei. Un pantof zgâriind podeaua, foşnetul hainelor, orice – dacă ar fi fost om.

După trecerea siluetei negre printre ele, draperiile nu căzură la loc perfect aliniate, astfel încât să blocheze complet lumina; rămase o mică deschizătură între ele, o despicătură ce permise intrarea unei raze de lumină de la lună, de la stele sau de pe stradă – orice ar fi fost –, care mai atenua întunericul dens. Barrie se strădui să-şi concentreze privirea asupra siluetei întunecate, şi ochii o usturau în vreme ce-i urmărea înaintarea silenţioasă prin încăpere. Nu ţipă; oricine sau orice ar fi fost fiinţa care se apropia de ea, nu putea fi mai rău decât singurii bărbaţi

care ar fi putut sări la strigătele ei.

Poate că adormise, de fapt, şi nu făcea decât să viseze. Cu siguranţă nu i se părea real. Dar nimic din ceea ce se petrecuse în acele ore lungi, îngrozitoare, de când fusese răpită nu i se păruse aievea, şi îi era prea frig pentru a fi adormit. Nu, totul era cât se poate de real.

Fără un sunet, silueta întunecată se strecură până lângă patul ei şi se opri. Se înălţă uriaşă deasupra ei, înaltă şi puternică, şi păru să studieze priveliştea oferită de goliciunea ei.

Apoi se mişcă din nou, ducându-şi mâna la cap, şi îşi dezveli chipul, trăgând în sus pielea neagră ca şi cum ar fi fost o simplă coajă de banană.

Era o mască. Fiind atât de extenuată, Barrie avu nevoie de o clipă până să găsească o explicaţie logică pentru acea imagine de coşmar. Clipi spre el. Un bărbat cu o mască. Nici animal, nici fantomă, ci un bărbat în carne şi oase. Îi vedea licărirea ochilor, îi distingea creştetul capului şi paloarea feţei, deşi părea bizar de masiv, într-o manieră care nu afecta nicidecum fantomatica graţie silenţioasă a mişcărilor lui.

Doar un alt bărbat.

Nu intră în panică. Ajunsese dincolo de teamă, dincolo de orice altceva în afară de furie. Se mulţumi să aştepte – aştepta să se lupte, aştepta să moară. Dinţii erau singura armă pe care o avea, aşa că urma să se folosească de ei, dacă putea. Avea să sfâşie carnea atacatorului ei, să încerce să-i provoace răni cât mai grave înainte de a muri. Dacă avea noroc, poate reuşea să îl prindă de gât cu dinţii şi să-l ia cel puţin pe unul dintre acei ticăloşi cu ea în moarte.

Bărbatul zăbovi lângă ea, studiind-o. Mâinile ei legate îşi strânseră pumnii. Naiba să-l ia! Naiba să-i ia pe toţi!

Apoi bărbatul se lăsă pe vine lângă patul de

campanie şi se aplecă în faţă, apropiindu-şi foarte mult capul de al ei. Surprinsă, Barrie se întrebă dacă intenţiona să o sărute – era ciudat că ideea i se părea atât de insuportabilă – şi se pregăti sufleteşte, gata să se repeadă în sus când el se apropia suficient încât să aibă şansa să ajungă la gâtul lui.

— Mackenzie, Marina Statelor Unite, spuse el cu o şoaptă mută care de-abia îi ajunse la ureche, aflată la doar câţiva centimetri distanţă.

Vorbise în *engleză,* cu un accent american clar. Bârne tresări violent, atât de uluită, încât îi luă o clipă să înţeleagă ce îi spusese. Mărind. Marina Statelor *Unite.* Nu mai scosese niciun sunet de câteva ore, refuzând să vorbească sau să le răspundă în orice fel răpitorilor ei, dar acum un sunet mărunt, neputincios, îi scăpă dintre buze.

— Şşt, nu face zgomot, o avertiză el, cu aceeaşi şoaptă mută. Chiar în timp ce vorbea, întinse mâinile deasupra capului ei, iar tensiunea din braţele ei se relaxă brusc. Mica mişcare produse junghiuri de agonie în articulaţiile umerilor ei, şi inspiră şuierător, icnind tăios.

Înăbuşi rapid sunetul, scrâşnind din dinţi pentru a nu lăsa săi scape strigătul de durere:

— Scuze, şopti ea când îşi recăpătă glasul.

Nu văzuse cuţitul din mâna lui, dar simţi răceala lamei pe pielea ei când bărbatul introduse abil lama sub legături şi tăie în sus, simţi smucitura uşoară care îi eliberă mâinile. Încercă să-şi mişte braţele şi constată că nu putea; rămaseră întinse deasupra capului ei, fără a-i răspunde la comenzi.

El înţelese, fără a i se spune. Îşi strecură cuţitul în teacă şi îşi aşeză mâinile înmănuşate pe umerii ei, frământându-i ferm timp de o clipă înainte de a o prinde de antebraţe pentru a-i coborî blând braţele. Barrie îşi simţi articulaţiile cuprinse de flăcări; era ca şi cum braţele i-ar fi fost smulse din umeri, deşi el le trase atent direct în jos, menţinându-le aliniate cu restul corpului ei, pentru a-i

atenua durerea. Barrie scrâşni din nou din dinţi, refuzând să mai lase să-i scape vreun alt sunet. Picături de transpiraţie rece îi înfloriră pe frunte şi senzaţia de greaţă îi arse gâtul din nou, dar îndură în tăcere valul de durere.

El îşi înfipse degetele mari în capsula rotatorie umerilor ei, masând ligamentele şi tendoanele umflate şi dureroase, intensificând durerea. Corpul ei gol se întinse într-un arc tensionat, palid, de suferinţă, ridicându-se de pe patul de campanie. El o ţinu jos, apăsând nemilos articulaţiile şi muşchii traumatizaţi, forţându-i să-şi revină. Lui Barrie îi era atât de frig, încât căldura ce emana din mâinile lui, dinspre corpul lui când se aplecă peste ea era dogoritor de fierbinte pe pielea ei goală. Durerea o străbătu în fiori uriaşi, înceţoşându-i vederea şi gândurile, şi prin această ceaţă îşi dădu seama că tocmai acum, când avea cea mai mare nevoie să rămână conştientă, urma să leşine.

Nu putea să-şi piardă cunoştinţa. Refuza să o facă. Rezistă cu îndârjire, şi după doar câteva momente, care părură mult mai lungi, durerea începu să se retragă. El îşi continuă masajul intens, trecând-o prin agonie şi scoţând-o la liman. Corpul lui Barrie se detensionă, relaxându-se pe patul de campanie, şi începu să respire pe gură, inspirând adânc şi prelung ca un om care tocmai a terminat o cursă.

— Bravo, şopti el, dându-i drumul.

Lauda aceasta scurtă avu efectul unui balsam asupra emoţiilor ei rănite. Bărbatul se îndreptă şi scoase din nou cuţitul, apoi se aplecă peste piciorul patului de campanie. Barrie simţi din nou răceala lamei, de data aceasta lipită de glezne, şi o nouă smucitură uşoară, apoi se trezi cu picioarele eliberate şi, involuntar, se strânse într-un ghem protector, corpul ei reacţionând fără instrucţiuni din partea minţii, într-o încercare întârziată şi inutilă de a se feri şi de a-şi salva pudoarea. Coapsele i se strânseră cu forţă laolaltă, braţele i se încrucişară peste sâni, ascunzându-i, şi îşi îngropă faţa în materialul îmbâcsit al

saltelei neînvelite. Nu era în stare să ridice privirea spre el; pur şi simplu nu putea. Lacrimile îi ardeau în ochi, îi blocau gâtul.

— Ai fost rănită? întrebă el, şoapta fantomatică mângâind-o aspru pe piele ca o atingere adevărată. Poţi umbla?

Nu era momentul potrivit să se lase pradă nervilor ei traumatizaţi. Încă mai trebuiau să iasă din clădire neobservaţi, iar o criză de isterie ar fi distrus totul. Barrie înghiţi în sec de două ori, luptându-se să-şi ţină sub control emoţiile la fel de îndârjit cum se luptase să controleze durerea. Lacrimile se revărsară, dar se forţă să se îndrepte din poziţia ghemuită de autoapărare şi să-şi coboare picioarele peste marginea patului de campanie. Se ridică tremurătoare în capul oaselor şi îşi impuse să îl privească. Nu făcuse nimic de care să-i fie ruşine; avea să treacă şi peste asta.

— Sunt bine, răspunse ea, bucuroasă că tonul şoptit impus de situaţie îi ascundea slăbiciunea din voce.

El se lăsă pe vine în faţa ei şi începu să-şi dea jos în tăcere plasa cu care îi era acoperit echipamentul pentru a-l ţine la loc. Încăperea era prea întunecată ca Barrie să poată distinge exact fiecare obiect, dar recunoscu forma unui pistol automat când îl puse pe podea între ei. Îl urmări din priviri, fără a înţelege, până când începu să se dezbrace de cămaşă. O teroare sălbatică o lovi în acel moment, izbind-o ca un ciocan în creştetul capului. Dumnezeule, doar nu voia şi *el* să…

Cu mişcări blânde, el îşi puse cămaşa în jurul ei, trăgându-i braţele prin mâneci ca şi cum ar fi fost un copil, apoi încheind fiecare nasture, având grijă să ţină materialul departe de corpul ei, ca degetele lui să nu se atingă accidental de sânii săi. Haina încă mai păstra căldura corpului lui; se înfăşură în jurul ei ca o pătură, încălzind-o şi acoperind-o. Sentimentul brusc de siguranţă o înspăimântă aproape la fel de mult ca goliciunea ei de

mai devreme. Inima îi tresări în piept şi simţi un ghem în stomac. Ezitând, întinse mâna într-un gest de scuză şi de implorare. Lacrimile i se scurgeau încet pe faţă, lăsând dâre sărate în urma lor. Avusese parte de atât de multă brutalitate masculină pe parcursul zilei ce trecuse, încât blândeţea lui aproape îi distrugea controlul, în condiţiile în care loviturile şi grosolănia lor nu făcuseră decât să-i întărească hotărârea de a rezista. Se aşteptase la acelaşi lucru şi din partea lui, şi, în schimb, se bucurase de o grijă tandră care o zguduia prin simplitatea ei.

Se scurse o secundă, apoi două, pe urmă, cu multă grijă, el îşi închise degetele înmănuşate peste mâna ei.

Mâna lui era mult mai mare decât a ei. Îi simţi mărimea şi fierbinţeala înghiţindu-i degetele reci şi ghici stăpânirea de sine a unui bărbat care îşi cunoştea exact propria forţă. O strânse uşor, apoi îi eliberă mâna.

Barrie se zgâi la el, încercând să străpungă voalul de întuneric şi să-i vadă trăsăturile, dar faţa i se vedea foarte vag, iar imaginea era şi mai înceţoşată din cauza lacrimilor ei. Reuşi să distingă câteva detalii însă şi să-i urmărească mişcările. Purta un tricou negru şi îşi puse la loc echipamentul, într-o tăcere la fel de deplină ca atunci când şi-l scosese. Desprinse o clapă neagră de pe încheietura mâinii, şi ea surprinse licărirea slabă a unui ceas de mână luminos.

— Avem la dispoziţie exact două minute jumătate să ieşim de aici, murmură el. Fă ce îţi spun, *când.* Îţi spun.

Înainte nu ar fi fost în stare să o facă, dar acel scurt moment de înţelegere, acea conexiune creată îi dăduseră aripi. Barrie încuviinţă din cap şi se ridică. Genunchii îi tremurau. Se forţă să-i ţină drepţi şi îşi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Sunt gata.

Făcuse exact doi paşi, când, sub ei, o rafală de împuşcături sfâşie noaptea.

Bărbatul se răsuci instant pe călcâie, în tăcere, alunecând de lângă ea atât de rapid, încât Barrie clipi surprinsă, nereuşind să-l urmărească. În spatele ei, uşa se deschise. Un val aspru de lumină pătrunzătoare o orbi, şi o siluetă ameninţătoare se profilă în pragul uşii. Paznicul – bineînţeles că exista un paznic. Urmară o serie de mişcări precipitate, un geamăt, apoi paznicul se prăbuşi pe două braţe pregătite să-l prindă. La fel de silenţios cum părea să facă orice altceva, salvatorul ei târî paznicul înăuntru şi îl întinse pe jos. Apoi păşi peste cadavru, o prinse de încheietura mâinii cu o strângere ca de menghină şi o trase afară din cameră.

Holul era îngust, murdar şi plin de gunoaie. Lumina care păruse atât de intensă provenea de la un singur bec neacoperit.

Noi focuri de armă izbucniră sub ei şi în stradă. Din stânga se auzi tropăit de paşi. În dreapta se afla o uşă închisă, iar dincolo de ea se vedea prima treaptă a unei scări neiluminate.

Bărbatul închise uşa camerei din care tocmai ieşiseră şi o ridică pe Barrie, prinzând-o sub braţul lui stâng ca şi cum n-ar fi fost decât un sac de făină. Barrie se agăţă năucită de piciorul lui în timp ce el porni cu paşi mari şi rapizi spre camera următoare şi se strecură în întunericul ei protector. De-abia închisese uşa, când un torent de strigăte şi de înjurături de pe hol o făcu să-şi îngroape faţa în materialul negru al cracului pantalonilor lui.

El o îndreptă şi o puse pe picioare, împingând-o în spatele lui şi scoţându-şi arma de pe umăr. Rămaseră lângă uşă, nemişcaţi, ascultând vacarmul iscat de cealaltă parte a panoului de lemn. Barrie identifică trei voci diferite şi le recunoscu pe toate. Izbucniră noi strigăte şi înjurături, în limba pe care o auzise, cu întreruperi, toată ziua, dar pe care nu o înţelegea. Înjurăturile deveniră violente când fu descoperit cadavrul paznicului şi absenţa ei. O bubuitură răsună în perete când unul dintre răpitorii ei îşi descărcă

nervii.

— Aici Unu. Mergem pe B.

Şoapta lui mută o făcu să tresară. Derutată, se zgâi la el, încercând să înţeleagă cuvintele. Era atât de obosită, încât îi luă o clipă până să-şi dea seama că probabil transmisese un mesaj codat prin staţia radio. Bineînţeles că nu era singur; lucra cu o întreagă echipă de salvatori. Nu aveau altceva de făcut decât să iasă din clădire, apoi urmau să fie aşteptaţi undeva de un elicopter, de o camionetă sau de un vas. Nu o interesa nici măcar dacă sosiseră pe biciclete; era dispusă chiar să umble pe jos – desculţă, dacă era nevoie.

Dar mai întâi trebuiau să iasă din clădire. Evident, planul fusese de a o scoate pe furiş pe fereastră, fără ca răpitorii ei să afle nimic până dimineaţă, dar ceva decursese prost, iar ceilalţi fuseseră observaţi. Acum erau prinşi în această cameră, fără nicio posibilitate de a se întâlni cu restul echipei lui.

Corpul ei începu să se răzvrătească împotriva stresului pe care îl îndurase timp de atâtea ore îndelungate, împotriva terorii, a foametei, a efortului. Cu un fel de interes distant, îşi simţi fiecare muşchi începând să tremure slab, fiorii urcându-i dinspre picioare spre trunchi până fu cuprinsă de un tremur incontrolabil.

Ar fi vrut să se sprijine de el, dar îi era teamă că avea să-i stânjenească mişcările. Viaţa ei – şi a lui – depindeau în întregime de experienţa lui. Ea nu putea să-l ajute, aşa că măcar trebuia să încerce să nu-i încurce. Dar avea nevoie disperată de sprijin şi, prin urmare, se împletici câţiva paşi până la perete. Se strădui să nu facă deloc zgomot, dar el o simţi mişcându-se şi se întoarse pe jumătate, întinzând în spate mâna stângă şi prinzând-o. Fără un cuvânt, o trase spre el, lipind-o de spatele lui, ţinând-o aproape în caz că erau nevoiţi să-şi schimbe locaţia în grabă.

Apropierea lui fizică avu un efect bizar de calmare în

profunzime. Răpitorii ei îi insuflaseră asemenea teamă şi dezgust, încât fiecare instinct feminin din ea se scandalizase, şi, după ce o lăsaseră în sfârşit singură în frig şi întuneric, se întrebase cu o oarecare mâhnire dacă avea să mai fie vreodată capabilă să aibă încredere într-un bărbat. Răspunsul, cel puţin în ceea ce îl privea pe acest bărbat, era da.

Se sprijini recunoscătoare de spatele lui, atât de obosită şi de slăbită, încât, doar pentru o clipă, fu nevoită să-şi odihnească şi capul pe el. Căldura corpului lui trecea prin materialul aspru al vestei din plasă, încălzindu-i obrazul. Chiar şi mirosul lui era fierbinte, remarcă ea printr-un fel de ceaţă; parfumul lui era un amestec de transpiraţie proaspătă şi curată, dar şi virilitate moscată, efortul şi tensiunea încingându-le până ajunseră să capete o aromă la fel de îmbătătoare ca a celui mai fin whisky. *Mackenzie.* Îi spusese că numele lui era Mackenzie, i-l şoptise când se lăsase pe vine pentru a i se prezenta.

O, Doamne, el era atât de cald, iar ei încă îi era atât de frig. Podeaua nisipoasă de piatră de sub picioarele ei goale părea să emită valuri de răceală spre tălpile ei.

Cămaşa lui era atât de mare, încât o făcea să pară pitică, atârnându-i aproape până la genunchi, dar era totuşi goală pe sub ea. Tremura din tot corpul.

Rămaseră nemişcaţi în întunericul silenţios al camerei goale timp de o eternitate, ascultând focurile de armă îndepărtându-se şi devenind tot mai slabe, ascultând strigătele şi înjurăturile care începură şi ele să pălească; ascultară atât de mult timp, încât Barrie alunecă într-un somn iepuresc, sprijinindu-se cu capul de spatele lui. El rămase ca o stâncă, neclintit, dovedind o răbdare mai presus de orice şi-ar fi imaginat ea că e posibil. Nu se foi agitat pentru a-şi ajusta poziţia, nu dădu niciun semn că muşchii lui ar fi obosit. Ritmul lent şi uniform al respiraţiei lui era singura mişcare pe care o putea ea detecta, şi, aşa cum stătea sprijinită de el, senzaţia îi aminti de plutirea

unei bărci pe o baltă, ridicându-se şi coborând blând…

Se trezi când el întinse mâna în spate şi o scutură uşor.

— Ei cred că am scăpat, şopti el. Nu te mişca şi nu scoate niciun sunet cât mă duc să verific.

— Ascultătoare, Barrie se desprinse de el, deşi mai că îi veni să plângă când pierdu căldura corpului lui. El aprinse o lanternă ce emitea doar un fascicul îngust de lumină, cea mai mare parte a lentilei fiind acoperită cu fâşii de bandă neagră. Plimbă lumina prin încăpere, constatând că era goală cu excepţia unor cutii vechi îngrămădite lângă un perete. Toate colţurile erau pline de pânză de păianjen, iar podeaua era acoperită cu un strat gros de praf. Barrie nu reuşi să vadă decât o singură fereastră pe peretele îndepărtat, dar el avu grijă să nu lase fasciculul de lumină prea aproape de ea, pentru a nu risca să le trădeze prezenţa. Camera părea să fi stat nefolosită de foarte mult timp.

Se aplecă spre ea şi îşi lipi gura de urechea ei. Răsuflarea lui caldă i se revărsă pe piele cu fiecare cuvânt.

— Trebuie să ieşim din clădirea asta. Oamenii mei au făcut să pară ca şi cum am fi evadat, dar probabil nu vom reuşi să ne reîntâlnim cu ei decât mâine-noapte. Avem nevoie de un loc în care să aşteptăm în siguranţă. Ce ştii despre amenajarea interioară a clădirii?

Barrie clătină din cap şi îi urmă exemplul, ridicându-se pe vârfuri pentru a-şi apropia buzele de urechea lui.

— Nimic, şopti ea. Am fost legată la ochi când m-au adus aici.

El aprobă scurt din cap şi se îndepărtă de ea. Barrie se simţi din nou pierdută, abandonată, fără apropierea lui fizică. Ştia că era doar o slăbiciune temporară, acest impuls de a se agăţa de el şi de siguranţa pe care o reprezenta el, dar avea nevoie de el acum cu o intensitate aproape dureroasă. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să se

lipească din nou de el, să simtă acea căldură animalică ce îi spunea că nu era singură; voia să poată atinge acea forţă de oţel care stătea scut între ea şi ticăloşii care o răpiseră.

Temporară sau nu, Barrie detesta acea slăbiciune din partea ei; îi amintea prea mult de felul în care se agăţase de tatăl ei după moartea mamei şi a fratelui ei. Ce-i drept, fusese doar o copilă pe atunci, iar apropierea care se născuse între ea şi tatăl ei fusese, în cea mai mare parte, un lucru bun. Însă văzuse şi cât putea fi de înăbuşitoare şi, discret, după cum îi stătea în fire, începuse să se îndepărteze treptat de el. Acum apăruse acest incident, iar primul ei instinct era de a se agăţa de altcineva. Oare avea să devină o povară pentru cineva de fiecare dată când apărea o traumă în viaţa ei? Nu voia să fie aşa, nu voia să fie neputincioasă. Acest coşmar îi arătase mult prea intens că orice securitate, oricât de solidă ar fi părut, avea punctele ei slabe. În loc să depindă de alţii, ar fi fost mai bine să-şi dezvolte propriile puncte forte, ştiind că ele existau, dar rămăseseră inactive cea mai mare parte a vieţii ei. De acum încolo însă, lucrurile aveau să se schimbe.

Poate chiar se schimbaseră deja. Furia incandescentă care o copleşise în vreme ce zăcuse goală şi legată pe acel pat de campanie încă mai ardea în ea, un miez mic, încins, pe care nici măcar extenuarea ce îi amorţea mintea nu îl putea stinge. Graţie acestei furii, refuză să se abandoneze slăbiciunii, refuză să facă orice ar fi putut să-l încurce pe Mackenzie, indiferent cum. În schimb, se întări sufleteşte, forţându-şi genunchii să rămână rigizi şi îndreptându-şi umerii.

— Ce vom face? îi şopti ea. Cu ce pot să ajut?

Fiindcă această fereastră murdară nu era acoperită de draperii grele, reuşi să-i vadă o parte din trăsături când se întoarse să o privească. Jumătate din faţă îi era în umbră, dar lumina sărăcăcioasă licări pe linia oblică a unui pomet înalt şi sculptat, dezvăluind o bărbie puternică, şi

dansă pe o gură la fel de clar sculptată ca a unei statui greceşti din antichitate.

— Va trebui să te las singură o vreme, spuse el. Vei fi în regulă?

Panica explodă în stomacul şi în pieptul ei. De-abia reuşi să-şi înghită ţipătul de protest care i-ar fi trădat. Scrâşnind din dinţi şi hotărând să nu vorbească, fiindcă ţipătul i-ar fi zburat de pe buze dacă ar fi deschis gura, încuviinţă din cap.

El ezită, iar Barrie îi simţi atenţia concentrându-se asupra ei când îi detectă neliniştea şi înţelese că încerca să decidă dacă ar fi fost sau nu sigur să o părăsească. După câteva clipe, dădu scurt din cap, ca pentru a-i recunoaşte determinarea, sau cel puţin acordându-i încredere.

— Mă întorc într-o jumătate de oră, spuse el. Promit.

Scoase ceva dintr-un buzunar al vestei. Desfăşură obiectul, dând la iveală un fel de pătură subţire. Barrie rămase nemişcată, în vreme ce el o înfăşură strâns în jurul ei. Deşi era foarte subţire, pătura începu imediat să reflecte puţina căldură a corpului ei. Când el îşi luă mâinile de pe margini, acestea se depărtară, iar Barrie se agăţă înnebunită de ele, în încercarea de a păstra acea căldură fragilă. Până să reuşească să-şi tragă pătura în jurul ei, el deja dispăruse, întredeschizând uşa foarte puţin şi strecurându-se prin ea la fel de silenţios cum intrase pe fereastră în camera în care fusese ea ţinută. Apoi uşa se închise, iar ea rămase din nou singură în întuneric.

Nervii ei ţipară în semn de protest, dar îi ignoră, în schimb, se concentră să rămână cât mai tăcută posibil, ciulind urechea la orice zgomot din clădire care ar fi putut să-i spună ce se petrecea. Încă se mai auzeau sunete vagi din stradă, rezultatul schimbului de focuri care alarmase locuitorii din apropiere, dar şi acestea începeau să pălească. Zidurile groase de piatră ale clădirii atenuau orice sunet. Din interiorul clădirii nu detecta decât tăcere. Oare răpitorii ei abandonaseră locul după presupusa ei

fugă? Porniseră în urmărirea echipei lui Mackenzie, crezând că era cu ei?

Se clătină pe picioare şi de-abia atunci îşi dădu seama că se putea aşeza pe podea şi să-şi înfăşoare pătura în jurul ei, conservând astfel şi mai multă căldură. Picioarele îi erau aproape amorţite de frig. Atentă, se coborî la podea, îngrozită să nu facă vreun zgomot fără să vrea. Se aşeză pe pătura subţire şi o strânse în jurul ei cât de bine putea. Oricare ar fi fost materialul din care era confecţionată, pătura bloca răceala podelei de piatră. Strângându-şi genunchii la piept, Barrie îşi petrecu braţele în jurul lor şi îşi sprijini capul pe ei. Se simţea mai confortabil acum ca niciodată în ultimele ore prelungi de teroare, şi, inevitabil, pleoapele îi deveniră grele. Stând singură în camera întunecată, murdară şi goală, adormi.

Capitolul 3

Cu pistolul în mână, Zane se mişcă în tăcere prin clădirea veche şi dărăpănată, evitând grămezile de moloz şi piatră spartă. Se aflau deja la etajul superior, prin urmare, cu excepţia acoperişului, singura direcţie în care se putea deplasa era în jos. Ştia deja unde se aflau ieşirile, dar nu şi unde erau băieţii răi. Îşi aleseseră acea clădire doar ca ascunzătoare temporară şi o abandonaseră atunci când crezuseră că victima lor scăpase? Sau era acesta locul lor de întâlnire obişnuit? Dacă da, câţi erau în total? Şi *unde* erau? Trebuia să ştie toate aceste detalii înainte de a risca să o mute pe domnişoara Lovejoy.

Nu mai rămăsese decât vreun ceas până la ivirea zorilor; trebuia s-o ducă într-un loc sigur până atunci.

Se opri într-un punct în care coridorul cotea, lipindu-se de perete şi petrecându-şi uşor capul pe după colţ, doar cât să poată vedea. Era gol. Fără un sunet, avansă pe hol, verificând la fel de atent cele câteva camere ce se deschideau din el.

Îşi trăsese la loc cagula neagră şi se mânjise cu praf peste braţele goale pentru a-şi atenua strălucirea pielii şi a fi mai puţin bătător la ochi. Faptul că îi dăduse cămaşa domnişoarei Lovejoy, rămânând cu braţele goale, îl făcuse oarecum mai vizibil, dar considera că braţele lui puternic bronzate nu erau nicidecum la fel de probabil a fi observate precum corpul ei gol. Chiar şi în bezna din camera în care fusese ţinută, văzuse clar licărirea palidă a pielii ei. Cum nu-i văzuse prin preajmă hainele, faptul că-i oferise cămaşa lui fusese singurul lucru pe care l-ar fi putut face. O văzuse tremurând de frig – dovadă a şocului, căci noaptea era caldă şi probabil ar fi devenit isterică dacă ar fi încercat s-o scoată de acolo aşa cum era, goală-puşcă. Fusese pregătit ca, la nevoie, să îi aplice o lovitură care s-o adoarmă. Dar fusese foarte curajoasă până în acel moment şi nici măcar nu ţipase când el se înălţase pe

neaşteptate deasupra ei în întuneric. Graţie simţurilor lui atât de ascuţite însă, Zane ghicise cât de fragil era controlul ei, cât de mult îi erau întinşi nervii.

Era de înţeles. Cel mai probabil, fusese violată, nu doar o dată, ci de mai multe ori, de la răpire. Poate că avea să cedeze psihic după încheierea crizei, odată ajunsă în siguranţă, dar deocamdată se ţinea bine. Curajul ei îi făcu inima să se strângă cu un amestec de tandreţe şi hotărâre nestrămutată de a o proteja. Prima lui prioritate era să o scoată din Libia, nu să se răzbune pe răpitorii ei – dar, dacă vreunul dintre ticăloşi ajungea întâmplător să-i stea în cale, atunci aşa să fie.

Hăul negru al unui şir de scări se căscă în faţa lui. Întunericul era liniştitor; nu doar indica absenţa oricărui paznic, ci avea să-i ofere şi protecţie. Oamenii încă se agăţau de instinctele primitive ale locuitorilor din peşteri. Dacă erau treji, voiau în jurul lor confortul luminii, ca să poată vedea duşmanii când se apropiau. Întunericul era o armă pe care torţionarii o foloseau pentru a frânge spiritul prizonierilor lor, fiindcă le scotea în evidenţă neputinţa, aţâţându-le nervii. Dar el era ofiţer SEAL, iar întunericul era pur şi simplu o circumstanţă de care se putea folosi. Păşi atent pe scări, rămânând cu spatele spre zid pentru a evita eventualele margini prăbuşite ale treptelor de piatră. Era destul de sigur că scările erau utilizabile în siguranţă, altfel răpitorii nu le-ar fi folosit, dar nu îşi asumă riscuri. Ca nişte idioţi, oamenii îşi depozitau diverse lucruri pe trepte, blocându-şi singuri căile de ieşire în caz de urgenţă.

O uşoară atenuare a întunericului chiar în faţa lui îi dădu de înţeles că se apropia de capătul scărilor. Se opri cât încă se afla în umbra protectoare, încercând să prindă cel mai mic zgomot. Reuşi. Auzi ceea ce căutase, sunetul îndepărtat al unor voci, voci furioase ce se suprapuneau, aruncând înjurături şi explicaţii. Deşi Zane ştia araba, era prea departe pentru a înţelege ce spuneau. Nu conta;

fusese interesat să le descopere locaţia, iar acum o aflase. Îşi înăbuşi impulsul de a se răzbuna în numele domnişoarei Lovejoy. Misiunea lui era să o salveze, nu să o pună şi mai mult în pericol.

Exista câte o casă a scării la fiecare capăt al clădirii. Ştiind acum că răpitorii se aflau la parterul părţii de est, Zane începu să-şi croiască drum spre scările din partea de vest. Nu dădu peste niciun paznic; după cum sperase, răpitorii credeau că fusese deja salvată şi nu mai vedeau rostul să posteze paznici.

Din experienţa lui, misiunile perfecte erau foarte rare, atât de rare, încât putea număra pe degetele de la o singură mână cele la care participase şi unde totul mersese şnur. Încerca să se pregătească pentru defecţiunile mecanice, pentru accidente, pentru forţele naturii, dar nu avea cum să se pregătească dinainte pentru factorul uman. Nu ştia cum fuseseră avertizaţi răpitorii de prezenţa trupelor SEAL, dar se gândise la această posibilitate încă de la început şi făcuse un plan alternativ în caz că mergea prost ceva. Şi chiar mersese prost – şi nu avea să afle decât mai târziu ce anume; cu excepţia scurtului mesaj transmis echipei lui, în care le spunea să se retragă şi să treacă la planul alternativ, nu comunicaseră prin radio.

Probabil era doar ghinion pur, vreun locuitor întârziat care dăduse pe neaşteptate peste unul dintre oamenii lui. Se întâmplau şi astfel de lucruri. Prin urmare, pregătise un plan B, planul lui pentru orice eventualitate, fiindcă, în timp ce îşi croiau drum spre clădire, fusese cuprins de un sentiment de nelinişte. Când intuiţia îi spunea ceva, Zane asculta. Iepuraşul Withrock îi aruncase o dată o privire pe sub sprâncene şi îi spusese: „Şefule, eşti chiar mai fantomatic decât Fantomaticul”. Dar aveau încredere în instinctele lui, atât de mult încât, în mintea lor, probabil trecuseră la planul B imediat ce îi dăduse glas, chiar înainte ca el să fi intrat în clădire.

Fiind nevoit să ţină cont de domnişoara Lovejoy, optase pentru varianta mai sigură. De aceea preferase să intre singur pe fereastră, după ce Fantomaticul îi raportase, în urma recunoaşterii, că răpitorii puseseră paznici la intervale regulate pe tot cuprinsul etajului întâi. Nu se vedeau lumini în niciuna dintre camerele de la etajul patru, unde fuseseră informaţi că era ţinută domnişoara Lovejoy, ceea ce însemna probabil că nu exista niciun paznic efectiv în cameră cu ea; un paznic ar fi refuzat să stea în întuneric.

Fără să vrea, răpitorii îi indicaseră exact camera: o singură fereastră fusese acoperită cu draperii. Când Zane ajunsese la camera respectivă, întredeschisese atent draperiile grele pentru a se asigura că nu ascundeau o lumină din interior, dar descoperise că încăperea de dincolo de ele era cufundată într-un întuneric total. Iar domnişoara Lovejoy se aflase acolo, exact aşa cum se aşteptase.

Acum, când credeau că nu mai aveau ce să păzească, răpitorii păreau să se fi grupat toţi laolaltă. Zane se furişă prin camerele de jos până ajunse la cealaltă casă a scării, apoi urcă în tăcere înapoi. Graţie Fantomaticului, ştia un loc destul de sigur unde putea s-o ducă pe domnişoara Lovejoy cât timp aşteptau o altă oportunitate de a fi ridicaţi; nu avea altceva de făcut decât să o ducă acolo neobservată. Ceea ce însemna că trebuia s-o facă înainte de ivirea zorilor, fiindcă o femeie occidentală pe jumătate goală şi cu părul roşu s-ar fi făcut cu siguranţă remarcată într-o ţară islamică. Nici el nu s-ar fi integrat complet în peisaj, în pofida părului negru şi a pielii bronzate, din cauza costumului de camuflaj, a plasei cu echipamente şi a armamentului. Majoritatea oamenilor ar fi remarcat un bărbat cu vopsea de camuflaj pe faţă şi o carabină automată agăţată de umăr.

Ajunse la camera unde o lăsase pe domnişoara Lovejoy şi intră la fel de încet cum ieşise. Camera era

goală. Un sentiment de alarmă îl zgudui din cap până în picioare, făcând să i se contracte toţi muşchii, apoi văzu grămăjoara mică şi întunecată de pe podea şi îşi dădu seama că se strânsese ghem şi se acoperise cu pătura subţire. Nu se mişca. Zane îi ascultă respiraţia regulată, aproape inaudibilă, şi înţelese că adormise. Simţi din nou acea strângere de inimă subtilă. Fusese ţinută în tensiune şi teroare timp de câteva ore, vizibil extenuată, dar incapabilă să doarmă; puţina siguranţă pe care reuşise să i-o asigure oferindu-i cămaşa lui, o pătură şi o ascunzătoare temporară, precară, fusese suficientă pentru a-i permite să se odihnească. N-ar fi vrut să o deranjeze, dar trebuiau să se mişte.

Cu blândeţe, îşi puse mâna pe spatele ei, masând-o uşor, încercând să o trezească fără să o zgâlţâie, readucând-o treptat în simţiri, astfel încât să nu se sperie. După o clipă, fata începu să se foiască sub atingerea lui şi simţi momentul când se trezi, îi simţi tresărirea scurtă de panică, apoi hotărârea calmă cu care se luptă să se controleze.

— Ne mutăm într-un loc mai sigur, îi şopti el, desprinzându-şi mâna de pe ea imediat ce se asigură că se trezise.

Având în vedere prin câte trecuse, probabil nu voia să fie nevoită să îndure atingerea unui bărbat mai mult decât ar fi fost necesar. Gândul îl înfurie, căci instinctul lui era să o aline; femeile din familia lui, mama, sora şi cumnatele, erau toate adorate şi preţuite de bărbaţi. Ar fi vrut s-o cuibărească pe Barrie Lovejoy în braţele lui, să îi promită că avea să-i facă bucăţi, personal, pe toţi ticăloşii care îi făcuseră rău, dar nu voia să facă nimic care să-i afecteze controlul fragil. Şi, oricum, nu aveau timp pentru gesturi de alinare.

Barrie se ridică greoi în picioare, continuând să strângă pătura în jurul ei. Zane se întinse spre ea, şi degetele ei se închiseră strâns peste material, apoi se

relaxară treptat. Nu era nevoie să-i explice motivul pentru care ezita să renunţe la bucata de material ce o proteja. Zane ştia că încă era înfrigurată şi totodată dureros de ruşinată de nuditatea ei aproape completă.

— Poart-o aşa, îi şopti el, înfăşurând pătura în jurul taliei ei ca pe un sarong, astfel încât aceasta îi ajunse până la picioare.

Legă bine capetele păturii peste şoldul ei stâng, apoi se aplecă să verifice că materialul nu era prea strâns în partea de jos a picioarelor, lăsându-i suficientă libertate de mişcare dacă erau nevoiţi să alerge.

Când se îndreptă, ea îi atinse braţul, apoi îşi desprinse rapid mâna, ca şi cum chiar şi acea atingere scurtă ar fi fost prea mult pentru ea.

— Mulţumesc, şopti ea.

— Urmăreşte-mă cu atenţie, o instrui el. Respectă semnalele pe care ţi le fac cu mâna. Îi explică rapid cele mai simple semnale, ridicarea pumnului încleştat care însemna „Stop!” şi mâna deschisă care însemna doar „Aşteaptă”, semnalul pentru a înainta şi semnalul pentru a se ascunde. Ţinând cont de starea ei de spirit, la care se adăuga extenuarea evidentă, se îndoia că ar fi putut reţine mai mult de acele patru comenzi simple. Oricum nu aveau de mers prea mult; dacă aveau să descopere că le erau necesare mai multe comenzi de atât însemna că dăduseră de belele.

Barrie ieşi după el din cameră şi coborî scara din partea de vest a clădirii, deşi Zane îi simţi ezitarea când păşi în adâncimea de coşmar. Îi arătă cum să stea cu spatele spre perete, cum să testeze cu piciorul marginea treptei. O simţi împiedicându-se o dată, îi auzi răsuflarea şuierată. Se răsuci pe călcâie pentru a o stabiliza; în mâna dreaptă avea pistolul, dar braţul stâng îi ţâşni rapid spre ea, încolăcindu-se în jurul şoldurilor ei pentru a o echilibra când se clătină cu două trepte mai sus de el. Prin gestul acesta o săltă cu totul de la pământ, trăgând-o spre partea

stângă a trunchiului lui. O simţea moale în strânsoarea lui, cu şoldurile înguste, dar frumos rotunjite, iar nările i se lăţiră când detectă dulceaţa caldă a pielii ei.

Era aproape aşezată pe braţul cu care o înconjurase, sprijinindu-şi mâinile pe umerii lui. Ezitând, se aplecă şi o lăsă iar cu picioarele pe trepte, iar ea se îndepărtă imediat de el.

— Scuze, îi şopti ea în întuneric.

Admiraţia lui Zane pentru ea crescu. Nu scâncise în braţele lui, în ciuda faptului că aproape căzuse, în ciuda felului în care o prinsese. Se ţinea bine, concentrându-şi atenţia asupra realizării unui singur ţel: eliberarea.

Mişcările ei erau şi mai prudente acum, după acel pas greşit, lăsând mai mult spaţiu între ei decât i-ar fi plăcut lui. La ultimul şir de trepte, Zane se opri, aşteptând-o să-l ajungă din urmă. Ştia că nu-l putea vedea, aşa că, atunci când ea se apropie, el îi vorbi încet, pentru a evita ca Barrie să se izbească de el.

— Aici, şopti el.

Coborî atent ultimele câteva trepte şi ieşi în lumina slabă. Nu se vedea nimeni. Fluturând scurt din mână, îi făcu semn lui Barrie să înainteze, iar ea ieşi din obscuritatea casei scărilor şi se opri lângă el.

Ieşirea spre stradă era marcată de un set de uşi duble uriaşe din lemn, dar Zane era conştient de zgomotele tot mai puternice de afară, datorate apropierii zorilor, şi ştia că era prea riscant să folosească acea ieşire. Din stânga lor se auzi o voce ridicată, strigând în arabă, şi o simţi pe Barrie crispându-se. Rapid, înainte ca sunetul vreunuia dintre răpitorii ei să apuce să o înspăimânte, o conduse într-o debara aglomerată, unde o singură fereastră mică licărea sus pe perete.

— Ieşim pe fereastra asta, murmură el. O să ai de sărit cam un metru douăzeci până la sol, nimic exagerat. O să te ajut să urci. După ce aterizezi, te fereşti de stradă,

dar rămâi lipită de partea asta a clădirii. Lasă-te pe vine ca să ai o siluetă cât mai măruntă. Bine?

Barrie încuviinţă din cap în semn că înţelesese, şi îşi croiră drum peste cutiile amestecate şi peste moloz până ajunseră sub fereastră. Zane se întinse spre pervaz, se agăţă cu degetele de tencuială şi se ridică până ajunse să se sprijine cu un genunchi pe pervaz şi cu un bocanc pe un vraf şubred de cutii. Era evident că fereastra nu mai fusese folosită de multă vreme; geamul devenise opac de la praf, balamalele erau ruginite şi înţepenite. Deschise fereastra cu forţă, crispându-se la scârţâitul pe care îl scoase, deşi ştia că nu avea să se audă până la locul unde se aflau răpitorii. Un val de aer proaspăt inundă încăperea îmbâcsită. Ca o felină, sări pe podea, apoi se întoarse spre Barrie.

— Poţi să-ţi sprijini piciorul pe palma mea sau poţi să te urci pe umerii mei. Ce preferi?

Cu fereastra deschisă, încăperea devenise mai luminoasă. Îi văzu expresia nesigură cu care se zgâi spre fereastră şi pentru prima dată aprecie cât de uniforme îi erau trăsăturile. Ştia deja cât de dulce era conturul corpului ei, dar acum aflase şi că domnişoara Lovejoy era o încântare pentru ochii lui.

— Poţi să treci pe acolo? şopti ea, ignorându-i întrebarea şi studiind din priviri mai întâi lăţimea umerilor lui, apoi cât de îngustă era fereastra.

Zane făcuse deja aceste măsurători în minte.

— Va fi strâmt, dar am trecut şi prin altele mai mici.

Barrie îi privi chipul întunecat, apoi încuviinţă hotărâtă din cap, dând de înţeles că era gata să meargă mai departe. Acum Zane o văzu calculând dificultatea de a trece prin fereastră cu pătura legată în jurul taliei şi observă exact momentul când se hotărî. Îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia, dezlegându-şi pătura şi încolăcind-o în jurul ei ca un fular lung, petrecând-o în jurul gâtului şi aruncând capetele peste umeri, lăsându-le să-i atârne

dezinvolt pe spate.

— Cred că ar fi mai bine să mă urc pe umerii tăi, spuse ea.

Mă voi putea împinge mai bine astfel.

Zane îngenunche pe podea şi ridică mâinile, ca Barrie să se poată prinde şi sprijini. Ea se duse în spatele lui şi păşi îndrăzneaţă cu piciorul drept pe umărul lui drept, apoi se ridică într-o poziţie pe jumătate ghemuită. Imediat ce piciorul ei stâng îşi găsi locul pe umărul lui, iar mâinile ei se fixară între ale lui, Zane se ridică încetişor până ajunse complet în picioare. Greutatea ei era neglijabilă în comparaţie cu ceea ce îndurase în timpul antrenamentelor. Se apropie de perete, iar ea îşi eliberă mâna dreaptă pentru a se sprijini de pervaz.

— Gata, şopti şi se împinse prin fereastră.

Trecu prin ea cu capul înainte. Era cel mai rapid mod, dar nu şi cel mai uşor, fiindcă nu avea cum să-şi atenueze căderea pe cealaltă parte. Zane ridică privirea şi văzu licărirea picioarelor ei palide şi goale, dar şi rotunjimile dezgolite ale feselor; apoi dispăru de sub ochii lui, şi se auzi o bufnitură când ajunse la sol.

Rapid, Zane se ridică din nou la fereastră.

— Eşti bine? întrebă el cu vocea aspră.

Preţ de o clipă, nu auzi nimic, apoi primi un răspuns tremurat, şoptit:

— Aşa cred.

— Ia carabina.

Îi întinse arma, apoi se lăsă la podea şi-şi scoase echipamentul prins în plasă, pe care-l aruncă apoi pe fereastră. La final veni el, cu picioarele înainte, răsucindu-şi umerii într-un unghi care să-i permită să treacă prin fereastra îngustă şi aterizând în poziţie ghemuită. Ascultându-l, Barrie se trăsese într-o parte şi stătea aşezată lângă zid, strângând din nou pătura în jurul ei şi ţinând în braţe carabina lui.

Zorile se apropiau rapid, rămăşiţele de întuneric abia aducând cu un amurg adânc.

— Grăbeşte-te, spuse el, îmbrăcându-şi vesta cu plasă şi luând carabina de la ea.

O puse la locul ei, apoi scoase din nou pistolul. Senzaţia patului greu al armei în palma lui era liniştitoare şi teribil de familiară. Cu arma în mâna dreaptă şi cu mâna ei strânsă în stânga, o trase pe cea mai apropiată alee.

Benghazi era un oraş modern, destul de occidentalizat, şi principalul port al Libiei. Se aflau aproape de docuri şi simţea puternic mirosul mării în nări. Ca marea majoritate a zonelor de coastă, era unul dintre locurile cele mai neplăcute din oraş. Din câte reuşise să-şi dea seama, nu apăruseră deloc autorităţi care să cerceteze schimbul de focuri, chiar presupunând că ar fi fost raportat. Guvernul libian nu era prietenos – nu existau relaţii diplomatice între Statele Unite şi Libia –, dar asta nu însemna că guvernul ar fi închis neapărat ochii la răpirea fiicei unui ambasador. Desigur, era la fel de probabil să o facă, acesta fiind şi motivul pentru care nu se încercase o rezolvare pe căi diplomatice. Cea mai bună opţiune fusese să se intervină pur şi simplu, ca domnişoara Lovejoy să fie salvată cât de repede posibil.

Zona de coastă era presărată din abundenţă cu o serie de clădiri părăginite, abandonate. Restul echipei se retrăsese întruna dintre ele, distrăgându-le atenţia urmăritorilor de la Zane şi domnişoara Lovejoy, în timp ce ei se ascundeau într-alta. Aveau să se reîntâlnească la ora unu fix, în dimineaţa următoare.

Fantomaticul alesese locurile, aşa că Zane avea încredere că erau relativ sigure. Acum, el şi domnişoara Lovejoy îşi croiră drum printr-o reţea întortocheată de alei. Ea scoase un sunet înăbuşit de dezgust la un moment dat, iar Zane bănui că probabil călcase în ceva neplăcut, dar, în afară de acel incident, avansă curajoasă în tăcere.

După doar câteva minute, ajunseră la ascunzătoarea

aleasă. Clădirea arăta mai mult prăbuşită decât în picioare, dar Fantomaticul o cercetase şi raportase existenţa unei camere intacte în interior. Unul dintre pereţii exteriori era fărâmiţat, nerămânând din el decât ceva mai mult de o grămadă de moloz. Zane îl încălecă, apoi o prinse pe domnişoara Lovejoy în jurul taliei şi, fără niciun efort, o ridică peste grămadă, răsucindu-şi trunchiul pentru a o depune pe cealaltă parte. Apoi i se alătură, conducând-o pe sub bârne pe jumătate căzute şi pe lângă pânze de păianjen pe care voia să le lase neatinse. Faptul că putea vedea acele pânze îi dădea de înţeles că trebuiau să se ascundă rapid.

Uşa camerei din interior atârna haotic într-o singură balama, iar lemnul începuse să putrezească în partea de sus. O trase pe Barrie în interiorul zidurilor protectoare.

— Stai aici până mă ocup de urmele noastre, îi şopti el, apoi se lăsă pe vine şi înaintă spre locul unde trecuseră peste rămăşiţele zidului exterior.

De acolo se întoarse pe unde veniseră, împrăştiind noroi uscat pentru a ascunde semnele trecerii lor. Observă pete întunecate şi umede pe bucăţile sparte de piatră care erau tot ce mai rămăsese din podea. Se încruntă, ştiind ce însemnau acele pete întunecate. La naiba, de ce nu spusese nimic? Oare lăsase o dâră de sânge ce ducea direct la ascunzătoarea lor?

Cu multă grijă, şterse urmele. Nu era în întregime vina ei; ar fi trebuit să se gândească şi el mai bine la picioarele ei goale. Adevărul era că mintea lui zăbovise mai mult asupra fundului ei gol şi asupra altor detalii ale corpului ei pe care le văzuse deja. Era mult prea conştient de sexualitatea ei; dovada îi atârna greu între picioare. După toate prin câte trecuse Barrie, era ultimul lucru de care avea nevoie; aşadar, hotărî să-şi ignore dorinţa, dar asta nu o făcu să dispară.

Când se întoarse, ridică fără un cuvânt uşa şi o puse la locul ei în cadru, sprijinind-o să nu cadă din nou. De-abia

apoi se întoarse spre ea.

— De ce nu mi-ai spus că te-ai tăiat la picior? Când s-a întâmplat? întrebă el pe un ton jos şi foarte calm.

Barrie stătea în picioare unde o lăsase, cu faţa palidă în lumina slabă ce se strecura prin obloanele deschise ale ferestrei, cu ochii atât de mari de epuizare şi de efort, încât semăna cu o mică bufniţă abandonată şi murdară. O încruntare de nedumerire îi strânse sprâncenele laolaltă când îşi privi picioarele.

— O, spuse ea cu uimire când examină petele întunecate de pe laba piciorului stâng. Nu mi-am dat seama că m-am tăiat. Probabil s-a întâmplat când am călcat în acea… treabă… pe alee. Mi-aduc aminte că m-a durut, dar am crezut că era doar o piatră tăioasă sub… chestia aia.

Cel puţin nu se întâmplase mai devreme. Teoretic, poziţia lor rămânea sigură. Acţionă staţia radio, transmiţând, aşa cum se înţeleseseră, un singur clic, care îi anunţa echipa că ajunseseră la ascunzătoare, şi primind două clicuri drept răspuns, ceea ce însemna că şi oamenii lui erau în siguranţă în poziţia stabilită. Aveau să se contacteze reciproc la intervale regulate, dar în cea mai mare parte urmau să-şi petreacă ziua odihnindu-se. Uşurat, Zane îşi concentră gândurile asupra altor aspecte.

— Aşează-te şi lasă-mă să mă uit la piciorul tău, îi ceru el.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Barrie să meargă şontâc, deşi, din câte văzuse până în acel moment, nu ar fi deschis gura nici în ruptul capului să se plângă, ci s-ar fi mulţumit să îl urmeze şchiopătând, înaintând cât de repede putea.

Nu avea nimic pe care să se aşeze, în afară de piatra spartă a podelei, pe care se şi aşeză de fapt, strângând cu grijă pătura în jurul taliei. Picioarele îi erau murdare, acoperite cu acelaşi amestec de gunoaie ce acoperea şi bocancii lui. Sângele se scurgea încet dintr-o tăietură de la

scobitura piciorului ei stâng.

Zane îşi dădu jos gluga neagră şi casca, se dezbrăcă de vesta cu plasă şi îşi scoase mănuşile; apoi îşi despachetă echipamentul de supravieţuire, care includea o trusă de prim ajutor foarte mică, dotată doar cu lucrurile esenţiale. Se aşeză turceşte în faţa ei şi îi ridică piciorul stâng, sprijinindu-l pe coapsa lui. După ce desfăcu un mic pachet ce conţinea un tampon îmbibat cu dezinfectant, curăţă temeinic rana şi locul din jurul ei, prefăcându-se că nu observă tresăririle ei involuntare de durere, pe care încercă rapid să şi le controleze. Tăietura era suficient de adâncă pentru a avea nevoie, probabil, de câteva copci. Scoase un alt tampon dezinfectant şi îl apăsă cu forţă peste rană, până când sângerarea se opri.

— Cât timp a trecut de la ultimul tău vaccin antitetanos? o întrebă.

Barrie îşi spuse că nu auzise niciodată nimic atât de calm ca vocea lui. Îl vedea clar acum; era probabil bine că nu reuşise să-l vadă mai devreme, fiindcă era foarte posibil ca nervii ei să nu fi rezistat presiunii. Îşi drese vocea şi reuşi să spună:

— Nu-mi amintesc. Câţiva ani, murmură ea, fără a se putea concentra la ceea ce spunea.

Părul lui negru şi bogat era încâlcit de transpiraţie, iar faţa îi era mânjită cu vopsea neagră şi verde. Tricoul negru pe care îl purta era jegos, îmbibat de praf şi transpiraţie, deşi nici cămaşa pe care o purta ea nu era într-o stare mult mai bună. Materialul tricoului era gata să crape peste umerii lui ce păreau să aibă aproape un metru lăţime, se lipea de un piept lat şi de un abdomen plat, întinzându-se peste bicepşii puternici. Braţele îi erau formate din muşchi lungi, de oţel, iar încheieturile mâinilor lui erau aproape de două ori mai groase decât ale ei; mâinile lui cu degete lungi erau frumos conturate, asprite de bătături, mai puternice decât ar fi trebuit să fie vreodată mâinile unui om – şi peste măsură de blânde când

îi curăţară rana de la picior.

Capul îi era aplecat asupra a piciorului ei. Barrie îi văzu genele negre şi dese, curbura îndrăzneaţă a sprâncenelor, puntea subţire şi arogant de înaltă a nasului, planul sculptat al pometţilor lui. Îi văzu gura, atât de clar conturată şi de severă, ca şi cum nu ar fi zâmbit decât rareori. Un început de barbă îi umbrea bărbia sub vopseaua de camuflaj. Apoi privirea lui alunecă în sus spre ea pentru o clipă, rece şi apreciativă, ca şi cum ar fi încercat să îi măsoare reacţia la usturimea produsă de dezinfectant, iar Barrie fu uluită de frumuseţea limpede a ochilor lui albaştri-cenuşii. Îl omorâse eficient şi în deplină tăcere pe paznic, apoi păşise peste cadavru ca şi cum nici n-ar fi existat. Un cuţit negru ameninţător, de douăzeci şi cinci de centimetri, se odihnea într-o teacă prinsă de coapsa lui, şi mânuia atât pistolul, cât şi carabina cu o uşurinţă care trăda o familiaritate cu mult dincolo de limita normalului. Era cea mai sălbatică, periculoasă şi letală creatură, om sau animal, pe care o întâlnise vreodată – şi se simţea în deplină siguranţă cu el.

Îi dăduse propria lui cămaşă, tratând-o cu o politeţe şi cu o tandreţe care îi atenuaseră din şoc, îi calmaseră temerile. O văzuse goală; reuşise să ignore acest lucru cât timp erau prinşi în aceeaşi clădire cu răpitorii ei, dar acum că, ajunseseră în relativă siguranţă şi singuri, Barrie deveni usturător de conştientă atât de masculinitatea lui intensă, cât şi de goliciunea ei pe sub cămaşă, îşi simţea pielea neobişnuit de sensibilă, ca şi cum ar fi fost prea fierbinte şi întinsă, iar uşoara trecere a materialului peste sfârcurile ei era aproape dureros de acută.

Piciorul ei părea mic şi fragil în mâinile lui mari. El se încruntă concentrat, aplicând o alifie cu antibiotic peste rană, apoi confecţionând un bandaj în fluture pentru a închide rana. Lucra cu dexteritate, rapid şi sigur, şi nu dură mai mult de o clipă să o panseze. Cu blândeţe, îi ridică piciorul de pe coapsa lui:

— Gata! Ar trebui să poţi umbla fără probleme, dar, imediat ce ajungem la vas, cere-i doctorului să-ţi pună câteva copci şi să-ţi facă o injecţie antitetanos.

— Da, domnule, spuse ea încet.

Zane ridică imediat privirea, oferindu-i un zâmbet slab şi scurt.

— Fac parte din marină. Se spune „Da, căpitane”.

Zâmbetul aproape îi tăie răsuflarea. Dacă zâmbea vreodată cu adevărat, îşi dădu ea seama, era posibil să-i provoace un atac de cord. Pentru a-şi ascunde reacţia, îi întinse mâna.

— Barrie Lovejoy. Îmi face plăcere să te cunosc.

Zane îşi strânse degetele în jurul degetelor ei, şi îşi dădură solemn mâna.

— Locotenent-colonel Zane Mackenzie, Marina Statelor Unite, trupele SEAL.

Un ofiţer SEAL. Inima îi tresări în piept. Aşa se explica totul. Membrii trupelor SEAL erau cunoscuţi drept cei mai periculoşi oameni de pe pământ, bărbaţi atât de abili în artele războiului, încât reprezentau o categorie aparte. Nu doar părea letal, ci chiar *era* letal.

— Mulţumesc, şopti ea.

— Cu plăcere, doamnă.

Un val de roşeaţă fierbinte îi inundă faţa când îşi coborî privirea spre poala acoperită de pătură.

— Te rog, spune-mi Barrie. În fond, cămaşa ta e singurul lucru care… Vocea i se pierdu, şi îşi muşcă buza. Adică formalităţile, în momentul de faţă, sunt…

— Înţeleg, spuse el blând, întrerupându-i explicaţia stângace. Nu vreau să te simţi prost, aşa că circumstanţele vor rămâne strict între noi, dacă preferi. Dar te sfătuiesc să discuţi cu medicul de pe vas sau cu propriul tău medic, de dragul sănătăţii tale.

Barrie clipi spre el derutată, întrebându-se cum naiba

putea să existe vreo legătură între sănătatea ei şi faptul că o văzuse goală. Apoi înţelese brusc; dacă nu ar fi fost atât de obosită, şiar fi dat seama imediat ce concluzie trăsese el din întreaga situaţie.

— Nu m-au violat, şopti ea. Faţa ei deveni chiar mai roşie şi mai fierbinte. M-au… m-au atins şi m-au rănit, şi mi-au făcut şi… şi alte lucruri, dar nu m-au violat efectiv. Asta urma să se întâmple azi. Trebuia să sosească un tip important din organizaţia lor, şi presupun că plănuiau un fel de petrecere.

Expresia lui Zane rămase calmă şi serioasă, iar Barrie îşi dădu seama că nu o credea. De ce ar fi făcut-o? O găsise legată şi goală, după ce îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei în mâinile răpitorilor. Cavalerismul nu făcea parte din codul lor moral; se abţinuseră să o violeze la ordinele liderului lor, fiindcă voia să fie el primul care să-şi facă poftele cu ea, înainte să le vină rândul celorlalţi.

Zane nu spuse nimic, iar Barrie îşi făcu de lucru cu tampoanele dezinfectante folosite, care mai erau încă suficient de umede cât să-şi poată curăţa restul de murdărie dezgustătoare de pe picior. Tânjea după o baie, dar aceasta era o posibilitate atât de îndepărtată, încât nici măcar nu-şi exprimă dorinţa.

În timp ce ea era ocupată să se cureţe, Zane exploră mica încăpere, ceea ce nu-i luă mult, căci nu se afla nimic în ea. Închise obloanele stricate; plăcile de lemn erau putrezite în partea de sus, lăsând să treacă puţină lumină, dar împiedicând trecătorii să vadă înăuntru.

Cu încăperea cufundată din nou în semi-întuneric, se creă senzaţia unei peşteri confortabile. Barrie îşi înăbuşi un căscat, luptându-se cu epuizarea ce o apăsa asemenea unor greutăţi de plumb. Nu dormise decât foarte puţin, cât timp Zane căutase o cale de a ieşi din clădire, şi era atât de obosită, încât chiar şi foamea pălea prin comparaţie.

El observă, desigur; nu-i scăpa nimic.

— Ce-ar fi să te culci? sugeră el. Peste câteva ore,

când vor fi mai mulţi oameni pe străzi şi nu voi ieşi prea tare în evidenţă, am să merg să fac rost de ceva de mâncare şi să-ţi găsesc nişte haine.

Barrie studie vopseaua cu care era mânjit pe faţă.

— Cu un asemenea machiaj, nu cred că ai să rămâi neobservat, oricât de aglomerate ar fi străzile.

Acel zâmbet vag îi înflori din nou pe buze, apoi dispăru.

— Am să mă curăţ mai întâi.

Zâmbetul aproape o împiedică să adoarmă. Aproape, îşi simţi muşchii relaxându-se treptat, ca şi cum permisiunea lui de a dormi fusese singurul lucru de care mai avusese nevoie corpul ei. Îşi simţea pleoapele prea grele pentru a le mai ţine deschise; era ca şi cum s-ar fi coborât un voal de întuneric deasupra ei. Cu ultima frântură de conştienţă, îi simţi braţele încolăcindu-se în jurul ei şi întinzând-o blând pe podea.

Capitolul 4

Adormise ca un copil, îşi spuse Zane, privind-o. Văzuse acest lucru destul de frecvent la cei zece nepoţi ai lui, felul în care copiii mici se prăbuşeau în somn atât de abrupt, corpurile lor părând aproape lipsite de oase când se răsturnau în braţele care îi aşteptau. Privirea lui alunecă peste faţa ei. Acum, că se iviseră zorile, chiar şi cu obloanele închise, îi vedea clar epuizarea întipărită pe chip; era de mirare că rezistase atât de mult, nu că adormise acum.

I-ar fi prins bine şi lui să se odihnească. Se întinse lângă ea, păstrând o mică distanţă între ei; nu se atingeau, dar era suficient de aproape să se poată întinde imediat după ea dacă ascunzătoarea le era descoperită. Era încă sub tensiune, prea plin de adrenalină pentru a putea dormi, dar era plăcut să se relaxeze şi să-şi permită să se detensioneze cât timp aştepta ca oraşul să se trezească pe deplin.

Acum vedea şi focul din părul ei, nuanţa de roşcat-închis care, când stătea în lumina soarelui, licărea în auriu şi bronz. Ochii ei erau de un verde profund, delicat, sprâncenele şi genele – ca blana de nurcă. Nu ar fi fost surprins să observe şi pistrui, dar pielea ei era curată şi catifelată, cu excepţia vânătăii ce îi păta un obraz. Avea vânătăi şi pe braţe şi, deşi nu le putea vedea, ştia că materialul cămăşii acoperea şi alte urme lăsate de bărbaţii brutali. Insistase că nu o violaseră, dar probabil îi era ruşine şi nu voia să ştie nimeni altcineva, ca şi cum ar fi avut de ales. Poate voia să treacă totul sub tăcere de dragul tatălui ei. Pe Zane nu îl interesau motivele ei; spera doar că urma să aibă parte de îngrijiri medicale corespunzătoare.

Se gândi calm să se strecoare în clădirea unde o ţinuseră şi să-i ucidă pe toţi ticăloşii care mai erau acolo, fără excepţie. Dumnezeu îi era martor că o meritau, iar

conştiinţa lui nu avea să tresară nicio clipă, pentru niciunul dintre ei. Dar misiunea lui era să o salveze pe domnişoara Lovejoy – Barrie – şi nu realizase încă acest lucru. Dacă se întorcea în clădire, exista riscul să fie ucis, ceea ce i-ar fi pus în pericol şi pe ea, şi pe oamenii lui. Învăţase cu mult timp în urmă să-şi separe emoţiile de acţiune, pentru a putea să gândească clar, şi nu avea de gând să compromită o misiune acum… Dar, *la naiba,* cât de tare îşi dorea să îi ucidă.

Îi plăcea cum arăta. Nu era o frumuseţe răpitoare sau ceva de genul acesta, dar trăsăturile ei erau regulate, iar în somn, uitând momentan de suferinţele îndurate, expresia ei era de o seninătate dulce. Era o femeie mică şi drăgălaşă, la fel de fină ca o figurină scumpă de porţelan. De fapt, presupunea că avea o înălţime medie pentru o femeie, circa un metru şaizeci şi cinci, dar el măsura un metru nouăzeci şi avea cu cel puţin patruzeci şi cinci de kilograme mai mult ca ea, deci pentru el era mică. Nu la fel de mică precum mama şi sora lui, dar ele erau cu adevărat mărunţele şi delicate ca nişte Zane. Barrie, în ciuda descendenţei aristocrate, avea constituţia solidă a unui pionier. Majoritatea femeilor ar fi cedat, pe bună dreptate, nervos cu mult timp în urmă. Spre surprinderea lui, simţi că îl cam ia somnul, în pofida situaţiei în care se aflau, îl calma oarecum prezenţa ei acolo, întinsă lângă el, îl liniştea s-o privească dormind. Deşi era solitar din fire şi preferase întotdeauna să doarmă singur după ce apetitul lui sexual fusese satisfăcut, i se păru elementar corect, cumva, să o apere cu trupul lui în timpul somnului. Oare tot astfel procedaseră şi oamenii din peşteri, punându-se scut între gura peşterii şi trupurile adormite ale femeilor şi ale copiilor lor, urmărind somnoroşi ritmul blând al respiraţiei lor în timp ce focurile începeau să se stingă şi noaptea lua în stăpânire pământul? Dacă era un instinct antic, reflectă Zane, cu siguranţă nu îl mai simţise până atunci.

Dar voia să o atingă, să îi simtă moliciunea cărnii sub mâna lui. Voia s-o strângă în cuibul protector şi cald al corpului lui, s-o tragă lângă el, să se ghemuiască în jurul ei şi s-o ţină acolo cu un braţ petrecut peste talie. Doar gândul că ultimul lucru din lume pe care şi l-ar fi dorit în acel moment era atingerea unui bărbat îl împiedică să dea curs acelui impuls.

Voia s-o ţină în braţe. Tânjea dureros s-o ţină în braţe.

Părea pitică sub cămaşa lui, dar văzuse corpul ascuns de pliurile materialului. Vederea lui pe timp de noapte era foarte bună; reuşise să îi observe sânii înalţi şi rotunzi, nu foarte mari, dar cu siguranţă apetisanţi, şi sfârcurile mici şi tensionate din vârful lor. Avea o siluetă rotunjită, feminină, cu o talie îngustă, şolduri pline şi un mic triunghi de păr pubian. Îi văzuse fesele. Simplul gând îl făcu să se simtă sfâşiat de dorinţă; fundul ei era într-adevăr foarte aţâţător. I-ar fi plăcut să-l simtă lipit strâns de coapsele lui.

Până la urmă, nu avea să reuşească să adoarmă. Era complet excitat, dorinţa pulsându-i în carnea tumefiată şi rigidă. Crispându-se, se întoarse pe spate şi se aşeză într-o poziţie mai confortabilă, dar confortul era relativ. Singura modalitate prin care ar fi putut să se elibereze cu adevărat de tensiune ar fi fost în strânsoarea moale şi fierbinte a corpului ei, ceea ce nu era probabil să se întâmple.

Micuţa cameră deveni tot mai luminoasă şi mai caldă pe măsură ce zorii zilei lăsară locul dimineţii propriu-zise. Pereţii de piatră aveau să-i protejeze în mare măsură de căldura de peste zi, dar în scurt timp aveau să aibă nevoie de apă. Apă, mâncare şi haine pentru ea. O burqa ar fi fost mai potrivită decât hainele occidentale, fiindcă ţinuta islamică tradiţională iar fi acoperit părul, şi existau destui tradiţionalişti în Benghazi ca un astfel de veşmânt să nu atragă atenţia.

Străzile erau gălăgioase acum, zona de ţărm zbârnâind de activitate. Zane îşi spuse că era timpul să

pornească în căutare de provizii. Îşi şterse vopseaua de camuflaj de pe piele cât mai bine posibil şi ascunse ceea ce mai rămase din ea mânjindu-se cu praf pe faţă. Nu avea de gând să meargă neînarmat, aşa că îşi scoase poalele tricoului din pantaloni şi vârî pistolul sub betelie, în spate, apoi îşi lăsă tricoul să cadă peste el. Dacă cineva ar fi privit cu atenţie umflătura astfel formată, şi-ar fi dat seama imediat ce anume reprezenta, dar, la naiba, nu era neobişnuit ca oamenii să umble înarmaţi în această parte a lumii. Graţie faptului că era pe sfert indian Comanche, pielea lui avea o nuanţă intensă de bronz, plus că se întunecase şi mai mult după nenumăratele ore de antrenamente în soare, apă şi vânt. Nimic din aspectul lui nu ar fi putut atrage atenţia nedorită, nici măcar ochii, căci existau destui libieni cu un părinte european.

Îi aruncă o privire lui Barrie, asigurându-se că dormea adânc. Îi spusese că avea să iasă puţin, ca să nu se sperie dacă se trezea cât el era plecat. Părăsi sanctuarul lor în paragină la fel de silenţios cum intrase.

Trecură mai bine de două ore până se întoarse şi se apropia ora desemnată pentru a lua legătura cu oamenii lui. Era evident talentat la şterpelit, îşi spuse el, deşi termenul de furt propriu-zis ar fi fost probabil mai potrivit. Adusese cu el o burqa neagră cu voal pentru cap şi, înfăşurate în ea, câteva fructe, bucăţi de brânză şi pâine, precum şi o pereche de balerini care, spera el, aveau să-i fie buni lui Barrie. Apa fusese cel mai dificil de procurat, fiindcă nu avusese un recipient. Rezolvase problema furând o carafă de circa trei litri, cu dop, de vin – băutură interzisă de Coran, dar disponibilă oricum pe scară largă. Aruncase vinul ieftin şi acru şi umpluse carafa cu apă. Gustul vinului avea să se simtă clar în apă, dar era totuşi apă, şi asta era tot ce le trebuia.

Dacă tot i se oferise ocazia, ascunse puţin intrarea în cuibul lor, îngrămădind câteva pietre în faţa ei, aranjând o bârnă putrezită astfel încât să pară că bloca uşa. Uşa

rămânea oricum vizibilă, dar părea mult mai puţin accesibilă. Testă rezultatul eforturilor lui, pentru a se asigura că ar fi putut ieşi cu uşurinţă, apoi se strecură înăuntru şi sprijini din nou uşa în cadrul ce stătea să se prăbuşească.

Se întoarse să o vadă pe Barrie. Dormea în continuare. Aerul din încăpere se încălzise considerabil, aşa că dăduse pătura la o parte. Cămaşa lui i se ridicase în jurul taliei.

Dorinţa îl izbi ca o lovitură în piept. Aproape că se clătină sub efectul ei, cu inima gonindu-i şi cu respiraţia gâtuită. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte şi i se scurseră pe tâmplă. „Dumnezeule."

Ar trebui să se întoarcă. Ar trebui s-o acopere cu pătura. Ar trebui să uite complet de sex. Erau multe lucruri pe care ar trebui să le facă, dar, în schimb, se zgâi la ea cu o foame dureros de intensă ce îi provoca fiori. Privirea lui alunecă lacomă peste fiecare centimetru de carne femeiască. Sexul îi pulsa ca o măsea dureroasă. O dorea mai intens decât dorise orice altă femeie până atunci. Faimoasa lui detaşare rece îl părăsise – nu mai era absolut nimic rece în el, iar dorinţa era atât de al naibii de puternică şi de urgentă, încât începu să tremure din pricina efortului de a i se împotrivi.

Cu mişcări lente, ţepene, puse bunătăţile furate pe jos. Expiră şuierător printre dinţii încleştaţi. Nu ştiuse că frustrarea sexuală putea fi atât de dureroasă. Nu avusese niciodată dificultăţi în a-şi face rost de o femeie când voia una. Dar această femeie îi era interzisă, nu avea voie nici măcar să încerce să o seducă. Trecuse prin destule suferinţe ca să nu mai fie nevoită să se apere şi de salvatorul ei.

Având în vedere cât de cald era în încăpere, dacă întindea pătura peste ea, avea să se dezvelească din nou în scurt timp. Cu mare atenţie, se lăsă într-un genunchi lângă ea şi, cu mâini tremurânde, trase în jos poalele cămăşii

pentru a o acoperi. Uşor surprins şi nevenindu-i să creadă, privi tremurul mărunt al degetelor lui. El nu tremura niciodată. Rămânea neclintit ca o stâncă în toiul celor mai tensionate şi mai periculoase situaţii, păstrând un control de gheaţă în luptă. Sărise cu paraşuta dintr-un avion în flăcări, înotase printre rechini şi îşi cususe singur carnea. Călărise cai neîmblânziţi şi chiar şi tauri, o dată sau de două ori. Omorâse oameni. Făcuse toate aceste lucruri păstrându-şi un control desăvârşit, dar această femeie roşcată care dormea în faţa lui îl făcuse să tremure.

Cu înverşunare, se forţă să se întoarcă într-o parte şi luă staţia radio. Ţinând casca la locul ei, transmise un clic, şi i se răspunse imediat cu două clicuri. Totul era în ordine.

Poate puţină apă avea să-l răcorească. Cel puţin să se gândească la acest lucru era mai bine decât să se gândească la Barrie. Puse câteva tablete de purificare a apei în carafă, în caz că puţinul vin ce rămăsese în ea nu era suficient pentru a ucide toate micile creaturi invizibile. Tabletele nu aveau să-i dea nicidecum un gust mai bun – chiar dimpotrivă dar era mai bine decât să rişte să se strice la burtă.

Bău doar atât cât să-şi astâmpere setea, apoi se aşeză cu spatele lipit de un perete. Nu avea ce altceva să facă decât să aştepte privind pe pereţi, fiindcă era al naibii de sigur că nu se simţea suficient de stăpân pe el cât s-o privească pe Barrie.

O trezi sunetul vocilor. Erau puternice şi răsunau din apropiere. Barrie se ridică fulgerător în capul oaselor, cu ochii mari de panică. Fu prinsă de două braţe puternice, şi o mână şi mai puternică se închise peste gura ei, înăbuşind orice sunet pe care ar fi putut să-l scoată. Confuză, dezorientată, pradă unei terori pure, începu să se lupte din răsputeri. Dinţi. Ar fi putut să-şi folosească dinţii. Dar degetele lui o strângeau cu forţă peste bărbie, şi nu putea deschide gura. Disperată, încercă să mişte din cap, dar el

se mulţumi s-o tragă mai aproape, cuibărind-o lângă el într-un gest ciudat de protector.

— Şşşt, auzi şoapta aproape mută, şi familiaritatea acelui ton străpunse panica şi ceaţa rămasă în urma somnului.

Zane.

Se relaxă imediat, slăbită de uşurare. Simţind tensiunea scurgându-se din muşchii ei, Zane îi înălţă chipul spre el, ţinându-şi în continuare mâna peste gura ei. Privirile li se întâlniră în semiobscuritate, şi Zane dădu scurt din cap când văzu că se trezise şi înţelegea ce se petrecea. Îi eliberă bărbia, degetele lui aspre mângâindu-i pentru o clipă pielea ca pentru a-şi cere iertare fiindcă o strânsese aşa tare. Umbra de mângâiere o străbătu ca un fulger. Se înfioră când atingerea lui croi un drum de foc de-a lungul terminaţiilor ei nervoase şi, instinctiv, îşi întoarse faţa spre scobitura caldă formată de curba umărului lui.

Braţul din jurul ei îşi relaxase imediat strânsoarea când se înfiorase, dar la gestul ei îl simţi ezitând o fracţiune de secundă, apoi strângând-o din nou la pieptul lui.

Vocile se apropiară, adăugându-li-se bocănituri şi zgomot de piatră spartă. Barrie ascultă silabele rapide, fluente, în arabă, străduindu-se să se concentreze asupra vocilor. Erau oare aceleaşi pe care le auzise pe tot parcursul coşmarului îndelungat din ziua precedentă? Îi era greu să-şi dea seama.

Nu înţelegea limba; educaţia ei fusese orientată spre formarea de abilităţi sociale, aşa cum se cuvenea în cazul fiicei unui ambasador. Vorbea franceza şi italiana fluent, spaniola ceva mai puţin. După ce tatăl ei fusese trimis la Atena, se hotărâse să studieze şi greaca şi învăţase suficient cât să poată purta o conversaţie simplă, deşi înţelegea mai mult decât vorbea.

Îşi dori cu îndârjire să fi insistat să ia şi lecţii de arabă. Detestase fiecare clipă pe care o petrecuse în

mâinile răpitorilor, dar faptul că nu înţelegea limba o făcuse să se simtă şi mai neputincioasă, şi mai izolată.

Ar fi preferat să moară decât să-i lase să pună din nou mâna pe ea.

Probabil corpul i se tensionase, căci Zane o strânse uşor pentru a o linişti. Aruncă rapid o privire spre faţa lui. Nu o privea, ci se concentra asupra uşii fragile, pe jumătate putrezită, care apăra intrarea în sanctuarul lor, şi asupra vocilor de dincolo de ea. Expresia lui era complet calmă şi distantă. Brusc, Barrie îşi dădu seama că *el* înţelegea araba şi că, indiferent de ceea ce discutau oamenii care îşi croiau drum printre ruinele clădirii, Zane nu era alarmat. Era atent, fiindcă ascunzătoarea lor putea fi descoperită în orice clipă, dar era, în mod evident, sigur că ar fi fost în stare să rezolve problema.

Şi pe bună dreptate, fără îndoială. Din câte văzuse ea, considera că era capabil să se descurce în aproape orice situaţie. Şi-ar fi lăsat viaţa în mâinile lui – şi chiar o făcuse.

Vocile răsunară timp îndelungat, uneori apropiindu-se atât de mult de ascunzătoarea lor, încât Zane luă în mână pistolul cel mare şi îl îndreptă fără şovăială spre uşă. Barrie se zgâi la mâna lui, atât de zveltă, de puternică şi de capabilă. Nu tremura câtuşi de puţin; era aproape imposibil, aproape inuman, ca un bărbat să fie atât de calm şi să îşi controleze atât de bine corpul.

Rămaseră aşezaţi în tăcere în micuţa cameră caldă şi umbrită, singura lor mişcare fiind, pentru mult timp, dată doar de ritmul respiraţiei. Barrie observă că pătura nu îi mai acoperea picioarele, dar cămaşa, slavă Domnului, îi asigura o decenţă rezonabilă. Era oricum prea cald pentru a sta sub pătură.

Timpul se târa în ritm de melc. Căldura şi tăcerea aveau un efect hipnotizant, adormind-o uşor, aducând-o într-o stare de semivisare ce îi permitea să rămână conştientă, dar şi distantă în acelaşi timp. Simţea o foame

violentă, dar nu o afecta, ca şi cum n-ar fi făcut decât să conştientizeze foamea altcuiva. După o vreme, muşchii începură să o doară din cauză că rămăseseră în aceeaşi poziţie atâta timp, dar nici asta nu conta. Setea însă era altă poveste. În căldura tot mai intensă, nevoia de apă începu s-o macine. Răpitorii îi dăduseră apă de câteva ori, dar nu mai băuse nimic de câteva ore – de fapt, de când aflase că aceştia voiau s-o vadă uşurându-se în prezenţa lor.

Preferase să se lipsească de apă decât să le ofere un asemenea amuzament.

Transpiraţia şiroia pe faţa lui Zane şi îi uda tricoul. Barrie era perfect mulţumită să rămână unde era, cuibărită lângă el. Braţul din jurul ei o făcea să se simtă mai în siguranţă decât dacă ascunzătoarea lor ar fi fost construită din oţel, în loc de piatră, tencuială spartă şi lemn putrezit.

Nu mai avusese niciodată de-a face cu un bărbat ca el. Singurul ei contact cu personalul militar fusese cu ofiţerii de rang înalt care luau parte la dineurile de la ambasadă, colonei şi generali, amirali – superiorii; şi mai erau şi infanteriştii marini care păzeau ambasada, cu uniformele lor perfecte şi manierele impecabile. Deşi presupunea că aceşti infanterişti marini trebuiau să fie soldaţi exemplari, altfel nu ar fi fost aleşi să păzească ambasada, tot nu semănau deloc cu bărbatul care o îmbrăţişa atât de protector. Ei erau soldaţi; el era un războinic. Se deosebea la fel de mult de ei precum cuţitul negru şi letal de douăzeci şi cinci de centimetri prins de coapsa lui de un briceag de buzunar. Era o armă excelent finisată.

În ciuda acestui fapt, nu era nemuritor, iar ei nu erau în siguranţă. Ascunzătoarea lor putea fi descoperită. Zane ar fi putut fi ucis; ea ar fi putut fi recapturată. Realitatea acestui gând era ceva ce nu putea fi ignorat aşa cum putea ignora teama şi crampele musculare.

După mult, mult timp, vocile se îndepărtară. Zane îi dădu drumul şi se apropie fără un sunet de uşă pentru a privi afară. Nu mai văzuse niciodată pe nimeni mişcându-se cu o asemenea graţie silenţioasă, ca o felină uriaşă din junglă, avansând pe labe catifelate, în loc de un războinic oţelit încălţat în bocanci.

Barrie nu se mişcă până nu se întoarse Zane, uşoara relaxare a expresiei lui arătându-i că pericolul trecuse.

— Ce făceau? întrebă ea, având grijă să vorbească încet.

— Scormoneau după materiale de construcţie, alegeau blocuri de piatră, bucăţi de lemn neputrezit. Dacă ar fi avut un baros, probabil ar fi dărâmat zidurile. Au pus toate materialele într-o roabă. Dacă vor mai avea nevoie, probabil se vor întoarce.

— Noi ce vom face?

— Acelaşi lucru pe care l-am făcut şi acum – vom sta pitiţi şi vom păstra liniştea.

— Dar dacă intră aici…

— Am să mă ocup eu de asta. Îi alungă îngrijorarea înainte să apuce să o exprime complet, dar o făcu pe un ton liniştitor. Am adus nişte mâncare şi apă. Eşti interesată?

Barrie se ridică grăbită în picioare, fiecare linie a corpului ei trădându-i nerăbdarea.

— Apă! Mi-e atât de sete! Apoi se opri, amintindu-şi experienţa recentă. Dar, dacă beau ceva, unde am să merg să… ştii tu.

Zane o privi cu o expresie de vagă nedumerire, iar Barrie roşi uşor când îşi dădu seama că era o problemă cu care el nu se confrunta în mod normal. Când el şi oamenii lui erau în misiune, se uşurau oriunde şi oricând aveau nevoie.

— Am să-ţi găsesc un loc unde să mergi, spuse el într-un final. Nu lăsa asta să te împiedice să bei atâta apă

cât ai nevoie. Am găsit şi nişte haine pentru tine, dar, având în vedere cât de cald se face aici, probabil vei dori să aştepţi până la noapte să te îmbraci cu ele.

— Arătă spre grămada neagră de lângă echipamentul lui, iar Barrie îşi dădu seama că era vorba despre o burqa. Se gândi cât de decent avea să o acopere şi fu cuprinsă de un val de recunoştinţă; cel puţin nu avea să fie nevoită să dea ochii cu oamenii lui acoperită doar de cămaşa lui. Dar avea dreptate; în căldura zilei, şi în intimitatea acelei camere mici, prefera să poarte cămaşa lui. Ştiau amândoi că nu avea nimic pe dedesubt; el o văzuse deja goală şi îşi dovedise decenţa oferindu-i cămaşa lui şi ignorându-i goliciunea, aşa că nu avea niciun rost să se înfofolească de pe acum într-o tunică până la glezne.

Zane dădu la iveală o carafă mare căreia îi scoase dopul.

— Va avea un gust ciudat, o avertiză el, întinzându-i carafa.

Din cauza tabletelor de purificare.

Chiar avea un gust ciudat – călduţă, cu aromă de chimicale. Dar era minunată. Bău câteva înghiţituri, pentru a evita să-şi provoace crampe la stomac după ce fusese gol atâta timp. Cât timp Barrie bău apă, Zane despachetă bucăţelele de mâncare de care făcuse rost – o franzelă tare, o bucată de brânză şi mai multe portocale, prune şi curmale. Păreau un adevărat festin.

Întinse pătura ca Barrie să se poată aşeza pe ea, scoase cuţitul şi tăie porţii mici atât din pâine, cât şi din brânză, apoi i le oferi ei. Barrie dădu să protesteze că era mult prea înfometată ca să mănânce doar atât, dar înţelese că ceea ce adusese el trebuia să-i ţină toată ziua – şi poate chiar mai mult de atât. Nu avea de gând să se plângă în privinţa cantităţii de mâncare pe care o *avea.*

Nu fusese niciodată mare amatoare de brânzeturi şi presupunea că, dacă n-ar fi fost atât de flămândă, nu prea i-ar fi plăcut nici această brânză, dar în acei moment i se

păru delicioasă. Muşcă mărunt atât din pâine, cât şi din brânză, simţind satisfacţia dată de simplul act de a mesteca. Constată că îşi supraestimase apetitul. Mica porţie pe care i-o oferise Zane se dovedi mai mult decât suficientă.

El mâncă mai cu poftă şi devoră una dintre portocale. Insistă să mănânce şi ea câteva felii zemoase şi să mai bea puţină apă. Simţindu-se sătulă, Barrie căscă şi îl refuză când îi oferi o nouă felie de portocală.

— Nu, mulţumesc, m-am săturat.

— Ai vrea să te împrospătezi puţin?

Barrie ridică brusc capul, făcându-şi părul roşcat să fluture prin aer. O licărire de amuzament apăru în ochii lui când îi văzu expresia imploratoare şi nerăbdătoare.

— Avem destulă apă?

— Destulă cât să udăm o bandană.

Ea nu avea o bandană, desigur, dar el da. Cu mare grijă, turnă exact atâta apă din carafă cât să ude bucata pătrată de material, apoi se întoarse politicos cu spatele şi îşi făcu de lucru cu echipamentul lui.

Încet, Barrie îşi trecu materialul ud peste faţă, oftând de plăcerea senzaţiei de prospeţime. Nu îşi dăduse seama cât de murdară se simţise până în acel moment, când i se oferise şansa de a îndrepta lucrurile. Descoperi un loc dureros pe obraz, unde o lovise unul dintre bărbaţi, şi alte vânătăi sensibile pe braţe. Aruncând o privire spre spatele lat al lui Zane, îşi descheie rapid cămaşa doar atât cât să-şi poată strecura batista înăuntru şi s-o treacă peste trunchi şi peste braţe. După ce îşi închise haina, picioarele ei prăfuite se bucurară de aceeaşi atenţie. Umezeala avea un efect minunat de răcorire, aproape voluptuos prin încântarea senzuală pe care i-o oferea.

— Am terminat, spuse ea, dându-i înapoi bandana când se întoarse spre ea. A fost minunat. Mulţumesc.

Apoi inima îi tresări violent în piept, căci, evident,

Zane simţea aceeaşi nevoie de a se răcori ca ea, dar, spre deosebire de ea, el nu-şi păstră tricoul pe el. Se dezbrăcă de tricoul negru mulat, trăgându-l peste cap, şi îl aruncă pe pătură, umezi bandana şi începu să-şi frece faţa cu ea.

„Vai, Doamne”. Nereuşind să-şi desprindă privirea de la el, se zgâi la unduirea muşchilor pieptului şi ai abdomenului lui, urmărind felul în care se contractau şi se relaxau în ritmul mişcărilor lui. Lumina slabă surprindea bronzul întunecat al pielii lui, strălucind pe rotunjimea netedă şi puternică a umărului lui. Privirea ei fascinată alunecă spre linia oblică a omoplaţilor lui, spre rombul de păr întunecat ce se întindea de la un sfârc la celălalt. Zane se răsuci pentru a se întinde după ceva, iar Barrie îi găsi spatele la fel de fascinant, cu brazda adâncă a coloanei lui vertebrale separând cele două planuri musculare.

Avea o cicatrice de câţiva centimetri pe obrazul stâng. Nu o observase până atunci fiindcă faţa lui fusese extrem de murdară, dar acum îi vedea clar linia argintie a cicatricii. Nu îi desfigura deloc chipul, era doar o mică tăietură dreaptă, la fel de precisă ca incizia unui chirurg. Cicatricea ce se întindea dea lungul cutiei lui toracice era diferită, măsurând cel puţin douăzeci de centimetri în lungime, crestată, cu ţesutul cicatrizat gros şi neregulat. Mai avea şi două cicatrici rotunde, zbârcite, una chiar deasupra taliei, cealaltă sub omoplatul drept. Răni provocate de gloanţe. Nu mai văzuse niciodată astfel de răni, dar le identifică acum corect. Mai avea o crestătură ce se întindea peste bicepsul drept, şi doar Dumnezeu ştia câte alte cicatrici pe restul corpului. Războinicul nu-şi trăise viaţa în puf; corpul lui purta urmele bătăliilor.

Zane se lăsă pe vine pe jumătate gol, frecându-şi relaxat batista umedă peste pieptul transpirat, ridicând braţele pentru a se spăla, expunând axilele netede şi peticele de păr ce îi stârneau lui Barrie curiozitatea. Era atât de fundamental, elementar viril şi atât de pur războinic, încât lui Barrie i se tăie răsuflarea, respiraţia

rămânându-i strangulată în plămâni când îl privi.

Valul de căldură ce îi străbătu corpul îi arătă că era mai femeie decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Uşor buimacă, se aşeză cu spatele lipit de perete. Distrată, se asigură că poalele cămăşii o acopereau decent, dar gândurile i se prăvăleau prin minte, ameţitor de rapid, şi totuşi foarte clare.

Încă nu scăpaseră de pericol.

În cursul ultimelor douăzeci şi patru de ore de coşmar, nu-şi petrecuse prea mult timp întrebându-se care putea fi motivul din spatele răpirii ei. Avusese destule pe cap şi fără acest gând: teroarea pură, confuzia, durerea pe care i-o provocaseră loviturile.

Fusese legată la ochi mare parte din timp şi dezorientată. Fusese umilită, dezgolită şi pipăită, ameninţată cu posibilitatea unui viol, însă se opriseră cu puţin înainte de-a se ajunge la aşa ceva – dintr-un motiv anume. Pura tortură psihologică fusese, fără îndoială, unul dintre scopuri, dar mai presus de toate fusese faptul că primiseră ordine să o păstreze pentru bărbatul care urma să sosească în ziua aceea.

Cine era el? El se afla în spatele răpirii ei, fără îndoială. Dar de ce?

Pentru recompensă? Acum, că se gândea la acest aspect, calmă şi cu mintea limpede, nu i se părea prea probabil. Da, tatăl ei era bogat. Numeroşi diplomaţi proveneau din medii cu bani; nu era ceva ieşit din comun. Dar dacă banii ar fi fost motivul, existau alţii mult mai bogaţi, deşi poate fusese aleasă tocmai fiindcă se ştia că tatăl ei ar fi fost dispus să se ruineze doar pentru a o şti în siguranţă. Poate.

Dar de ce s-o fi scos din ţară? Nu ar fi fost mai bine s-o ţină undeva aproape, pentru a face mai uşor schimbul pe bani? Nu, simplul fapt că o scoseseră din ţară însemna că o răpiseră dintr-un alt motiv. Poate intenţionaseră să ceară şi

bani dacă tot o aveau, de ce nu? Dar nu banii reprezentau obiectivul principal. Atunci care?

Nu ştia şi, cum nu ştia nici cine era liderul lor, nu avea cum să ghicească ce voia cu adevărat.

Nu o voia pe ea ca persoană. Respinse acest gând din start. Nu era ţinta unei obsesii, fiindcă niciun bărbat atât de obsedat de o femeie încât să fie în stare de aşa ceva nu şi-ar fi lăsat oamenii să o chinuiască. Şi nici nu era genul care să inspire obsesii, reflectă ea ironic. Cu siguranţă niciunul dintre bărbaţii cu care ieşiseră nu dăduse semne de comportament obsesiv.

Deci… era altceva la mijloc, o piesă din puzzle care îi lipsea. Era vorba despre ceva ce ştia ea? Ceva ce văzuse sau citise?

Nu-i veni nimic în minte. Nu era implicată în intrigi, deşi ştia, desigur, care dintre angajaţii ambasadei lucrau pentru CIA. Aşa era procedura-standard, nimic neobişnuit. Tatăl ei discuta adesea între patru ochi cu Art Sandefer şi, în ultima vreme, şi cu Mack Prewett. Barrie îşi spusese adesea că Art era mai mult birocrat decât spion, deşi inteligenţa din privirea lui obosită arăta că petrecuse destul timp şi pe teren. Nu ştia ce să creadă despre Mack Prewett. Avea un aer ce-i trăda neliniştea şi duritatea, ceva ce o făcea să nu se simtă în largul ei.

Tatăl ei îl considera pe Mack un om bun. Nu era sigură în această privinţă, dar nu părea nicio persoană malefică. Totuşi, se întâmplase o dată, cu câteva săptămâni în urmă, să intre relaxată peste el fără a bate la uşă, neştiind că tatăl ei avea companie. Îl surprinsese pe acesta întinzându-i un plic gros lui Mack; ambii păruseră speriaţi şi jenaţi, dar tatăl ei făcuse apel la talentele lui de diplomat. Reuşise să anihileze momentul de uşoară stingherealã, iar Mack părăsise biroul aproape imediat, luând plicul cu el. Barrie nu pusese întrebări legate de acel episod, fiindcă, dacă era ceva ce ţinea de CIA, nu era treaba ei.

Acum se întrebă ce se afla în acel plic.

Acel mic incident era singurul lucru oarecum nelalocul lui pe care şi-l putea aminti. Art Sandefer spusese cândva că nimic nu era o coincidenţă, dar era oare posibil ca acel moment să aibă legătură cu răpirea ei? Să fi fost oare chiar *cauza* ei? Ar fi însemnat să meargă prea departe.

Nu ştia ce conţinea acel plic, nu se arătase câtuşi de puţin interesată de el. Dar îl văzuse pe tatăl ei dându-i-l lui Mack Prewett. Ceea ce însemna… Ce anume?

Avea impresia că încerca să-şi croiască drum pe pipăite printr-un labirint mintal, cotind unde nu trebuia, nimerind în fundături, apoi revenind treptat la logică. Tatăl ei nu ar fi făcut niciodată nimic care s-o rănească, în niciun fel. Prin urmare, plicul nu avea relevanţă – doar dacă nu cumva era implicat în ceva periculos şi voia să se retragă. Răpirea ei avea logică doar dacă cineva se folosea de ea ca de o armă pentru a-i forţa mâna tatălui ei, pentru a-l determina să facă ceva ce el nu voia. Nu putea accepta gândul că tatăl ei ar fi făcut ceva care să aducă a trădare – cel puţin nu voluntar. Nu era oarbă la slăbiciunile lui. Era puţin snob, nu agrea deloc nici măcar gândul că într-o bună zi era posibil să se îndrăgostească şi să se căsătorească şi era sufocant de protector. Dar era un bărbat onorabil, un bărbat cu adevărat patriot. Poate că răpitorii încercau să-l forţeze pe tatăl ei să facă ceva, să le ofere anumite informaţii, iar el se opusese; poate că ea era mijlocul de care se foloseau pentru a-l forţa să se supună voinţei lor.

I se părea logic. Plicul nu avea probabil absolut nicio legătură cu răpirea ei, iar Art Sandefer se înşela în privinţa coincidenţelor.

Dar dacă nu se înşela?

Atunci, în pofida a ceea ce-i spuneau instinctele despre el, tatăl ei era implicat în ceva în care n-ar fi trebuit să fie. Gândul îi stârnea o senzaţie de greaţă fizică, dar

trebuia să înfrunte această posibilitate, trebuia să ia în calcul toate variantele. Trebuia să înfrunte gândul, apoi să-l lase deoparte, căci nu putea face nimic în privinţa lui în acel moment.

Dacă răpitorii intenţionaseră să se folosească de ea ca de o armă împotriva tatălui ei, atunci nu aveau să renunţe. Dacă ar fi fost vorba doar despre răscumpărare, şi-ar fi aruncat mâinile în aer când îşi dăduseră seama că le scăpase şi ar fi rostit echivalentul arab al „Ei, naiba s-o ia de treabă”.

Liderul lor nu se aflase acolo. Nici măcar nu ştia unde anume însemna acest „acolo”; avusese prea multe pe cap pentru a pune întrebări despre localizarea ei geografică.

— Unde suntem? murmură ea, gândindu-se că era important să ştie.

Zane ridică din sprâncene. Stătea aşezat, sprijinit de perete în unghi drept faţă de ea, acum că se spălase, iar Barrie se întrebă cât timp fusese pierdută în gânduri.

— Cartierul de pe ţărm, spuse el. Este o zonă mai dură a oraşului.

— Mă refer la oraş, explică ea.

Înţelegerea îi lumină ochii limpezi precum cristalul.

— Benghazi, spuse el încet. Libia.

„Libia”. Uluită, Barrie reflectă asupra informaţiei, apoi se întoarse la şirul de gânduri de mai devreme.

Liderul urma să aterizeze azi. De unde? De la Atena? Dacă ţinuse legătura cu oamenii lui, ştia deja că reuşise cumva să fugă. Dar, dacă avea acces la ambasadă – şi la tatăl ei –, atunci avea să ştie şi că nu fusese adusă înapoi. Prin urmare, era logic să se afle încă în Libia. Era la fel de logic ca ei să o caute cu îndârjire.

Îl privi pe Zane din nou. Îşi ţinea ochii pe jumătate închişi – părea aproape adormit. Din cauza căldurii, nu se mai îmbrăcase cu tricoul. Dar, în ciuda expresiei lui

somnoroase, Barrie intui că era profund conştient de tot ce se petrecea în jurul lor, că nu făcea decât să-şi odihnească trupul, în vreme ce mintea îi rămăsese alertă.

După umilinţa şi durerea pe care le îndurase din partea răpitorilor, grija şi atenţia lui Zane fuseseră ca un balsam, alinând-o şi ajutând-o să-şi gestioneze emoţiile chiar înainte să apuce să-şi dea seama cât de profund era rănită. Aproape pe negândite, se trezise reacţionând faţă de el ca o femeie în faţa unui bărbat, ceea ce, cumva, i se părea firesc.

Zane era exact opusul brutelor cărora le făcuse atât de multă plăcere să o umilească. Acele brute scormoneau probabil oraşul în căutarea ei, şi, până nu părăsea ţara, exista posibilitatea de a fi recapturată. Iar dacă se întâmpla acest lucru, nu avea să se mai bucure de vreo amânare.

Nu. Era intolerabil. Dar, dacă se întâmpla ceea ce era de neconceput, a naibii să fie dacă avea să le ofere satisfacţia la care se aşteptau ei. A naibii să fie dacă avea să le dea voie să-i răpească virginitatea.

Nu îşi considerase niciodată virginitatea altceva decât o lipsă de experienţă şi dispoziţie. La şcoală, în Elveţia, nu avusese decât foarte puţine ocazii de a cunoaşte băieţi şi nu fusese deosebit de interesată de cei pe care îi cunoscuse. După ce terminase şcoala, posesivitatea protectoare a tatălui ei, precum şi munca ei la ambasadă limitaseră o eventuală viaţă socială. Bărbaţii pe care îi cunoscuse nu păruseră cu nimic mai interesanţi decât băieţii întâlniţi în timpul şcolii. Adăugând şi riscul de a contracta SIDA, pur şi simplu nu i se păruse că ar merita să facă sex doar de dragul experienţei.

Dar visase. Visase să întâlnească un bărbat, să ajungă să-l iubească, să facă dragoste cu el. Vise simple, universale.

Răpitorii aproape că îi furaseră toate acestea, aproape că îi distruseseră visul de a iubi un bărbat,

abuzând-o atât de grav, încât, dacă ar mai fi fost mult captiva lor, ştia că ar fi rămas profund traumatizată şi ar fi riscat să nu mai fie în stare să iubească un bărbat sau să-i tolereze atingerea. Dacă Zane nu ar fi scos-o de acolo, prima ei experienţă sexuală ar fi fost un viol.

Nu. De o mie de ori nu.

Chiar dacă reuşeau să o prindă din nou, nu avea să le dea voie să-i înăbuşe acel vis.

Ridicându-se grăbită, Barrie străbătu cei câţiva paşi care o despărţeau de locul unde Zane stătea sprijinit de perete. Îi văzu corpul musculos devenind alert la gestul ei. Rămase în picioare deasupra lui, fixându-l cu ochi verzi care ardeau în lumina slabă. Privirea cu care îi răspunse el era umbrită, indescifrabilă.

— Fă dragoste cu mine, îi ceru ea cu voce aspră.

Capitolul 5

— Barrie… începu el, pe un ton blând, iar ea ştiu că avea să o refuze.

— Nu! spuse ea cu înverşunare. Nu-mi spune că ar trebui să mă gândesc mai bine sau că nu vreau de fapt să o fac. Ştiu prin ce am trecut cu ticăloşii ăia. Ştiu că nu mă crezi, dar *chiar* nu m-au violat. Dar m-au privit şi m-au atins, iar eu am fost incapabilă să îi împiedic. Se opri şi inspiră adânc, calmându-se. Nu sunt proastă. Ştiu că încă suntem în pericol, că tu şi oamenii tăi aţi putea fi răniţi sau chiar ucişi încercând să mă salvaţi şi că aş putea ajunge din nou în mâinile lor. Nu am făcut dragoste niciodată, cu nimeni. Nu vreau ca prima experienţă de genul ăsta din viaţa mea să fie un viol, înţelegi? Nu vreau să le dau satisfacţia asta. Vreau *ca prima mea experienţă să fie cu tine.*

Reuşise să îl surprindă, constată ea, şi remarcase deja că Zane Mackenzie nu era genul de om a cărui expresie să dezvăluie prea mult din ceea ce gândea. Îşi îndreptă spatele, mijindu-şi ochii şi examinând-o cu o privire pătrunzătoare.

Intenţiona să refuze, iar Barrie nu credea că ar putea suporta aşa ceva.

— Îţi dau cuvântul meu de onoare, izbucni ea disperată. Nu mi-au făcut asta. Nu pot avea vreo boală, dacă asta te îngrijorează.

— Nu, spuse el, cu o voce ce părea brusc încordată. Nu asta mă îngrijorează.

— Nu mă face să te implor, îl rugă ea, frângându-şi mâinile, conştientă că exact asta făcea deja.

Apoi expresia din ochii lui se înmuie, deveni mai caldă.

— N-am s-o fac, spuse el încet, şi se ridică iute cu graţia lui felină, plină de forţă.

Era mult mai înalt decât ea, şi, pentru o clipă, Barrie simţi atât de acut diferenţa de mărime dintre ei, încât se întrebă panicată dacă era o idee bună. Apoi Zane trecu pe lângă ea, oprindu-se lângă pătură, îngenunche şi o netezi, după care se lăsă pe ea, întinzându-se pe spate şi privind-o cu un univers întreg de înţelegere în privirea lui uşor distantă, părând îmbătrânită.

Ştia. Şi, până nu citise înţelegerea din ochii lui, Barrie nici măcar nu fusese conştientă de ceea ce avea nevoie cu adevărat. Dar, când îl privi întinzându-se şi punându-se la dispoziţia ei, ceva se făcu ţăndări în ea. *El ştia.* Înţelegea emoţiile ce o răscoleau în adâncul sufletului, înţelegea ce o adusese la el cu acea rugăminte fervent㠄 surprinzătoare. Nu era doar faptul că îşi dorea ca prima ei experienţă să fie din propria ei iniţiativă, cu bărbatul ales de ea; răpitorii îi furaseră ceva, iar el îi returna acel lucru. O legaseră, o dezbrăcaseră, o umiliseră, iar ea fusese incapabilă să îi împiedice. Zane punea din nou controlul în mâinile ei, liniştind-o şi, în acelaşi timp, lăsând-o în mod subtil să se răzbune pe masculul speciei.

Nu voia să zacă neajutorată sub el. Voia să îşi ofere în mod controlat corpul, voia ca totul să avanseze în ritmul ei, nu al lui, voia să fie ea cea care decidea cât de mult, cât de departe, cât de rapid.

Iar Zane avea să-i permită să o facă. Îşi lăsa corpul în mâinile ei.

Barrie simţi că abia mai putea respira când se lăsă în genunchi lângă el. Pielea caldă, goală, puternic bronzată îi ispiti mâinile să se apropie tot mai mult, până când acel impuls deveni mai puternic decât teama, iar degetele ei trecură uşor peste abdomenul lui, peste pieptul lui. Inima îi bubuia nebuneşte. Era ca şi cum ar fi mângâiat un tigru, conştientă de cât era de periculos acel animal, dar irezistibil fascinată de blana lui bogată. Voia să simtă acea forţă sub mâini. Atentă, îşi lipi podul palmelor pe coastele

lui, modelând carnea de sub mâinile ei, simţind rezistenţa pielii întinse peste benzile tari de muşchi şi, dedesubt, soliditatea oaselor. Simţea bubuitura ritmică a inimii lui, dilatarea coastelor când respira.

Atât ritmul inimii, cât şi cel al respiraţiei păreau accelerate. Barrie aruncă rapid o privire spre faţa lui şi roşi din pricina a ceea ce văzu acolo: fierbinţeala din ochii lui întredeschişi, culoarea aprinsă a buzelor lui. Ştia cum arăta pofta trupească; îi văzuse partea brută pe feţele răpitorilor ei, iar acum îi vedea partea plăcută la Zane. O surprinse, căci, dintr-un motiv sau altul, nu luase în calcul factorul dorinţă când îi făcuse acea propunere, iar mâinile i se desprinseră de corpul lui.

Buzele lui se întredeschiseră într-un semicerc amuzat ce dezvălui strălucirea dinţilor lui albi, iar Barrie simţi că-i stă inima. Zâmbetul lui era chiar mai impresionant decât se aşteptase.

— Da, sunt excitat, spuse el încet. Trebuie să fiu, altfel nu vom reuşi.

Avea dreptate, desigur, iar Barrie roşi şi mai puternic. Aici era problema cu lipsa de experienţă. Deşi cunoştea mecanismele unei partide de amor, şi se întâmplase o dată sau de două ori ca bărbatul care o însoţea în seara respectivă să o sărute cu o ardoare neaşteptată, strângând-o suficient de aproape de el cât să-şi dea seama că era excitat, nu avusese totuşi niciodată de-a face în mod direct cu o erecţie – până acum.

Iar aceasta se produsese la cererea ei. Aruncă o privire furişă spre partea din faţă a pantalonilor lui, spre creasta ce se împingea să iasă prin material.

— Nu trebuie să facem asta, o asigură el din nou, iar Barrie se aprinse, trecând de la ezitare la hotărâre.

— Ba da.

Zane îşi duse mâna la curea.

— Atunci ar fi mai bine…

Barrie îl opri împingându-i mâinile în sus, coborându-le cu forţa de o parte şi de cealaltă a capului lui.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea, mai aspru decât ar fi vrut. Era spectacolul ei.

— Bine, murmură el, şi, din nou, Barrie îşi dădu seama că înţelegea.

Era spectacolul ei, ea avea să păstreze controlul, până la capăt. Zane se întinse relaxat pe pătură, închizând ochii ca şi cum ar fi intenţionat să aţipească.

Era mai uşor dacă ştia că nu o privea, ceea ce fusese, desigur, intenţia lui. Barrie nu voia să se dovedească stângace, nu voia să-şi scoată în evidenţă lipsa de experienţă mai mult decât o făcuse deja, prin urmare, înainte de a pune mâna pe curea, studie mecanismul de deschidere timp de o clipă, pentru a se asigura că îl înţelegea. Nu îşi lăsă timp cât să-şi piardă curajul. Întinse pur şi simplu mâna, îi descheie cureaua şi îi desfăcu pantalonii. Pe sub pantaloni purta un slip de baie negru. Nedumerită, Barrie se zgâi la el. Slip de baie?

Apoi înţelese. Era ofiţer SEAL; acronimul însemna Sea, Air and Land. Era în largul lui în oricare dintre aceste elemente, capabil să înoate kilometri întregi. Cum Benghazi era port maritim, probabil aşa se infiltrase echipa lui, dinspre mare. Poate folosiseră un fel de barcă pentru a ajunge la ţărm, dar exista şi posibilitatea să fi fost lăsaţi la o oarecare depărtare de port şi să fi străbătut restul distanţei înot.

Îşi riscase viaţa pentru a o salva, încă o mai făcea, iar acum îi oferea corpul lui. Totul în ea se strânse puternic, şi începu să tremure sub valul de emoţie. O, Doamne. Aflase mai multe despre ea însăşi în cursul ultimelor douăzeci şi patru de ore decât în toţi cei douăzeci şi cinci de ani de viaţă. Poate că experienţa o schimbase. Oricum ar fi fost, ceva se petrecuse în adâncul ei, ceva de proporţii, iar acum învăţa cum să gestioneze acea schimbare.

Îi dăduse voie tatălui ei să o învăluie într-o pătură

sufocantă de protecţie timp de cincisprezece ani; nu putea să-i poarte pică pentru acest lucru, fiindcă avusese *nevoie* de acea pătură. Dar vremea aceea trecuse. Soarta o aruncase în viaţă cu capul înainte, o smulsese din coconul ei protector, şi, precum un fluture, nu mai putea să-şi tragă înapoi firele de mătase în jurul ei. Nu putea decât să zboare spre zări necunoscute.

Îşi strecură mâna sub elasticul slipului de înot şi începu să il tragă în jos pe şolduri, cu tot cu pantaloni. Zane îşi ridică pelvisul de pe podea pentru a o ajuta.

— Nu-i da jos complet, murmură el, ţinându-şi în continuare ochii închişi şi mâinile relaxate lângă cap. Mă descurc dacă sunt prins cu pantalonii în vine, dar, dacă aş fi complet dezbrăcat, m-ar încetini puţin.

În pofida emoţiilor, Barrie zâmbi ca reacţie la încrederea lui supremă în forţele proprii, la umorul lui sarcastic. Dacă nu ar fi fost atât de stăpân pe el, ar fi putut fi descris ca arogant. Nu avea absolut niciun dubiu legat de abilitatea lui de a lupta.

Mâinile ei coborâră mângâietor pe fesele lui când şi le strecură sub haine. Un frison neaşteptat de plăcere o străbătu când îi simţi fundul rece şi neted, cu muşchii încordaţi. Cunoscătorii în materie de funduri ar fi invidiat-o pentru acel moment, şi Barrie şi-ar fi dorit să aibă curaj să insiste mai mult în zona aceea să aprecieze pe deplin această perfecţiune masculină. În schimb, îi trase hainele, coborându-le până la mijlocul coapselor. Zane se relaxă, lăsându-şi din nou şoldurile pe pătură, iar Barrie studie realitatea surprinzătoare a unui bărbat gol. Citise cărţi care descriau excitaţia sexuală, dar a o vedea cu ochii ei şi de la mică distanţă era cu mult mai impresionant şi mai minunat.

Pe negândite, se întinse după el, ca şi cum mâna i-ar fi fost atrasă de un magnet. Îl atinse, lăsându-şi un deget să alunece mângâietor pe toată lungimea sexului lui tumefiat. Acesta pulsă şi tresări, ca şi cum ar fi urmărit

mângâierea. Zane inspiră şuierat. Reacţia lui o încinse, şi senzaţia de strânsoare din piept şi din tot corpul ei se făcu din nou simţită, apoi începu să se relaxeze odată cu acea revărsare de fierbinţeală. Mai îndrăzneaţă acum, îşi strânse degetele în jurul lui, oftând uşor de plăcere când simţi căldura de dincolo de răceală, oţelul de dincolo de pielea mătăsoasă, pulsaţia nestăpânită a sexului.

Şi îşi simţi propria dorinţă, inundându-i carnea ca un torent înfierbântat, transformând hotărârea ei furioasă într-un act de iubire. „Aşa trebuie să fie”, se gândi ea uşurată; împreunarea lor trebuia să fie marcată de plăcere, nu de furie. Şi nu voia să mai aştepte, nu voia să-şi lase timp să se mai gândească, altfel avea să-şi piardă curajul.

Se urcă rapid peste el, încălecându-l, mânată acum nu de furie faţă de alţi bărbaţi şi nici de disperare. Doar de *plăcere,* caldă şi dulce. Strângându-i şoldurile între genunchi, acţionând din instinct, îi ţinu mădularul gros în poziţie şi se lăsă uşor peste el, ghidând contopirea corpurilor lor.

Primul contact între carnea lui şi a ei se dovedi fierbinte, surprinzător, iar Barrie se ridică instinctiv, ferindu-se de atingerea necunoscută. Zane tremură slab, o înfiorare aproape imperceptibilă, apoi rămase din nou nemişcat între picioarele ei, cu ochii în continuare închişi, lăsând-o să avanseze în ritmul ei.

Pieptul lui Barrie era atât de contractat, încât de-abia putea să respire; inspiră printre oftaturi scurte. Acel contact, oricât de rapid, declanşase o pulsaţie insistentă între picioarele ei, ca şi cum corpul ei, după prima reacţie speriată de respingere, ar fi ezitat, recunoscând instinctiv femininul şi masculinul. Sânii i se tensionară şi se înfierbântară sub materialul negru al cămăşii lui. O atingere necunoscută, da, dar profund excitantă. Dorinţa se încolăci în ea, torentul crescând în intensitate.

Îşi spuse că era pregătită pentru sentimentul acut şi brusc de vulnerabilitate, pentru panica simţită de corpul ei

în faţa ameninţării penetrării, deşi dorinţa o mâna exact spre acest lucru. Cu mai multă grijă, se aşează deasupra lui din nou, rămânând nemişcată când îl poziţionă la intrarea în corpul ei şi lăsându-şi greutatea să o tragă în jos peste stâlpul de carne ce pulsa.

Disconfortul începu imediat şi se dovedi mai rău decât se aşteptase. Se opri, înghiţind în sec, şi încercă să-şi controleze reacţia de evitare a sursei durerii. Zane respira adânc, remarcă ea, deşi era singura mişcare pe care o făcea. Se împinse mai tare, scrâşnind din dinţi în faţa usturimii asociate senzaţiei de lărgire, apoi nu mai suportă şi se ridică smucit de pe el. Durerea dintre picioarele ei nu dispăru, ci continuă să o mistuie.

Nu avea să fie mai bine dacă aştepta, îşi spuse ea. Era mai indicat să o facă odată. Respirând sacadat, se coborî din nou peste el. Ochii i se umplură de lacrimi usturătoare, încercând să finalizeze actul. De ce nu intra odată? Presiunea dintre picioarele ei era enormă, intolerabilă, şi un hohot de plâns i se opri în gât când se ridică.

— Ajută-mă, îl imploră ea, cu o şoaptă aproape inaudibilă.

Ochii lui se deschiseră lent, iar ea aproape tresări în faţa focului palid ce ardea în ei. Zane nu mişcă decât o mână, dreapta. O atinse blând pe obraz, cu degetele bătătorite aspre şi infinit de tandre; apoi le lăsă să-i alunece în jos pe gâtul ei, trecându-le uşor peste cămaşă până la sânul ei stâng, unde zăboviră preţ de o clipă sufocantă asupra sfârcului ei, apoi coborâră, într-un final, între picioarele ei.

O mângâie uşor ca o şoaptă. Zăbovi între picioarele ei, stârnind, atingând delicat, mângâind. Barrie încremeni, cu tot corpul în aşteptare, concentrându-se asupra noii senzaţii. Ochii i se închiseră şi toate simţurile i se concentrară asupra mâinii lui şi asupra a ceea ce făcea aceasta, asupra felului în care o atingea. Era delicios, dar

nu… tocmai… suficient. O tachina şi părea a-i promite mai mult, ceva mai bogat, mai puternic – şi totuşi, degetul ce o mângâia uşor nu ajungea niciodată să o atingă exact unde voia ea. Barrie inspiră adânc, sfârcurile ei ridicându-se în acelaşi timp. Corpul îi rămase în întregime în suspans. Aşteptă, aşteptă ca atingerea lui uşoară să o ducă blând la extaz, aşteptă… îşi mişcă şoldurile, corpul ei căutând instinctiv, urmându-i degetul.

Ah. Acolo. Doar pentru o clipă, *acolo.* Un geamăt slab i se formă în gât când plăcerea îi străbătu tot corpul. Aşteptă ca Zane să repete mângâierea, dar, în schimb, degetele lui ocoliră înnebunitor de aproape locul, stârnindo, apoi retrăgându-se. Şoldurile ei îl urmară din nou, şi fu din nou recompensată cu acel fulger arzător de trăire pură.

Un dans subtil şi senzual începu între ei. El conducea, ea îl urma. Atingerile exact în locul potrivit deveniră mai dese, plăcerea mai zguduitoare, crescând în intensitate cu fiecare repetare. Între picioarele ei, mădularul lui încă mai căuta intrarea, şi, cumva, fiecare mişcare a şoldurilor ei părea să-l aducă o idee mai aproape de ea. Corpul ei se balansă, legănându-se în ritmul antic al dorinţei, înălţându-se şi retrăgându-se în valuri. Îl simţea croindu-şi drum în ea, simţea disconfortul intensificat de mişcările ei… dar dorinţa o ispitea să continue, precum o sirenă, şi, cumva, începu să simtă nevoia de a-l avea în el, o nevoie atât de puternică, încât durerea nu mai conta. Îşi sprijini mâinile pe pieptul lui, şi direcţia mişcărilor ei se schimbă, ridicându-se şi coborând în loc să se legene dintro parte într-alta. Atingerea lui se schimbă şi ea, apăsând brusc direct în locul unde o dorea cel mai mult.

Barrie îşi muşcă buza ca să nu strige. Degetul lui mare frecă insistent, dezlănţuind un torent, transformând râul cald de plăcere în ceva sălbatic ce îi scăpa complet de sub control. Era atât de fierbinte, încât se simţea mistuită de dorinţă, iar golul din ea devenise dureros. Durerea nu

mai conta; trebuia să primească numaidecât ceea ce îi promitea corpul lui, ceea ce îi era atât de necesar şi ei. Gemând uşor, se apăsă în jos, forţându-şi carnea moale să primească intrusul. Simţi rezistenţa, simţi membrana din interior cedând; apoi, brusc, sexul lui fierbinte şi umflat se împinse în ea.

O duru. O duru foarte tare. Încremeni, şi ochii i se măriră de suferinţă. Privirile li se întâlniră, a ei întunecată de durere, a lui arzătoare, reflectând dorinţa controlată nemilos. Brusc, Barrie deveni conştientă de cât era de tensionat corpul musculos de sub ea, de cât îi era de greu să-şi păstreze controlul. Dar îi promisese să o lase pe ea să impună ritmul şi se ţinuse de promisiune, acţionând doar atunci când ea îi ceruse ajutorul.

O parte din ea voia să înceteze, dar un instinct mai profund şi mai puternic o făcu să rămână deasupra lui. Îl simţi pulsând în interiorul ei, simţi reacţia corpului ei, strângându-se în jurul lui, ca şi cum trupul ar fi ştiut mai bine decât mintea ce avea de făcut – şi poate chiar aşa era. Zane se tensionă şi mai tare. Pielea îi strălucea de transpiraţie, inima îi bubuia în piept sub palma ei. Barrie fu străfulgerată de încântare la gândul că acest bărbat atât de viril, acest războinic incredibil de periculos, era la comanda ei, doar pentru acest interval de timp rupt din realitate. Se întâlniseră cu doar câteva ore în urmă; nu mai aveau decât câteva ore până când, cel mai probabil, aveau să se despartă pentru totdeauna. Dar în acel moment era al ei, îngropat în ea, şi nu avea de gând să se lipsească de niciun moment din acea experienţă.

— Ce trebuie să fac acum? şopti ea.

— Continuă să te mişti, îi răspunse el tot în şoaptă, iar ea îl ascultă.

Se înălţa. Cobora. Se ridică aproape complet de pe el, apoi se lăsă să cadă până jos. Din nou şi din nou, până uită de durere şi se abandonă plăcerii primitive. Mâna lui rămase între picioarele ei, continuând mângâierea ce o

îndemna să meargă mai departe, deşi nu mai avea nevoie să fie îndemnată. Se mişcă deasupra lui, tot mai repede şi mai repede, primindu-l tot mai adânc în ea. Corpul lui puternic se flexă între coapsele ei, arcuindu-se, şi un mârâit îi vibră în gât. În clipa următoare, se forţă să se întindă din nou pe podea, legat de promisiunea pe care o făcuse.

Sus. Jos. Din nou. Şi din nou, intensitatea crescu progresiv în ea, fierbinţeala devenind o febră insuportabilă, tensiunea acumulându-se în arcuri tot mai strânse, până simţi că avea să se facă ţăndări dacă mai mişca un singur muşchi. Încremeni deasupra lui, scâncind, incapabilă să se forţeze să treacă ultimul obstacol.

Mârâitul vibră din nou în gâtul lui. Nu, era ceva mai profund decât un mârâit; era sunetul unui vulcan uman explodând din cauza forţelor acumulate înăuntru. Controlul lui cedă, şi începu să se mişte, strângându-şi feroce ambele mâini pe şoldurile ei şi trăgând-o cu forţă în jos chiar în clipa în care se arcui din nou şi se înfipse în ea chiar mai adânc. Nu mai intrase atât de profund până atunci; nu îl primise atât de mult în ea. Senzaţia era electrizantă. Barrie îşi înăbuşi un ţipăt când Zane se convulsiona sub ea, înălţându-se între coapsele ei, ridicând-o astfel încât genunchii ei se desprinseră de pe podea. Capul îi era dat pe spate, gâtul i se încordă sub forţa descătuşării, dinţii i se dezgoliră. Barrie simţi torentul fierbinte al descătuşării lui, îl simţi atât de adânc în ea, încât îi atingea însuşi miezul fiinţei, şi fu suficient pentru a o duce la punctul culminant.

Un fulger pur o săgetă din cap până în picioare. Se auzi ţipând, un ţipăt subţire de extaz pe care nimic nu l-ar fi putut înăbuşi. Toţi muşchii ei interiori se contractară în jurul lui, se relaxară, îl strânseră din nou, la nesfârşit, ca şi cum corpul ei ar fi băut dintr-al lui.

În cele din urmă, furtuna se potoli, lăsând-o slăbită şi tremurătoare. Oasele i se înmuiară, şi nu mai reuşi să stea

dreaptă. Neputincioasă, se prăbuşi în faţă, întinzându-se peste el ca un castel din cărţi de joc surprins de un cutremur. El o prinse, coborând-o uşor până ajunse întinsă pe pieptul lui, şi îşi încolăci braţele în jurul ei, iar ea rămase acolo gâfâind şi hohotind. Nu intenţionase să plângă, nu înţelegea de ce îi şiroiau lacrimile pe faţă.

— Zane, şopti ea, dar nu fu în stare să mai adauge nimic.

Mâinile lui mari şi aspre o mângâiară liniştitor în sus şi-n jos pe spate.

— Eşti bine? murmură el, şi în vocea lui profundă răsună ceva infinit de viril şi de intim, un ton subtil de satisfacţie şi posesivitate.

Barrie îşi înghiţi lacrimile, forţându-se să fie coerentă.

— Da, răspunse ea, cu o voce subţire, înlăcrimată. Nu ştiam că o să doară atât de tare. Sau că va fi atât de plăcut, adăugă ea, fiindcă plângea din ambele motive.

Era ciudat să constate că fusese la fel de nepregătită pentru plăcere ca pentru durere. Se simţea copleşită, dezechilibrată. Oare chiar fusese atât de naivă încât să creadă că putea face un act atât de intim fără a fi câtuşi de puţin afectată emoţional? Dacă ar fi fost capabilă de o asemenea detaşare mentală, nu ar fi rămas virgină până acum. Ar fi găsit o cale de a se sustrage protecţiei obsedate a tatălui ei dacă ar fi vrut, dacă ar fi cunoscut vreun bărbat care să trezească în ea măcar o zecime din reacţia pe care i-o stârnise acest războinic la doar două minute după ce îl întâlnise. Dacă salvatorul ei ar fi fost oricare alt bărbat, nu i-ar fi cerut o favoare atât de intimă.

Faptul că făcuseră dragoste crease o legătură între ei, o împletire carnală ce era mult mai puternică şi mergea mult mai departe decât îşi imaginase. În pofida castităţii ei, oare crezuse ideea modernă şi permisivă că a face dragoste nu era cu nimic mai semnificativ, pe termen lung, decât o distracţie oarecare, precum o tură într-un carusel?

Poate, pentru unii oameni, *sexul* chiar putea fi ceva obişnuit, ca distracţiile de carnaval, dar ea nu avea să se mai gândească niciodată la actul de amor ca la ceva atât de superficial. Când făceai dragoste cu adevărat, simţeai ceva profund şi elementar, şi ştia că nu avea să mai fie niciodată aceeaşi. Nu mai fusese aceeaşi din clipa în care el îi dăduse cămaşa lui, iar ea se îndrăgostise de el. Chiar fără a-i vedea chipul, se îndrăgostise de esenţa bărbatului, de forţa şi decenţa lui. Nu ar fi contat dacă, odată cu ivirea zorilor, ar fi constatat că avea trăsături urâte sau schimonosite de cicatrici. În întunericul acelei camere goale şi în întunericul din inima ei văzuse deja dincolo de suprafaţă, orice s-ar fi aflat acolo, şi îl iubise. Era atât de simplu – şi atât de dificil.

Dar faptul că ea simţea asta nu însemna că şi el simţea la fel. Barrie ştia ce ar fi spus un psiholog. Era sindromul cavalerului în armură albă, proiectarea de caracteristici exagerate asupra unei persoane din cauza circumstanţelor. Se întâmpla mereu ca unii pacienţi să se îndrăgostească de doctorii sau de asistentele lor. Zane îşi făcuse pur şi simplu treaba atunci când o salvase, ceea ce pentru ea însemnase că îi salvase efectiv viaţa, căci nu se gândise nici măcar pentru o clipă că răpitorii ei aveau s-o lase să trăiască. Îi datora viaţa şi avea să-i fie recunoscătoare pentru tot restul vieţii – dar nu credea că ar fi putut iubi orice bărbat care s-ar fi strecurat prin fereastra aceea. Îl iubea pe Zane.

Rămase întinsă în tăcere peste el, cu capul cuibărit lângă gâtul lui, cu trupurile încă împreunate. Simţea ritmul puternic al bătăilor inimii lui bubuind lângă sânii ei, îi simţea pieptul dilatându-se cu fiecare respiraţie. Mirosul lui fierbinte, moscat, o excita mai tare decât cel mai scump parfum. Se simţea mai în largul ei aici, întinsă cu el pe o pătură în mijlocul unei clădiri în ruină, decât se simţise vreodată în cel mai luxos sau mai protejat mediu.

Nu cunoştea niciun detaliu din viaţa lui. Nu ştia câţi

ani avea, de unde era, ce îi plăcea să mănânce sau să citească sau ce programe urmărea la televizor. Nu ştia dacă fusese vreodată căsătorit.

„Căsătorit”. Dumnezeule, nici măcar nu îl întrebase. Simţi brusc o senzaţie de greaţă în stomac. Dacă era căsătorit, atunci nu era bărbatul pe care îl crezuse, iar ea tocmai făcuse cea mai mare greşeală din viaţa ei.

Dar nici nu ar fi putut arunca în întregime vina pe umerii lui. Ea îl implorase, iar el îi oferise în repetate rânduri ocazia de a se răzgândi. Nu credea că ar fi putut suporta să afle că făcuse dragoste cu ea din milă.

Inspiră adânc, ştiind că trebuia să întrebe. Poate că uneori fericirea se năştea din ignoranţă, dar ea nu-şi putea permite acest confort. Dacă făcuse o gafă atât de mare, voia să ştie.

— Eşti căsătorit? întrebă ea brusc.

Zane nici măcar nu se crispă, ci rămase complet relaxat sub ea. Una dintre mâini îi alunecă în sus pe spatele ei şi se încolăci în jurul gâtului ei.

— Nu, spuse el cu voce şoptită. Poţi să-ţi scoţi ghearele din mine acum, adăugă, cu un amuzament detaşat.

Barrie îşi dădu seama că îşi înfipsese unghiile în pieptul lui şi se grăbi să-şi relaxeze degetele. Întristată, îi spuse:

— Îmi pare rău, n-am vrut să te rănesc.

— Există grade diferite de durere, spuse el relaxat. Gloanţele şi cuţitele dor al naibii de tare. Prin comparaţie, zgârietura unei pisicuţe nu face mult rău.

— *Pisicuţă?*

Barrie nu ştia dacă să se simtă insultată sau amuzată. După o scurtă luptă, amuzamentul câştigă. Niciunul dintre prietenii sau colaboratorii ei nu ar fi descris-o vreodată astfel. Din câte auzise ea, era descrisă ca manierată, calmă, prudentă, conştiincioasă, dar cu siguranţă niciodată

ca o pisicuţă.

— Mmm. Sunetul se auzi aproape ca un tors în gâtul lui. Degetele lui aspre îi masau încetişor gâtul, în vreme ce cealaltă mână i se strecură pe spate, croindu-şi drum pe sub cămaşă şi închizându-se posesiv peste fundul ei. Palma lui îi arse pielea ca un fier înroşit. Delicată. Şi îţi place să fii mângâiată.

Nu putea nega acest lucru, nu când mângâierile veneau din partea lui. Atingerea mâinii lui pe fundul ei era surprinzător de erotică. Nu se putu abţine să nu se foiască puţin, apoi icni când simţi trezirea mădularului lui în ea. Zane îşi ţinu şi el răsuflarea pentru o clipă, iar degetele i se înfipseră în despicătura dintre fesele ei.

— Trebuie să-ţi pun câteva întrebări, spuse el, iar vocea îi păru tensionată.

Barrie închise ochii, simţind din nou o relaxare caldă undeva în adâncul ei ce semnala retrezirea dorinţei. Fusese o senzaţie remarcabilă când sexul lui crescuse înăuntrul ei, alungindu-se şi îngroşându-se în acelaşi timp. Vai, Doamne! Voia s-o facă din nou, dar nu credea că mai avea vlagă.

— Ce anume? murmură ea, distrasă de ceea ce se întâmpla între picioarele ei.

— Te-ai descotorosit de fantome?

Fantome. Se referea la groaza pe care încă o mai simţea faţă de felul în care o atinseseră bărbaţii aceia. Reflectă puţin şi constată, cu o oarecare surpriză, că scăpase de ele. Încă mai era furioasă pentru felul în care fusese tratată, şi i-ar fi plăcut foarte mult să aibă în mâini pistolul lui Zane şi pe bărbaţii respectivi în faţa ochilor, deşi nu mai ţinuse niciodată un pistol în mână. Dar partea rănită, feminină din ea triumfase prin faptul că descoperise plăcerea în a face dragoste cu Zane şi, astfel, se vindecase. Plăcere… Cumva, cuvântul nu reuşea deloc să descrie suficient ceea ce trăise. Nici măcar extazul nu ar fi descris complet acea intensitate, senzaţia de explozie

interioară, de topire, de abandonare deplină în şinele ei fizic.

— Da, şopti ea. Fantomele au dispărut.

— Bine. Vocea lui încă părea tensionată. A doua întrebare. Va fi nevoie de o intervenţie chirurgicală pentru a-ţi da jos nenorocita aia de cămaşă?

Barrie tresări şi se ridică în capul oaselor. Gestul îl făcu pe Zane să intre mai adânc în ea, smulgând un icnet ascuţit din partea ei şi un geamăt din partea lui. Gâfâind, Barrie se zgâi la el. Tocmai făcuseră dragoste – de fapt, *încă* mai făceau dragoste –, dar cămaşa de pe ea era cea care o împiedicase să cedeze nervos când o găsise prima dată, cea care îi dăduse curajul să alerge desculţă pe alei întunecate, devenise un simbol a mult mai mult decât decenţă. Poate nu îşi revenise chiar atât de bine pe cât crezuse. Răpitorii o dezbrăcaseră complet, o forţaseră să rămână goală în faţa lor, iar, când Zane intrase pentru prima dată în încăpere şi o văzuse astfel, fusese copleşită de ruşine. Nu ştia dacă era în stare să rămână goală acum cu el, dacă putea să-i permită să vadă corpul ce fusese ciupit şi învineţit de alţi bărbaţi.

Privirea lui limpede ca de cristal era calmă, răbdătoare. Din nou, înţelegea. Ştia ce îi cerea. Ar fi putut lăsa lucrurile aşa cum erau, dar voia mai mult. Voia încrederea ei, voia să se deschidă spre el, fără secrete întunecate între ei.

Voia să devină iubiţi.

Revelaţia se dovedi tăioasă, aproape dureroasă. Se iubiseră fizic, dar separaţi de un zid de autocontrol. Zane făcuse ceea ce îi ceruse, se abţinuse până în ultima clipă, când climaxul îi zdruncinase controlul. Acum el era cel care îi cerea ceva, îi cerea să i se ofere aşa cum i se oferise şi el.

Aproape disperată, Barrie se agăţă de partea din faţă a cămăşii.

— Eu… ei mi-au lăsat urme.

— Am mai văzut vânătăi. Ridică mâna şi o atinse blând pe obraz. Ai una chiar aici, de fapt.

Instinctiv, Barrie se întinse spre obrazul pe care îl atinsese el, conştientă de gestul lui tandru. De îndată ce dădu drumul materialului cămăşii, Zane îşi mută mâinile pe nasturi şi începu încet să-i descheie, lăsându-i timp să protesteze. Barrie îşi muşcă buza, împotrivindu-se impulsului de a prinde marginile tot mai largi ale bucăţii de material, pentru a le ţine laolaltă.

După ce descheie cămaşa până jos, Zane îşi strecură mâinile înăuntru şi îi cuprinse sânii, cu palmele fierbinţi peste moviliţele reci. Sfârcurile i se întăriră, cuprinse de furnicături, întinzându-se spre punctul de contact.

— Vânătăile îi fac de ruşine *pe ei,* murmură el. Nicidecum pe tine.

Barrie închise ochii, rămânând deasupra lui, simţindu-l tare şi fierbinte în ea, cu mâinile la fel de tari şi de fierbinţi pe sânii ei. Nu protestă când mâinile lui i se desprinseră de pe sâni, lăsând în urma lor o senzaţie ciudată de tensiune şi de durere, pentru a-i împinge cămaşa neagră de pe umeri. Materialul se aglomeră în jurul braţelor ei, iar el le ridică pe rând, eliberându-le.

Rămăsese goală. Aerul cald îi mângâie pielea dezgolită cu o atingere nespus de uşoară, apoi îi simţi buricele degetelor făcând acelaşi lucru, alunecând atât de blând peste fiecare dintre urmele întunecate de pe umerii ei, de pe braţe şi sâni, de pe abdomen, încât de-abia îl simţi.

— Apleacă-te, îi spuse el.

Încet, Barrie se supuse, ghidată de mâinile lui, lăsându-se tot mai jos – iar el îşi înălţă capul, venind în întâmpinarea gurii ei cu a lui.

Primul lor sărut… şi făcuseră deja dragoste. Barrie fu şocată de cât de naivă fusese să se lipsească de plăcerea

săruturilor lui. Buzele lui erau ferme, calde, flămânde. Se prăbuşi peste el cu un sunet discret de surpriză amestecată cu încântare vibrându-i în gât. Sânii i se lipiră de corpul lui, părul creţ de pe pieptul lui zgâriindu-i uşor sfârcurile ultrasensibile, o altă plăcere pe care, fără să ştie, o ratase.

O, era delicios. Limba lui căută să intre, iar ea îi permise imediat.

Câteva minute mai târziu, Zane îşi lăsă capul pe pătură.

Gâfâia uşor, cu ochii întredeschişi.

— Mai am o întrebare.

— Ce anume?

Nu voia să renunţe la plăcerile oferite de gura lui. Niciodată nu savurase un sărut mai mult, dar el era diabolic de bun la aşa ceva. Coborî capul după el, muşcându-i uşor buza de jos, presărând mici săruturi fierbinţi.

Zane chicoti sub gura ei. Sunetul profund, răguşit, o fermecă. Intuia că râsul lui era şi mai rar decât zâmbetele şi, prin urmare, de două ori mai preţios.

— Ai să-mi dai voie să stau eu deasupra de data asta?

Întrebarea o surprinse, făcând-o să râdă. Îşi înăbuşi hohotele cât de bine putea, lipindu-şi capul de gâtul lui, dar corpul i se scutură de chicote. Zane se retrase din ea, făcând-o să râdă şi mai tare. Încă mai râdea când el îşi petrecu un braţ puternic în jurul ei şi se rostogoli, ridicând-o astfel încât să nu cadă de pe pătură, strecurând-o cu pricepere sub el şi instalându-se între picioarele ei. Râsul ei fu întrerupt de un icnet când se înfipse cu forţă în ea.

Simţurile i-o luară razna, fiind bombardată de noi senzaţii, deşi încercase deja atât de multe. Ştiuse că era un bărbat masiv, dar, când se trezi întinsă sub el, simţi profund diferenţa de mărime dintre ei. Deşi Zane îşi

sprijini greutatea pe antebraţe pentru a evita să o zdrobească, Barrie simţi totuşi soliditatea acelui corp cu muşchi de oţel. Umerii lui erau atât de laţi, încât o făceau să pară pitică prin comparaţie, se înfăşurau în jurul ei ca un scut. Când stătuse ea deasupra, controlase adâncimea penetrării. Acum, controlul era în mâinile lui, coapsele ei erau larg despărţite de şoldurile lui. I se părea mai mare şi mai întărit decât înainte.

Zane aşteptă o clipă pentru a vedea cum avea să accepte vulnerabilitatea poziţiei ei. Dar nu se simţea vulnerabilă, îşi dădu el seama. Se simţea complet în siguranţă, protejată de forţa lui. Barrie îi zâmbi tremurătoare şi ridică braţele, încolăcindu-le în jurul gâtului lui.

El îi zâmbi la rândul lui. Apoi, Zane Mackenzie făcu dragoste cu ea.

Capitolul 6

Păru să nu mai existe nicio clipă, tot restul zilei, în care să nu facă dragoste, să se odihnească după ce tocmai făcuseră dragoste sau să fie pe punctul de a face dragoste. Zgomotele zonei de coastă îi înconjurau, mugetul jos al vaselor, claxoanele camioanelor, sunetele lanţurilor şi ale macaralelor, dar în interiorul acelei încăperi micuţe şi slab luminate nu părea să existe nimic altceva pe lume în afară de ei doi. Barrie se cufundă cu totul în forţa senzualităţii lui nestăpânite şi descoperi în ea o pasiune ce o egala pe a lui. Necesitatea de a păstra tăcerea nu făcu decât să accentueze intensitatea.

Zane îi sărută vânătăile de pe sâni şi îi supse sfârcurile până începură să pulseze de plăcere. Bărbia lui, ţepoasă din cauza bărbii, îi zgârie uşor sânii, abdomenul, dar avu de fiecare dată grijă să nu îi provoace durere, căutând toate celelalte vânătăi de pe corpul ei şi oferindu-le acelaşi omagiu tandru.

— Spune-mi cum te-au rănit, îi murmură el, şi am să te vindec.

La început, Barrie se sfii să-i dezvăluie detaliile, dar, pe măsură ce se scurseră orele după-amiezii fierbinţi, iar el îi oferi plăcere după plăcere şi o îmbătă cu excesul de senzaţii, începu să i se pară inutil să-i mai ascundă ceva. Şovăitor, se apucă să-i şoptească lucruri.

— Aşa? întrebă el, repetând acţiunea care o supărase – doar că de data aceasta nu mai era la fel.

Ceea ce fusese gândit ca pedeapsă în mâinile răpitorilor deveni plăcere pură în mâinile lui Zane Mackenzie. O mângâie până când corpul ei uită toate acele atingeri, până când nu şi-l mai aminti decât pe el.

Barrie îi şopti un alt detaliu, iar el i-l şterse şi pe acela din memorie, înlocuind răul cu mângâieri ce o duseră în mod repetat pe culmi senzuale. Nu-şi imagină cum ar fi

putut cineva s-o trateze mai tandru decât el – sau cu mai multă încântare. Zane nu încercă să ascundă cât de mult îi plăcea să o privească, să o atingă, să facă dragoste cu ea. Îi savura corpul, contrastul dintre rotunjimile ei moi şi masculinitatea lui dură. Sentimentul de a fi în centrul unei plăceri masculine atât de intense o excita pe Barrie, la fel şi fascinaţia lui faţă de textura pielii ei, faţă de curbura sânilor, faţă de teaca strâmtă dintre picioarele ei. Zane o exploră; o mângâie, se înecă în sexualitatea ei. Zona din jurul lor era încă atât de aglomerată, încât nu îndrăzneau să vorbească prea mult, comunicând doar cu trupurile.

De trei ori, în timp ce zăceau somnoroşi după ce făcuseră dragoste, Zane se uită la ceas şi se întinse după casca radio. Transmise un singur clic, aşteptă, apoi o puse deoparte.

— Oamenii tăi? întrebă ea prima dată. Zane încuviinţă din cap.

— Se ascund, aşteaptă să ne putem întâlni în siguranţă.

Apoi zgomotul de voci de afară deveni mai puternic când se apropie un grup de oameni, iar ei tăcură.

După-amiaza se scurse, iar lumina începu să pălească. Lui Barrie nu îi era prea foame, dar Zane insistă să mănânce. El îşi trase pantalonii, ea se îmbrăcă din nou cu cămaşa. Având acum o ţinută mai formală, se aşezară unul lângă celălalt pe pătură şi terminară pâinea şi fructele, dar niciunul dintre ei nu mai fu tentat de brânză. Apa era călduţă şi încă avea gust de chimicale. Barrie se cuibări în curba braţului lui, îngrozită de gândul plecării.

Voia să ajungă din nou la siguranţă şi confort, dar detesta să piardă această apropiere de Zane, această dependenţă deplină, şi compania lui, şi intimitatea lor. Nu avea să facă presiuni asupra lui pentru a continua relaţia; date fiind circumstanţele, era posibil să se simtă responsabil şi să considere că era nevoie să se îndepărteze treptat, iar ea nu voia să-l pună într-o asemenea situaţie.

Dacă dădea vreun semn că dorea să o vadă şi după aceea… o, atunci inima ei ar fi plutit de fericire.

Dar, chiar dacă făcea acest lucru, avea să fie dificil pentru ei să se vadă cu regularitate. Zane nu era un simplu militar, ci ofiţer SEAL. O mare parte din ceea ce făcea el nu putea fi pus în discuţie. Avea o bază de care aparţinea, sarcini, misiuni. Dacă scăpau cu bine, pericolul pentru el nu se încheia aici. Un fior de răceală îi cuprinse inima când se gândi la toate situaţiile din viitorul lui în care, fiindcă aşa îi cerea profesia, avea să păşească voit şi calm în calea morţii. Era posibil ca intervalul petrecut ascunşi în acea încăpere mică să fie singura ocazie când ea putea să ştie cu certitudine că era teafăr şi în siguranţă.

Teama şi nesiguranţa aveau s-o ducă la un pas de a-şi pierde minţile, dar urma să le îndure, era dispusă să îndure orice în schimbul oportunităţii de a-l vedea, de a se apropia de el. Relaţia lor, dacă avea să existe una, trebuia să progreseze în sens invers. De regulă, oamenii mai întâi se întâlneau, ajungeau treptat la încredere şi afecţiune, apoi deveneau iubiţi; ei deveniseră iubiţi aproape imediat, iar acum aveau să fie nevoiţi să se cunoască, să îşi descopere toate ciudăţeniile mărunte, istoricul personal şi gusturile care îi individualizau.

După ce se întorcea, avea să fie nevoită să-l înfrunte pe tatăl ei. Probabil era înnebunit de îngrijorare şi, după ce o vedea ajunsă cu bine acasă, el avea să devină şi mai paranoic şi obsedat. Dar dacă Zane o voia, avea să fie nevoită să rănească sentimentele tatălui ei cu bună ştiinţă, pentru prima dată în viaţa ei; altcineva avea să-i ia locul drept cea mai importantă persoană din viaţa ei. Majoritatea părinţilor acceptau fericiţi schimbarea din viaţa odraslelor lor, presupunând că partenerul ales era decent, dar Barrie ştia că, indiferent de cine s-ar îndrăgosti, tatăl ei nu ar fi de acord cu el. În ochii lui, niciun bărbat nu era suficient de bun pentru ea. Mai mult, ar fi de la bun început pornit cu înverşunare împotriva

oricărui lucru care ar scoate-o de sub protecţia lui. Ea era tot ce-i mai rămăsese din familie, iar faptul că semăna foarte mult cu mama ei nu făcea lucrurile mai uşoare. În calitate de ambasador, tatăl ei avea o viaţă socială foarte activă, dar nu iubise în toată viaţa lui decât o singură femeie – pe mama ei.

Nu avea să-i întoarcă niciodată spatele tatălui ei, fiindcă îl iubea mult, dar, dacă în joc era şansa unei relaţii cu Zane, poate chiar pentru toată viaţa, trebuia să se îndepărteze de tatăl ei cât de mult era necesar, până ajungea să accepte situaţia.

Îşi planifica viaţa în jurul visurilor ei, îşi dădu ea seama cu ironie, curăţând firimiturile de pâine de pe pătură. Ar fi fost mai bine să aştepte să vadă ce îi rezerva viitorul şi să-şi bată capul mai degrabă cu felul în care aveau să scape din Benghazi.

— La ce oră plecăm?

— După miezul nopţii. Vom aştepta ca majoritatea oamenilor să se retragă pe la casele lor. Se întoarse spre ea cu ochii întredeschişi, expresie pe care ea învăţase deja să o interpreteze drept semn al dorinţei, şi, întinzând mâna, începu să-i descheie cămaşa. Mai avem câteva ore, şopti el.

După aceea se întinseră unul lângă celălalt, în ciuda căldurii, şi aţipiră. Barrie se trezi după o vreme, fără a şti cât dormise, dar constată că întunericul devenise aproape total. Dar, spre deosebire de noaptea trecută, când zăcuse în frig, pradă unei terori însingurate, acum era lipită de corpul lui Zane, iar braţele lui o ţineau strâns.

Capul ei se sprijinea pe umărul lui, un picior gol era încălecat peste şoldurile lui. Se întinse puţin şi căscă, iar braţele lui se strânseră mai tare, anunţând-o că era treaz. Poate că nu adormise deloc, ci doar o ţinuse în braţe şi o păzise. Zgomotele de dincolo de clădirea în ruină păliseră; chiar şi cele de pe doc erau atenuate, ca şi cum întunericul le-ar fi înăbuşit.

— Cât mai avem? întrebă ea, ridicându-se în capul oaselor pentru a căuta pe pipăite carafa de apă.

— O găsi şi bău; gustul nu era prea rău, decise ea. Poate că începea să se obişnuiască oarecum cu chimicalele, oricare ar fi fost ele.

Zane îndepărtă capacul de pe ceasul de mână pentru a vedea cadranul luminos.

— Încă vreo câteva ore. Trebuie să iau legătura cu băieţii în câteva minute.

Barrie îi întinse carafa cu apă, iar el bău. Se întinseră din nou pe spate, iar ea se cuibări lângă el. Îşi puse mâna dreaptă pe pieptul lui şi simţi bătaia puternică, sănătoasă, a inimii lui. Îşi împleti leneş degetele în părul lui cârlionţat, savurând diversele aspecte ale corpului său.

— Ce se întâmplă apoi? Când plecăm, vreau să zic.

— Ieşim din oraş, ajungem la punctul de întâlnire exact la răsăritul soarelui şi de acolo suntem preluaţi.

— Vorbea de parcă ar fi fost atât de simplu, atât de uşor. Îşi aminti de slipul de baie pe care îl purta şi îşi înălţă capul pentru a se încrunta spre el, deşi ştia că nu o putea vedea.

— Şi punctul de întâlnire e pe uscat?

— Nu tocmai.

— Înţeleg. Sper că ai o barcă? Era o întrebare, nu o afirmaţie.

— Nu tocmai.

Îl prinse de părul de pe piept şi îl trase uşor:

— Ce *anume* ai, mai exact?

— Au! Prinzând-o de mână, îi desfăcu degetele din părul lui şi îi duse palma la gură, trecându-şi uşor buzele peste încheieturile degetelor ei. M*ai exact,* avem un Zodiac, o plută gonflabilă motorizată, de şapte persoane. Am venit cu echipa incompletă, cu doi oameni lipsă, deci suntem doar şase. Îţi vom găsi loc şi ţie.

— Mă bucur. Căscă şi îşi cuibări mai bine capul în

scobitura umărului lui. Ai lăsat pe cineva în urmă pentru a fi loc şi pentru mine?

— Nu, spuse el scurt. Suntem în efectiv incomplet din cauza unei probleme de care va trebui să mă ocup după ce mă întorc. Dacă ar fi existat vreo altă echipă disponibilă, nu ne-am afla aici, dar noi eram cel mai aproape, şi trebuia să te scoatem de acolo rapid, înainte să apuce să te mute.

Tonul lui o descurajă să întrebe despre problema care îi provocase o dispoziţie atât de sumbră, dar îl văzuse în acţiune şi ştia că nu ar fi vrut să fie ţinta furiei lui la întoarcere. Aşteptă până îşi luă casca şi verifică situaţia echipei lui, apoi reveni la întrebările ei.

— Unde mergem cu pluta Zodiac?

— În largul mării, spuse el simplu. Anunţăm prin radio din timp şi vom fi preluaţi de un elicopter de pe Montgomery, un portavion. De acolo vei fi trimisă acasă cu un avion.

— Cum rămâne cu tine? şopti ea. Unde vei merge?

Mai mult nu îndrăznea să îl întrebe despre planurile lui de viitor.

— Nu ştiu. Echipa mea făcea exerciţii pe Montgomery, dar asta s-a dus naibii acum, cu doi membri răniţi. Va trebui să pun lucrurile la punct acolo, şi nu ştiu cât va dura.

Nu ştia unde urma să se afle, sau, dacă ştia, refuza să îi spună. Nici nu dăduse de înţeles că intenţiona să o sune, deşi el *ştia* unde avea *ea* să se afle. Barrie închise ochii şi ascultă îndurerată tot ce-i spunea tăcerea lui. Durerea era mai intensă decât se aşteptase, dar o închise undeva în adâncul ei. Avea să iasă la iveală mai târziu, dar, dacă nu-i mai rămâneau decât câteva ore în compania lui, nu intenţiona să le irosească plângând după visuri spulberate. Prea puţine femei aveau şansa de a cunoaşte un bărbat ca Zane Mackenzie, cu atât mai puţin de a-l iubi. Ea era lacomă; îl voia în întregime şi îşi dorea totul, dar chiar şi

bucata ce i se oferise era mai mult decât ce cunoşteau majoritatea oamenilor – şi avea să fie recunoscătoare pentru acest lucru.

Indiferent de ceea ce se întâmpla, nu avea să se întoarcă în coconul de siguranţă pe care tatăl ei îl confecţionase pentru ea. Nu-şi putea permite să uite răpirea şi *motivul* necunoscut din spatele ei. Desigur, tatăl ei cunoştea acest motiv; răpitorul îşi exprimase deja pretenţiile. Dar Barrie voia să îl afle şi ea; în fond, ea fusese afectată mai direct decât oricine altcineva.

Zane o atinse uşor pe sfârc, desenând cercuri în jurul lui cu buricele bătătorite ale degetelor, făcându-l să se întărească.

— Ştiu că probabil te doare, spuse el, strecurându-şi mâna în jos pe abdomenul ei şi cuibărind-o între picioarele ei. Dar poţi să mă primeşti din nou?

Cu foarte multă grijă, intră uşor cu un deget lung în ea; Barrie se crispă, dar nu se îndepărtă. Da, o durea; o duruse încă de prima dată. Descoperise că senzaţia de disconfort era uşor de ignorat când recompensele erau atât de mari.

— Aş putea fi convinsă, şopti ea, lăsându-şi mâna să-i alunece în jos pe abdomenul lui pentru a măsura cât de serioase îi erau intenţiile. Constată că erau foarte serioase. Cei drept, ea nu avea experienţă, deci îi lipseau termenii de comparaţie, dar citise articole din reviste şi ştia că, de regulă, doar băieţii adolescenţi şi bărbaţii foarte tineri puteau menţine un asemenea ritm. Poate era din cauza condiţiei lui fizice excelente. Poate avea ea pur şi simplu noroc, deşi, cu douăzeci şi patru de ore în urmă, nu gândise astfel. Dar circumstanţele se schimbaseră – şi la fel şi ea.

Soarta îi oferise acest bărbat pentru moment şi pentru alte câteva ore, îşi spuse ea, când el se aplecă deasupra ei, iar gura lui o captură pe a ei. Avea să profite cât de mult putea.

Zane o conduse din nou prin labirintul de alei, dar de data aceasta era înveşmântată într-o tunică neagră ce o acoperea cu totul, iar părul îi era ascuns sub un şal de bumbac. Picioarele îi erau protejate de balerini, care îi erau puţin prea mari şi îi alunecau în permanenţă în sus şi în jos pe călcâie, dar cel puţin nu mergea desculţă. I se părea ciudat să fie îmbrăcată, mai ales cu atâtea haine, deşi era complet goală pe sub tunică.

Zane se echipase din nou cu toate uneltele şi armele lui, şi, imediat ce făcuse acest lucru, devenise în mod subtil mai distant, afişând un control aproape de gheaţă, aşa cum fusese şi în noaptea precedentă, când o găsise pentru prima dată. Barrie intui că era cu simţurile în alertă şi ghici că se concentra în întregime asupra a ceea ce avea de făcut. Îl urmă în tăcere, ţinându-şi capul uşor înclinat, aşa cum ar fi făcut o femeie musulmană tradiţionalistă.

Zane se opri la colţul unei clădiri şi se lăsă pe vine, făcându-i semn şi ei să îi urmeze exemplul. Barrie îl imită şi, ca măsură suplimentară, îşi trase şalul peste faţă.

— Doi, aici Unu. Ce se vede? Vorbea din nou pe acelaşi ton şoptit ce de-abia ajungea până la ea, deşi se afla chiar în spatele lui. După o clipă, spuse: Ne întâlnim în zece minute.

Întoarse privirea spre Barrie.

— E în regulă. Nu trebuie să trecem la planul C.

— Care era planul C? şopti ea.

— Să ne luăm tălpăşiţa în Egipt, spuse el calm. Ar trebui să fie la circa trei sute douăzeci de kilometri spre est.

Era în stare să o facă, îşi dădu ea seama. Ar fi furat un vehicul şi i-ar fi dat bătaie. Nervii lui erau probabil făcuţi din oţel. Ai ei nu; tremura pe dinăuntru de teamă, dar se ţinea tare. Sau poate nu era teamă; poate era beţia pericolului şi a acţiunii, euforia *evadării.* Cât timp mai erau

în Benghazi, în Libia, nu scăpaseră cu adevărat.

Zece minute mai târziu, Zane se opri în umbra unui depozit părăginit. Poate că îşi acţiona casca radio; în întuneric, Barrie nu avea cum să-şi dea seama. Dar, brusc, cinci siluete negre se materializară din beznă, şi fură înconjuraţi înainte să apuce să clipească.

— Domnilor, ea e domnişoara Lovejoy, spuse Zane. Acum, haideţi să ieşim naibii din rahatul ăsta.

— Cu plăcere, şefule. Unul dintre bărbaţi se înclină în faţa lui Barrie şi îi întinse mâna. Pe aici, domnişoară Lovejoy.

Băieţii lui Zane aveau un soi de ardoare aspră pe care Barrie o găsi fermecătoare, deşi nu se lăsau influenţaţi de ea când îşi făceau treaba. Cei şase bărbaţi începură imediat să se deplaseze într-o ordine exact stabilită, iar Barrie îi zâmbi bărbatului care vorbise, ocupându-şi locul indicat de el în rând. Ea era în spatele lui Zane, care mergea al doilea în şir, după un bărbat ce se mişca atât de silenţios şi se contopea atât de bine cu umbrele, încât, chiar dacă ştia că era acolo, uneori nu reuşea să-l vadă. Ceilalţi patru bărbaţi se înşiruiră în spatele ei la distanţe variabile, şi îşi dădu seama că nici pe ei nu îi putea auzi. De fapt, era singura din grup care producea vreun sunet, aşa că încercă să fie mai atentă unde punea picioarele încălţate în balerini.

Îşi croiră drum printre alei şi se opriră într-un final lângă un microbuz ponosit. Chiar şi în întuneric Barrie desluşi scobiturile adânci şi petele întunecate de rugină ce decorau vehiculul. Se opriră lângă el, iar Zane deschise uşa glisantă pentru ea.

— Caleaşca ta, murmură el.

Barrie aproape râse când o ajută să urce în microbuz. Dacă nu ar fi avut experienţă în purtarea rochiilor lungi de seară, sar fi descurcat cu greu în tunica până la glezne, dar se purtă ca o doamnă din secolul al XIX-lea ajutată să urce într-o trăsură. Bărbaţii urcară în urma ei. Nu erau

decât două banchete; dacă existase vreodată o a treia în spate, fusese scoasă cu mult timp în urmă, poate pentru a face loc pentru mărfuri. Un tânăr de culoare slab şi musculos trecu la volan, iar Zane ocupă celălalt loc din faţă. Bărbatul straniu de silenţios care servise drept înaintaş se strecură în stânga ei şi un alt ofiţer SEAL se aşeză în dreapta ei, plasând-o astfel cu grijă într-un seif uman. Ceilalţi doi ofiţeri SEAL îngenunchează pe podeaua de lemn din spatele lor, corpurile lor musculoase şi echipamentele umplând spaţiul restrâns.

— Să mergem, Iepuraşule, spuse Zane, iar tânărul negru rânji şi porni motorul.

Microbuzul părea gata să-şi dea ultima suflare, dar motorul toarse.

— Ar fi trebuit să fii de faţă noaptea trecută, spuse bărbatul de culoare. A fost nasol pentru o clipă, foarte nasol.

Vorbea pe un ton entuziast, ca şi cum ar fi descris cea mai reuşită petrecere la care fusese vreodată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Zane.

— Doar una dintre chestiile alea, şefule, spuse bărbatul din dreapta lui Barrie, cu o indiferenţă evidentă în voce. Unul dintre tipii răi a călcat pe Fantomatic, iar situaţia a luat-o razna imediat.

Barrie petrecuse suficient timp printre militari pentru a şti ce însemna ca situaţia să o ia razna. Rămase liniştită şi nu comentă.

— A călcat direct *pe* mine, spuse ofiţerul SEAL din dreapta ei pe un ton mâhnit. A început să scheaune ca o pisică opărită, trăgând în tot ce mişca şi în majoritatea lucrurilor care nu mişcau. M-a cam enervat. Făcu o pauză. N-am de gând să stau la înmormântare.

— Când ne-ai dat semnalul, ne-am retras şi am fugit ca apucaţii, continuă bărbatul din dreapta ei. Probabil reuşiseşi deja s-o scoţi, fiindcă au pornit pe urmele noastre

ca nişte copoi. Am stat ascunşi, dar de câteva ori am crezut că vom fi nevoiţi să ne croim drum cu forţa. Pe bune, au trecut efectiv peste noi şi ne-au vânat toată noaptea.

— Nu, noi eram încă înăuntru, spuse Zane calm. Doar că ne-am strecurat în încăperea vecină. Nu le-a dat prin gând să verifice.

Bărbaţii pufniră în râs veseli; chiar şi tipul fantomatic din stânga ei reuşi să chicotească, deşi nu părea un sunet exersat suficient de des încât să iasă bine.

Zane se întoarse şi îi aruncă lui Barrie zâmbetul lui mult prea scurt.

— Vrei să fac prezentările sau preferi să nu-i cunoşti pe aceşti vagabonzi urât mirositori?

Atmosfera din microbuz *chiar* mirosea ca aerul dintr-un vestiar, doar că mai rău.

— Fă prezentările, te rog, spuse ea, iar zâmbetul i se simţi clar în voce.

Zane arătă spre şofer.

— Antonio Withrock, marinar aspirant. El e la volan fiindcă în copilărie obişnuia să distrugă maşini pe drumuri neasfaltate din sud, aşa că îl considerăm capabil să se descurce în orice situaţie.

— Doamnă, spuse marinarul Withrock politicos.

— În dreapta ta se află sublocotenentul Rocky Greenberg, adjunctul meu.

— Doamnă, zise şi sublocotenentul Greenberg.

— În stânga ta, marinarul aspirant Winstead Jones. Acesta mormăi ceva imposibil de descifrat.

— Spune-i Fantoma sau Fantomaticul, nu Winstead, adăugă Zane.

— Doamnă, spuse marinarul Jones.

— În spatele tău se află marinarii Eddie Santos, medicul nostru, şi Paul Drexler, lunetistul echipei.

— Doamnă, spuseră două voci din spatele ei.

— Mă bucur să vă cunosc pe toţi, zise Barrie, cu o sinceritate evidentă. Îşi antrenase memoria la nenumăratele dineuri oficiale, deci reţinuse fără probleme numele lor. Încă nu asociase niciun chip cu numele de Santos sau Drexler, dar, după nume, îşi spuse că Santos era probabil hispanic, aşa că avea să-l deosebească uşor.

Greenberg începu să-i povestească lui Zane detaliile a tot ce se întâmplase. Barrie ascultă fără a interveni. Adevărul era că acea cursă în miez de noapte prin Benghazi i se părea puţin ireală. Era înconjurată de bărbaţi înarmaţi până în dinţi, dar treceau printr-o zonă destul de însufleţită pentru acea oră târzie din noapte. Erau şi alte maşini pe străzi şi pietoni pe trotuare. Opriră la semafor, cu celelalte maşini din jurul lor. Şoferul, Withrock, fredona ceva în barbă. Nimeni nu părea îngrijorat. Lumina semaforului se făcu verde şi micul microbuz înaintă, fără a li se acorda vreo atenţie.

Câteva minute mai târziu, ieşiră din oraş. Din când în când, Barrie vedea licărirea Mediteranei în dreapta lor, ceea ce însemna că mergeau spre vest, spre centrul zonei de coastă a Libiei. Pe măsură ce luminile păliră în spatele lor, începu să se simtă ameţită de extenuare. Cele câteva momente de somn de care se bucurase peste zi, între episoadele de amor, nu fuseseră de-ajuns pentru a compensa epuizarea provocată de stres. Însă nu se putea imagina sprijinindu-se pe niciunul dintre bărbaţii de lângă ea, aşa că se forţă să stea cu spatele drept şi să-şi ţină ochii deschişi.

Bănuia că era destul de zdravăn ameţită de tot ce se petrecuse.

După o vreme, Zane spuse:

— Ochelari roşii.

Barrie era atât de obosită, încât se întrebă dacă era un fel de cod sau dacă înţelesese ea greşit. Niciuna din variante nu era cea bună, evident. Fiecare bărbat scoase câte o pereche de ochelari din rucsac şi şi-i puse. Zane îi

aruncă o privire şi îi explică:

— Roşul îţi protejează vederea pe timp de noapte. O să lăsăm vederea să ni se obişnuiască acum, înainte ca Iepuraşul să stingă farurile.

Ea încuviinţă din cap şi închise ochii, pentru a-şi ajuta propria vedere să se adapteze. Îşi dădu seama imediat că, dacă voia să rămână trează, să închidă ochii, indiferent din ce motiv, nu era tocmai o idee bună, dar îşi simţea pleoapele atât de grele, încât nu reuşi să le mai deschidă. Când se trezi, microbuzul se legăna greoi dintr-o parte într-alta, aruncând-o mai întâi peste Greenberg, apoi peste Fantomatic. Buimacă de somn, încercă să rămână dreaptă, dar nu părea să reuşească să-şi găsească echilibrul – sau ceva de care să se ţină. Tocmai era pe punctul de a aluneca pe podea, când antebraţul Fantomaticului apăru brusc în faţa ei ca o bară de fier, fixând-o la locul ei pe banchetă.

— Mulţumesc, spuse ea ameţită.

— Oricând, doamnă.

La un moment dat în timp ce ea dormea, Iepuraşul stinsese într-adevăr farurile, şi coborau un dig în întuneric. Clipi surprinsă spre ceva strălucitor ce se întrevedea în faţa lor; pentru o fracţiune de secundă, fu cuprinsă de panică şi de confuzie, apoi recunoscu marea, licărind la lumina stelelor.

Microbuzul se opri brusc.

— Capăt de linie, anunţă Iepuraşul vesel. Am ajuns acum la ascunzătoarea unei BGM. Asta e termenul militar pentru barcă gonflabilă mică, îi aruncă el peste umăr lui Barrie. Chestiile astea sunt prea sofisticate pentru a fi numite pur şi simplu plute.

Zane pufni. Barrie îşi aminti că exact aşa descrisese el ambarcaţiunea, drept o plută.

Când îi privi ieşind din microbuz, avu impresia că vede argint-viu alunecând prin crăpături. Dacă existase

vreun bec funcţional în plafon când trupa SEAL pusese mâna pe vehicul, se ocupaseră de acest detaliu, căci nu se aprinse nicio lumină când uşile se întredeschiseră. Fantomaticul se strecură pe lângă ea, ceea ce era mare lucru ţinând cont de echipamentul pe care îl căra, iar, când Greenberg deschise uşa glisantă câţiva centimetri, Fantomaticul alunecă pe burtă prin mica deschizătură, îl văzu pentru o clipă, apoi dispăru. Barrie se zgâi la uşă, înţelegând pe deplin cum îşi câştigase porecla. Era, fără îndoială, fantomatic.

Ceilalţi ieşiră din microbuz în acelaşi fel; era ca şi cum ar fi fost făcuţi din apă, şi, la deschiderea uşilor, s-ar fi scurs pur şi simplu afară, atât erau de fluizi şi de silenţioşi. Doar Iepuraşul, şoferul lor, rămase în urmă cu Barrie. Stătu nemişcat într-o tăcere absolută, cu pistolul în mână, examinând metodic coasta învăluită în beznă. Cum el păstră tăcerea, Barrie tăcu şi ea. Cea mai bună cale de a nu le crea probleme, îşi spuse ea, era de a le urma exemplul.

Se auzi o mică bătaie scurtă în geam, iar Iepuraşul îi şopti:

— E liber. Să mergem, domnişoară Lovejoy.

Barrie se târî într-o parte pe banchetă până ajunse la uşă, în vreme ce Iepuraşul se strecură ca un peşte pe portiera şoferului. Zane o aştepta, deschizându-i uşa mai larg, şi întinse mâna pentru a o stabiliza când ajunse la sol.

— Mai rezişti? o întrebă el încet.

Barrie confirmă din cap, neîndrăznind să vorbească, căci era atât de obosită, încât cuvintele aveau să-i iasă, inevitabil, împleticite.

Ca de obicei, Zane păru să înţeleagă fără a i se spune.

— Mai ţine-te tare încă vreo oră, apoi te vom duce în siguranţă la bordul portavionului. Atunci vei putea să dormi.

Fără el, însă; era ceva de la sine înţeles. Chiar dacă ar fi intenţionat să continue relaţia lor, deşi nu dăduse niciun semn în acest sens, nu avea s-o facă la bordul navei. Ar fi renunţat să doarmă pentru totdeauna dacă ar fi putut amâna momentul în care avea să fie nevoită să admită că relaţia lor fusese pentru el doar ceva trecător, născut atât din intimitatea fierbinte în care îşi petrecuseră ziua, cât şi ca urmare a solicitării ei.

Nu avea să plângă; nici măcar nu avea să protesteze, îşi spuse ea. Fusese al ei timp de o zi, timp de o zi incredibil de senzuală.

Zane o conduse la fâşia îngustă şi pietroasă de plajă unde fusese amplasată barca gonflabilă întunecată. Ceilalţi cinci bărbaţi se adunaseră în jurul ei în poziţii specifice, fiecare stând cu spatele spre barcă şi ţinându-şi arma pregătită, studiind concentraţi împrejurimile.

Zane o urcă în barca gonflabilă şi îi arătă unde să stea. Barca se legănă în apă când bărbaţii o împinseră încet de pe mal. Când apa ajunse în dreptul pieptului lui Santos, cel mai scund dintre ei, săriră toţi în barcă cu o mişcare pe care o exersaseră de atâtea ori, încât părea de-a dreptul banală. Fantomaticul porni motorul aproape silenţios şi îndreptă barca spre largul mării.

În acel moment, un bubuit uriaş izbucni în spatele lor, şi se dezlănţui iadul.

Barrie recunoscu răpăitul tăios al armelor de foc automate şi se întoarse pe jumătate pentru a privi în urmă. Zane îşi puse mâna pe capul ei şi o împinse la fundul bărcii, răsucindu-se şi scoţându-şi în acelaşi timp arma automată. Barca ţâşni în faţă când Fantomaticul porni motorul la acceleraţie maximă. Trupa SEAL deschise şi ea focul. Barrie văzu fulgerele scânteind din arme, simţi cartuşele goale împroşcând-o aşa cum stătea strânsă ghem şi îşi trase şalul peste faţă pentru a nu fi arsă de alama fierbinte.

— Drexler! tună Zane. Atacă-i pe nenorociţi cu

explozibil!

— Am înţeles, şefule!

Barrie auzi un mormăit, şi ceva greu şi uman căzu de-a curmezişul peste ea. Unul dintre bărbaţi fusese împuşcat. Încercă disperată să se tragă de sub greutatea lui zdrobitoare, pentru a-l ajuta, dar era efectiv ţintuită, iar el gemea de fiecare dată când se mişca.

Cunoştea acel geamăt.

O teroare mai întunecată decât orice simţise vreodată îi goni prin vene. Cu un strigăt răguşit, împinse greutatea lui uriaşă, reuşind să-l întoarcă pe o parte. Se luptă să se elibereze din şalul ce o acoperea şi nici măcar nu observă cartuşul fierbinte care trecu razant pe lângă obrazul ei drept.

O explozie zgudui noaptea, aprinzând marea asemenea unor artificii, şocul aruncând-o din nou pe fundul bărcii. Se ridică grăbită în genunchi, întinzându-se după Zane.

— Nu, spuse ea răguşit. Nu!

Lumina exploziei conturase clar fiecare detaliu într-un alb necruţător. Zane zăcea întins pe o parte, zvârcolindu-se de durere, şi apăsându-şi mâinile pe abdomen. Faţa îi era ca o ceaţă fără culoare, ochii închişi, dinţii dezgoliţi într-o grimasă. O pată umedă uriaşă lucea pe partea din stânga a cămăşii lui negre şi o baltă de sânge începuse deja să se formeze sub el.

Barrie luă şalul şi îl făcu ghem, apăsându-l cu forţă pe rană. Un urlet animalic îi horcăi în gât, şi bărbatul se arcui de durere:

— Santos! ţipă ea, încercând să-l ţină jos, apăsând în acelaşi timp şalul. *Santos!*

Înjurând în barbă, doctorul mic şi îndesat o împinse deoparte. Ridică şalul pentru o clipă, apoi îl apăsă rapid la loc şi o prinse de mână, aşezându-i-o în poziţia corectă.

— Ţine-l aşa, lătră el. Apasă în jos – cu forţă.

Nu se mai auzeau focuri de armă, doar zbârnâitul motorului. O ploaie de stropi săraţi îi biciui faţa în timp ce barca înainta prin valuri. Echipa îşi păstră disciplina, rămânând pe poziţiile desemnate.

— Cât e de grav? ţipă Greenberg. Santos lucra febril.

— Am nevoie de lumină!

Aproape instantaneu, Greenberg proiectă lumina unei lanterne asupra lor. Barrie îşi muşcă buza când văzu cât sânge se strânsese în jur. Faţa lui Zane era palidă, ochii pe jumătate închişi, respiraţia gâfâită.

— Pierde sânge rapid, spuse Santos. Se pare că glonţul l-a nimerit într-un rinichi sau poate în splină. Asiguraţi-vă că nenorocitul ăla de elicopter e pe drum. Nu avem timp să ajungem în ape internaţionale. Scoase capacul unei seringi, îndreptă braţul lui Zane şi înfipse abil acul într-o venă. Rezistă, şefule. Te scoatem cu elicopterul de aici.

Zane nu răspunse. Respira zgomotos printre dinţii încleştaţi, dar, când Barrie îi aruncă o privire scurtă, văzu licărirea din ochii lui. Ridică mâna pentru o clipă, o atinse pe braţ, apoi şi-o lăsă să cadă greoi lângă corp.

— Naiba să te ia, Zane Mackenzie, spuse ea înverşunată. Să nu *îndrăzneşti...*

Se întrerupse. Nu era în stare să spună cuvântul, nu putea nici măcar să accepte gândul că era posibil să moară.

Santos verifică pulsul lui Zane. Privirea lui o întâlni pe a ei, şi ştiu că era prea rapid, prea slab. Zane intra în şoc, în pofida injecţiei pe care i-o făcuse Santos.

— Nu îmi pasă cât suntem de aproape de apele teritoriale!

— Ţipă Greenberg în staţia radio. Avem nevoie de un elicopter *acum.* Doar luaţi-l pe şeful de-aici, şi noi vom aştepta un alt mijloc de transport!

În pofida înclinării bărcii, Santos reuşi să-i pună o

perfuzie şi începu să golească un recipient de plasmă transparentă în venele lui Zane.

— Nu slăbi presiunea, murmură către Barrie.

— N-am s-o slăbesc.

Nu îşi desprinse privirea de la chipul lui Zane. Încă era conştient şi o privea. Câtă vreme se păstra acea legătură, avea să fie bine. Trebuia să fie bine.

Călătoria de coşmar în barca gonflabilă ce gonea pe valuri păru să dureze o veşnicie. Santos termină primul recipient de plasmă şi conectă un al doilea la sistemul de perfuzie intravenoasă. Înjură în barbă, folosind invective variate şi explicite.

Zane zăcea liniştit, deşi Barrie ştia că suferea îngrozitor. Ochii îi erau spălăciţi de durere şi de şoc, dar îi simţi concentrarea, hotărârea. Poate că singura modalitate prin care reuşea să rămână conştient era concentrându-se atât de intens asupra chipului ei – cert e că îi reuşea.

Dar, dacă elicopterul nu ajungea în curând, nici măcar hotărârea lui supraomenească nu avea să poată contracara efectele hemoragiei. Ar fi vrut să înjure şi ea, ar fi vrut să se încrunte spre cerul nopţii ca şi cum ar fi putu conjura un elicopter din neant, dar nu îndrăznea să-şi desprindă privirea de la Zane. Câtă vreme privirile le rămâneau înlănţuite, Zane avea să reziste.

Auzi huruitul distinctiv al elicelor cu doar o clipă înainte ca elicopterul Sea King să apară tunând deasupra lor, luminile lui orbitoare fixându-se asupra lor. Fantomaticul reduse acceleraţia, iar barca se opri şi rămase plutind. Elicopterul se apropie în cercuri de ei, apoi se opri în aer exact deasupra lor, rotoarele lui puternice stârnind o furtună frenetică pe mare. Un coş coborî peste capetele lor. Mişcându-se rapid, Santos şi Greenberg îl urcară pe Zane în coş şi îl prinseră în curele, ocolind-o pe Barrie, în vreme ce ea menţinu presiunea constantă pe rană.

Santos ezită, apoi îi făcu semn să-şi ia mâinile de pe el şi să se dea înapoi. Şovăitoare, Barrie se supuse. Santos ridică şalul, apoi îl trânti imediat la loc. Fără un cuvânt, încălecă targa şi coşul, lăsându-se cu forţă pe rană.

— Să mergem! ţipă el.

Greenberg se dădu înapoi şi îi făcu semn operatorului scripetelui din elicopter. Coşul se ridică spre monstrul suspendat în aer, cu Santos căţărat într-o poziţie nesigură peste Zane. Când coşul ajunse la nivelul clapei deschise a elicopterului, mai multe perechi de mâini se întinseră şi îi traseră înăuntru. Elicopterul se ridică şi se îndepărtă imediat, înclinându-se puternic, şi porni cu zgomot asurzitor spre portavion.

În urma lui rămase o tăcere sumbră. Barrie se prăbuşi pe una dintre banchete, cu faţa încordată de efortul de a nu-şi pierde controlul. Nimeni nu spuse nimic. Fantomaticul porni din nou motorul, şi mica ambarcaţiune o luă ca o săgeată prin întuneric, urmărind luminile elicopterului ce păleau rapid.

De-abia după mai bine de o oră ateriză şi cel de-al doilea elicopter pe puntea uriaşului portavion. Ceilalţi patru membri ai echipei săriră pe punte aproape înainte ca elicopterul să o atingă. Barrie se căţără după ei, alergă cu ei. Greenberg îşi ţinea o mână încleştată pe braţul ei, pentru a se asigura că nu rămânea în urmă.

Un bărbat în uniformă veni în faţa lor.

— Domnişoară Lovejoy, sunteţi bine?

Barrie îi aruncă o privire distrată şi dădu să-l ocolească. Un alt bărbat apăru de nicăieri, dar uniforma acestuia era uşor diferită, ca şi cum purtătorul ei ar fi fost la el acasă pe acea navă gigantică. Primul bărbat purta o uniformă de gală, care îl distinsese de membrii echipajului. Greenberg se opri brusc.

— Căpitane…

— Locotenent-comandantul Mackenzie e în operaţie, spuse căpitanul. Doctorul nu a considerat că îl poate transfera la o bază, dată fiind viteza cu care pierdea sânge. Dacă nu vor reuşi să oprească sângerarea, vor fi nevoiţi să-i scoată splina.

Primul ofiţer în uniformă ajunse lângă ei.

— Domnişoară Lovejoy, spuse el ferm, prinzând-o de braţ.

Sunt maiorul Hodson. Vă voi însoţi până acasă.

Armata se mişca în ritmul ei şi după regulile ei proprii. Ordinele erau să fie dusă acasă imediat; ambasadorul îşi voia fiica înapoi. Barrie se împotrivi. Ţipă, plânse, ba chiar îl înjură pe maiorul tulburat. Nimic din toate astea nu fu de folos. Fu urcată la bordul unei alte nave, de data aceasta un avion de transport marfă. Văzu pentru ultima dată portavionul *Montgomery* sub primele raze ale soarelui licărind pe apele albastre ale Mediteranei, cu vederea înceţoşată de lacrimi.

Capitolul 7

Până să aterizeze avionul în Atena, Barrie plânsese cu năduf atât de mult, încât ochii i se umflaseră de abia mai vedea. Maiorul Hodson încercase totul pentru a o linişti, apoi pentru a o consola; o asigurase că nu făcea decât să îndeplinească ordinele şi că avea să afle mai târziu cum se simţea ofiţerul SEAL. Era normal să fie supărată. Trecuse prin multe, dar avea să se bucure de cea mai bună îngrijire medicală…

Când auzi aşa ceva, Barrie sări din scaunul inconfortabil de plasă, singurul existent în avionul de transport marfă.

— Nu *eu* sunt cea care a fost împuşcată! ţipă ea. N-am nevoie de îngrijire medicală, fie ea cea mai bună, cea mai proastă sau mediocră! Vreau să fiu dusă oriunde e dus Zane Mackenzie. Nu mă interesează ordinele tale!

Maiorul Hodson păru profund jenat. Trase de gulerul uniformei.

— Domnişoară Lovejoy, îmi pare rău. Nu pot face nimic în această privinţă. Vă priveşte unde mergeţi după ce aterizăm şi tatăl dumneavoastră se va convinge că sunteţi bine.

Expresia lui spunea clar că, din punctul lui de vedere, n-avea decât să se ducă direct în iad. Barrie se aşeză, respirând gâfâit şi ştergându-şi lacrimile. Nu se mai purtase niciodată aşa, în toată viaţa ei. Fusese întotdeauna o doamnă impecabilă, gazda perfectă pentru tatăl ei.

Nu se mai simţea deloc doamnă acum; se simţea ca o tigroaică feroce, gata să facă bucăţi pe oricine i-ar fi stat în cale. Zane era grav rănit, poate chiar pe patul de moarte, iar *neghiobii* aceia nu-i dădeau voie să fie lângă el. Naiba să îl ia de protocol militar şi naiba să o ia de influenţă a tatălui ei, căci ambele o smulseseră de lângă el.

Oricât de mult şi-ar fi iubit tatăl, ştia că nu avea să-l

ierte niciodată dacă Zane murea, iar ea nu era acolo. Nu conta că el nu ştia despre Zane; nimic nu conta în comparaţie cu groaza teribilă ce se întrevedea în faţa ei. „Doamne, nu-l lăsa să moară!” Nu ar fi putut îndura aşa ceva. Ar fi preferat să moară ea de mâna răpitorilor ei decât să ştie că Zane murise pentru a o salva pe ea.

Zborul dură mai puţin de o oră jumătate. Avionul de transport marfă aterizã cu o bufnitură aspră ce o scutură în scaunul ei din plasă, apoi rulă pe pistă o vreme ce ei i se păru interminabilă. În cele din urmă, se opri, iar maiorul Hodson se ridică, vizibil uşurat să scape de povara neplăcută.

O uşă fu deschisă şi o scară mobilă fu adusă până la ea. Strângând tunica neagră în jurul ei, Barrie ieşi în lumina intensă a soarelui din Atena. Era dimineaţă în toată legea acum, şi căldura începea deja să crească în intensitate. Clipi şi ridică o mână pentru a-şi proteja ochii. Avea impresia că trecuse o veşnicie de când stătuse în lumina soarelui.

O limuzină gri cu ferestre vopsite în negru aştepta pe pistă. Uşa se deschise larg, şi tatăl ei sări din maşină, uitând de demnitate şi luând-o la fugă spre ea.

— Barrie!

Faţa îi era brăzdată de semnele a două zile de îngrijorare şi de teamă, dar expresia lui era una de uşurare aproape disperată când urcă grăbit treptele pentru a o cuprinde în braţe.

Barrie începu să plângă din nou – sau poate nici nu se oprise vreodată. Îşi îngropă faţa în costumul lui, agăţându-se de el cu mâini disperate.

— Trebuie să mă întorc, hohoti ea, cuvintele ieşindu-i deabia inteligibile.

Braţele lui se strânseră mai tare în jurul ei.

— Gata, gata, scumpo, îi şopti el. Eşti în siguranţă acum, şi n-am să mai las să ţi se întâmple nimic, ţi-o jur. Te

duc acasă…

Barrie clătină violent din cap, încercând să se desprindă din îmbrăţişarea lui.

— Nu, spuse ea gâtuit. Trebuie să mă întorc pe *Montgomery.* Zane… a fost împuşcat. Ar putea muri. O, Doamne, trebuie să mă întorc *acum!*

— Totul va fi bine, croncăni el, conducând-o în jos pe scări cu un braţ petrecut în jurul umerilor ei. Te aşteaptă un doctor…

— Nu am nevoie de un doctor! spuse ea cu înverşunare, smulgându-se de lângă el. Nu mai făcuse aşa ceva niciodată, iar pe chipul lui se putea citi şocul. Barrie îşi dădu părul la o parte de pe faţă. Masa încâlcită de păr nu mai fusese pieptănată de două zile şi era udă de transpiraţie şi de apă sărată. Ascultă-mă Bărbatul care m-a salvat a fost împuşcat. Ar *putea muri.* Încă era în operaţie când maiorul Hodson m-a forţat să urc în avionul ăsta. Vreau să mă întorc pe vas. Vreau să mă asigur că Zane este bine.

William Lovejoy îşi prinse ferm fiica de umeri, conducând-o pe pistă până la limuzina care îi aştepta.

— Nu trebuie să te întorci pe vas, scumpo, spuse el liniştitor. Am să-i cer amiralului Lindley să afle cum se simte bărbatul respectiv. E unul dintre membrii echipei SEAL, presupun?

Barrie confirmă din cap amorţită.

— Nu ar avea niciun rost să te întorci pe vas, sunt sigură că înţelegi asta. Dacă a supravieţuit operaţiei, va fi transportat pe calea aerului la un spital militar.

„Dacă a supravieţuit operaţiei”. Cuvintele se înfipseră în ea ca un cuţit, fierbinte şi tăios. Îşi strânse pumnii, fiecare fibră a fiinţei ei cerându-i imperios să ignore logica, să ignore încercările de a o linişti. Trebuia să ajungă la Zane.

Trei zile mai târziu, stătea în biroul tatălui ei cu bărbia înălţată şi îl privea cu o răceală pe care el nu o mai văzuse vreodată.

— I-ai spus amiralului Lindley să-mi blocheze solicitările, îl acuză ea.

Ambasadorul oftă. Îşi scoase ochelarii pentru citit şi îi puse atent pe biroul furniruit din lemn de nuc.

— Barrie, ştii că ţi-am refuzat prea puţine lucruri din câte mi-ai cerut, dar te porţi nerezonabil în privinţa acestui bărbat. Ştii că se reface, şi asta e tot ce trebuie să ştii. Ce rost ar avea să alergi la căpătâiul lui? Există riscul ca vreun jurnalist de scandal să afle despre asta, şi atunci coşmarul prin care ai trecut ar ajunge să fie zugrăvit în ziare de calitate îndoielnică din lumea întreagă. Asta îţi doreşti?

— Coşmarul meu? repetă ea. Coşmarul meu? Cum rămâne cu al lui? A fost cât pe ce să-şi piardă viaţa! Asta presupunând că amiralul Lindley mi-a spus adevărul şi e într-adevăr în viaţă!

— Bineînţeles că e. L-am rugat pe Joshua doar să blocheze eventualele tale solicitări de informaţii legate de localizarea lui. Îşi desprinse silueta înaltă din scaun şi ocoli biroul, sprijinindu-se de el şi luând mâna îndărătnică a lui Barrie între lui. Barrie, lasă-ţi timp să depăşeşti trauma. Ştiu că i-ai atribuit acestui… acestui luptător de gherilă tot felul de caracteristici eroice, ceea ce e perfect normal. După o vreme, după ce vei putea privi din nou lucrurile în ansamblu, îţi va părea bine că nu te-ai făcut de râs alergând după el.

Lui Barrie îi fu aproape imposibil să ţină în frâu furia ce creştea în ea. Nimeni nu o asculta; nimeni nu voia să o asculte. Îi tot dădeau înainte cu coşmarul ei, cu faptul că avea să se vindece în timp, de îi venea să-şi smulgă părul din cap. Insistase la nesfârşit că nu fusese violată, dar refuzase cu înverşunare un consult medical, ceea ce, desigur, nu făcuse decât să alimenteze speculaţiile că

răpitorii o violaseră. Dar ea ştiuse că trupul ei purta semnele iubirii fizice a lui Zane, semne şi urme preţioase şi personale, pe care voia să le ţină departe de ochii oricui altcuiva. Toată lumea se purta cu ea de parcă ar fi fost făcută din cristal, având grijă să nu menţioneze răpirea, până simţi că era pe punctul de a-şi pierde minţile.

Voia să-l vadă pe Zane. Atât. Doar să-l vadă, să se asigure că avea să se facă bine. Dar, când îi ceruse unuia dintre ofiţerii de marină de la ambasadă să facă o serie de cercetări în legătură cu Zane, amiralul Lindley fusese cel care o contactase cu un răspuns, în locul căpitanului.

Demnul şi distinsul amiral trecuse pe la locuinţa privată a ambasadorului cu mai puţin de o oră în urmă. Barrie nu revenise încă la slujba ei minoră din cadrul ambasadei, simţind că nu se putea concentra asupra hârţogăriilor, aşa că îl primise pe amiral în salonul superb mobilat.

După o conversaţie politicoasă despre starea ei de sănătate şi despre vreme, amiralul trecuse la motivul vizitei sale.

— Ai solicitat informaţii despre Zane Mackenzie, spusese el blând. Am avut grijă să rămân la curent cu starea lui şi îţi pot confirma acum cu deplină încredere că se va reface complet. Chirurgul de pe vas a reuşit să oprească sângerarea şi nu a fost nevoie să i se scoată splina. Starea lui a fost stabilizată şi a fost transferat la un spital. După ce îşi va reveni suficient, va fi trimis în State pentru a-şi petrece restul convalescenţei.

— Unde e? întrebase Barrie, simţindu-şi ochii arzând.

Nu dormise aproape deloc în ultimele trei zile. Deşi era din nou impecabil îmbrăcată şi coafată, stresul prin care trecuse lăsase cercuri întunecate uriaşe în jurul ochilor ei şi începuse să slăbească, fiindcă nu putea să mănânce din pricina grijilor.

Amiralul Lindley oftă.

— William mi-a cerut să nu-ţi divulg această informaţie, Barrie, şi, trebuie să recunosc, cred că are dreptate. Îl cunosc pe Zane de mult timp. E un războinic extraordinar. Dar bărbaţii din trupele SEAL sunt o specie aparte, iar caracteristicile care îi fac războinici atât de buni nu-i fac, per ansamblu, cetăţeni-model. Sunt ca nişte arme bine pregătite, dacă e s-o spunem pe şleau. Nu sunt prea bine cunoscuţi, şi majoritatea informaţiilor despre ei sunt supuse unor restricţii.

— Nu vreau să ştiu despre pregătirea lui, spusese ea, pe o voce tensionată. Nu vreau să ştiu despre misiunile lor. Vreau doar să-l văd.

Amiralul clătinase din cap.

— Îmi pare rău.

Nimic din ceea ce spusese ea nu reuşise să-l înduplece. Refuzase să îi ofere orice alte informaţii. Chiar şi aşa, Zane era în viaţă; avea să se facă bine. Simplul fapt de a şti acest lucru o făcu să simtă o slăbiciune interioară, ca şi cum acea tensiune insuportabilă s-ar fi relaxat în sfârşit.

Asta nu însemna că avea să-l ierte pe tatăl ei pentru că intervenise.

— Îl iubesc, spuse ea acum cu bună ştiinţă. Nu ai niciun drept să mă împiedici să-l văd.

— Iubire? Tatăl ei îi aruncă o privire compătimitoare. Barrie, ceea ce simţi tu nu e iubire, e adoraţie faţă de un erou. Crede-mă, o să-ţi treacă.

— Crezi că eu nu m-am gândit la asta? replică ea. Nu sunt o adolescentă care are impresia că s-a îndrăgostit de o vedetă rock. Da, l-am cunoscut în circumstanţe periculoase şi stresante. Da, mi-a salvat viaţa – şi aproape a murit făcând asta. Ştiu ce înseamnă infatuarea şi ştiu ce înseamnă iubirea, dar, chiar şi dacă nu aş şti, nu ai tu dreptul să iei această decizie în locul meu.

— Ai fost întotdeauna rezonabilă, comentă el.

Acceptă cel puţin că judecata ta nu e perfect limpede în momentul de faţă. Cum ar fi dacă ai acţiona impulsiv, te-ai căsători cu bărbatul acesta – sunt sigur că el s-ar grăbi să profite de ocazie –, apoi ţi-ai da seama că nu-l iubeşti cu adevărat? Gândeşte-te ce dezastru ar fi. Ştiu că pare un comentariu snob, dar el nu e deal nostru. E un marinar şi un ucigaş antrenat. Tu ai luat masa cu regi şi ai dansat cu prinţi. Ce aţi putea avea în comun voi doi?

— În primul rând, comentariul tău nu doar *pare* snob, ci chiar e snob. În al doilea rând, probabil nu ai o părere foarte bună despre mine dacă tu crezi că banii mei sunt singurul lucru care ar putea atrage un bărbat.

— Ştii că nu asta am vrut să spun, zise el, sincer şocat. Eşti o persoană minunată. Dar cum ar putea cineva ca el să aprecieze viaţa pe care o duci tu? De unde ştii că nu ar ţinti şansa cea mare?

— Fiindcă îl cunosc, declară ea. Îl cunosc aşa cum nu aş fi ajuns niciodată să-l cunosc dacă l-aş fi întâlnit la o petrecere organizată de ambasadă. După cum spui tu, un ofiţer SEAL nu poate fi blând şi politicos, dar el a fost. Toţi au fost aşa, ca să fiu mai precisă. Tată, ţi-am spus în repetate rânduri că nu am fost violată. Ştiu că nu mă crezi şi că ai suferit, făcându-ţi griji pentru mine. Dar îţi jur – *îţi jur* – că nu au făcut-o. Intenţionau să o facă, a doua zi, dar aşteptau pe cineva. Aşa că, deşi am fost înspăimântată şi tulburată, nu am trecut prin trauma unui viol în grup, aşa cum crezi tu. Să-l văd pe Zane zăcând într-o baltă de sânge a fost, fir-ar să fie, mult mai traumatizant decât orice mi-au făcut răpitorii!

— Barrie!

Era prima dată când tatăl ei o auzise înjurând. Acum, că se gândea mai bine, nu înjurase niciodată, până când acei bărbaţi violenţi o înhăţaseră de pe stradă şi o supuseseră la ore întregi de teroare. Îi înjurase – şi o făcuse din tot sufletul. Îl înjurase pe maiorul Hodson, şi o făcuse din tot sufletul şi în cazul lui.

Cu un efort, îşi coborî tonul.

— Ştii că prima încercare de a mă scoate de acolo n-a funcţionat tocmai bine.

Tatăl ei încuviinţă scurt din cap. Trecuse printr-o adevărată agonie, crezând că singura lor speranţă de a o salva dăduse greş şi imaginându-şi ce suferea Barrie. În acel moment renunţase la speranţa de a o mai vedea vreodată. Amiralul Lindley nu fusese la fel de pesimist; echipa SEAL nu luase legătura cu ei şi, deşi se raportaseră focuri de armă în Benghazi, dacă o echipă SEAL ar fi fost ucisă sau capturată, guvernul libian ar fi dat de ştire în lumea întreagă. Ceea ce însemna că încă se aflau la faţa locului, încercând să o salveze. Până nu le confirma echipa însăşi că misiunea eşuase, mai aveau speranţe.

— Ei bine, a funcţionat, într-un fel. Zane a venit singur după mine, în vreme ce restul echipei a creat o diversiune, cred, în caz că mergea ceva prost. Zane avea un plan de rezervă, ştia ce să facă dacă erau observaţi, fiindcă nu poţi controla factorul uman. Îşi dădu seama că repeta lucrurile pe care i le spusese Zane în lungile ore cât zăcuseră somnoroşi împreună şi simţi că îi era atât de dor de el, încât un nod de durere o gâtui pe dinăuntru. Echipa era atât de bine ascunsă, încât unul dintre paznici nu l-a văzut pe Fantomatic decât când a călcat efectiv pe el. Aşa s-a dat alarma şi s-a ajuns la schimb de focuri. Un paznic fusese postat pe coridor în faţa încăperii unde mă ţineau legată, şi a intrat în fugă. Zane l-a ucis, spuse ea simplu. Apoi, în timp ce restul fugăreau echipa, el m-a scos din clădire. Am fost separaţi de echipă şi am fost nevoiţi să ne ascundem timp de o zi, dar eu am fost în siguranţă.

Ambasadorul ascultă cu seriozitate, absorbind lacom detaliile despre cum îi fusese adusă înapoi. Nu discutaseră despre acel lucru până atunci, nu despre cum decursese efectiv salvarea ei. Barrie fusese prea înnebunită de gândul la starea lui Zane, cuprinsă de o disperare aproape violentă. Acum, că ştia că era în viaţă, deşi se simţea în

continuare atât de furioasă, încât de-abia se putea stăpâni, era în stare să-i spună tatălui ei cum anume îi fusese adusă înapoi în viaţă.

— Cât eu am rămas în ascunzătoare, Zane şi-a riscat viaţa ieşind şi furând mâncare şi apă pentru noi, precum şi o burqa şi un şal pentru mine. Mi-a îngrijit tăietura de la picior. Când un grup de scotocitori prin mormane a început efectiv să demoleze clădirea în jurul nostru, s-a pus scut între mine şi orice pericol. El e bărbatul de care m-am îndrăgostit, bărbatul despre care tu spui că nu e „de-al nostru”. Poate nu e de-al tău, dar cu siguranţă de-al meu e!

— Expresia de pe chipul tatălui ei era uluită, aproape panicată. Prea târziu, Barrie îşi dădu seama că alesese o abordare greşită în argumentaţia ei. Dacă şi-ar fi prezentat grija faţă de Zane drept simplă atenţie faţă de cineva care făcuse atâtea pentru ea, dacă ar fi insistat că se cuvenea să îi mulţumească personal, tatăl ei ar fi putut fi convins. El ţinea foarte mult la păstrarea unor relaţii cordiale şi la un comportament elegant. În schimb, îl convinsese că îl iubea cu adevărat pe Zane Mackenzie şi îşi dădu seama prea târziu cât de tare îl înspăimânta pe tatăl ei această posibilitate. Nu voia să o piardă, iar acum Zane reprezenta o ameninţare mult mai mare decât înainte.

— Barrie, eu…

Se opri încurcat, tocmai el, tatăl ei rafinat şi sofisticat care nu rămânea niciodată fără cuvinte. Îşi înghiţi nodul din gât. Era adevărat că rareori îi refuzase ceva, şi, în cele câteva ocazii când îi spusese nu, fusese din cauză că el considera periculos ceea ce plănuia ea sau obiectul pe care şi-l dorea – o dată fusese vorba despre o motocicletă. A o păstra în siguranţă era obsesia lui, plus că se agăţa cu disperare de singura care-i mai rămăsese din propria lui familie, copila lui dragă, care semăna atât de mult cu soţia pe care o pierduse.

Barrie văzu în ochii lui bătălia dintre instinctul de a o răsfăţa cu tot ce îşi dorea şi înţelegerea faptului că, de

data aceasta, dacă îi satisfăcea dorinţa, avea s-o piardă probabil din viaţa lui. Nu voia ca Barrie să devină doar un oaspete ocazional la cină; înduraseră amândoi acel gen de separare în anii ei de şcoală. El o voia *acolo,* în viaţa lui de zi cu zi. Barrie ştia că în parte obsesia lui era egoistă, fiindcă prezenţa ei uşura aspectele ce ţineau de gospodărie, dar nu se îndoise niciodată de dragostea lui faţă de ea.

Panică pură licări pentru o clipă în expresia lui. Spuse înţepat:

— Cred oricum că ar trebui să-ţi laşi răgaz să ţi se liniştească emoţiile. Şi eşti, cu siguranţă, conştientă de faptul că acele condiţii pe care le descrii sunt cele *fireşti* pentru bărbatul acela. Cum ar putea vreodată să-şi găsească locul în viaţa ta?

— E o întrebare care nu-şi are rostul, având în vedere că nu s-a pus problema unei căsătorii, nici măcar a unei relaţii. Vreau să îl văd. Nu vreau să creadă că nu mi-a păsat de el nici măcar cât să merg să văd cum se simte.

— Dacă nu s-a pus deloc problema unei relaţii, de ce s-ar aştepta să îl vizitezi? A fost doar o misiune pentru el, nimic mai mult.

Barrie îşi îndreptă umerii asemenea unui militar, afişă o expresie hotărâtă şi ochii i se întunecară de emoţie.

— A fost mai mult, spus ea sec, şi asta era tot ce avea să menţioneze despre ceea ce se întâmplase între ea şi Zane. Inspiră adânc şi scoase artileria grea. Îmi eşti dator, spuse ea, cu privirea aţintită într-a lui. Nu ţi-am cerut detalii despre ceea ce s-a întâmplat aici, dar sunt o persoană inteligentă, cu o gândire logică…

— Bineînţeles că da, o întrerupse el, dar nu văd…

— S-a cerut vreo răscumpărare? interveni ea peste întreruperea lui.

Tatăl ei era un diplomat abil, care rareori îşi pierdea controlul. Dar acum, surprins, îi răspunse cu o privire

goală de nedumerire.

— Răscumpărare? repetă el.

— Un nou sentiment de disperare i se strânse ca un nod în stomac, întipărindu-se pe faţa ei.

— Da, răscumpărare, spuse ea încet. Nu a existat nimic de genul ăsta, nu-i aşa? Fiindcă nu bani voia *el*. Vrea ceva de la tine, nu-i aşa? Informaţii. Ori încearcă să te forţeze să i le dai, ori te-ai vârât deja în povestea asta până la gât şi te-ai certat cu el. Care din variante?

Experienţa lui de diplomat nu reuşi nici de data aceasta să-l salveze; preţ de o fracţiune de secundă, chipul lui dezvălui vinovăţie panicată şi consternare, înainte ca expresia lui să se limpezească, înlocuită de o amabilitate diplomată.

— Ce acuzaţie ridicolă, spuse el calm.

Barrie rămase în faţa lui, îngreţoşată de revelaţie. Dacă răpitorul se folosise de ea ca de o armă pentru a-i forţa mâna tatălui ei să-şi trădeze ţara, ambasadorul ar fi negat cel mai probabil, fiindcă n-ar fi vrut s-o ştie îngrijorată, dar nu astfel de sentimente citise pe chipul lui. Ci vinovăţie.

Nu se obosi să răspundă negării lui.

— Îmi eşti dator, repetă ea. Îi eşti dator lui Zane. Tatăl ei tresări când văzu condamnarea din ochii ei.

— Eu nu văd deloc aşa lucrurile.

— Tu eşti motivul pentru care am fost răpită.

— Ştii că există lucruri pe care nu ţi le pot spune, zise el, eliberându-i mâinile şi ocolind biroul pentru a se aşeza din nou pe scaun, ieşind simbolic din rolul de tată şi intrând în cel de ambasador. Dar presupunerea ta e greşită şi, desigur, ilustrează cât de zdruncinată eşti încă.

Barrie dădu să-l întrebe dacă şi Art Sandefer ar fi considerat presupunerea ei atât de greşită, dar nu fu în stare să-şi ameninţe tatăl. Cu o senzaţie de greaţă, se întrebă dacă astfel devenea trădătoare şi ea. Îşi iubea ţara;

cum trăise atâta timp în Europa, văzuse şi apreciase diferenţa majoră dintre Statele Unite şi toate celelalte ţări din lume. Deşi îi plăcea Europa şi aprecia în mod deosebit vinul francez, arhitectura germană, ordinea britanică, muzica spaniolă şi Italia în general, ori de câte ori punea piciorul în Statele Unite, era impresionată de energia şi de bogăţia vieţii din ţara în care chiar şi oamenii care erau consideraţi săraci trăiau bine în comparaţie cu orice altă ţară. Statele Unite nu erau perfecte, nici pe departe, dar aveau ceva special, iar ea îşi iubea ţara.

Păstrând tăcerea, era posibil să o trădeze.

Rămânând acolo, rămânea în pericol. Răpirea ei eşuase o dată, dar asta nu însemna că ei, duşmanul necunoscut şi fără chip, nu avea să încerce din nou. Tatăl ei ştia cine era el, era sigură. Înţelese rapid ce o aştepta. Avea să fie obligată să rămână exclusiv în incinta ambasadei, urmând a i se permite să iasă numai cu o escortă înarmată. Avea să devină o prizonieră a fricii tatălui ei.

Nu exista de fapt niciun loc unde să fie complet în siguranţă, dar, dacă rămânea acolo, nu făcea decât să accentueze pericolul. Şi, odată ce se îndepărta de enclava ambasadei, avea şanse mai mari să îl găsească pe Zane, fiindcă influenţa amiralului Lindley nu putea acoperi orice colţişor şi văgăună de pe glob. Cu cât ajungea mai departe de Atena, cu atât influenţa lui avea să se atenueze.

Îşi înfruntă tatăl, ştiind că rupea cu bună ştiinţă legăturile strânse care îi uniseră în ultimii cincisprezece ani.

— Mă duc acasă, spuse ea calmă. În Virginia.

Două săptămâni mai târziu, Zane stătea pe veranda din faţă a casei părinţilor lor, cocoţată în vârful muntelui lui Mackenzie, la mică distanţă de Ruth, Wyoming. Peisajul era răpitor, o panoramă nesfârşită de munţi maiestuoşi şi văi verzi. Totul aici îi era la fel de familiar ca propriile

mâini. Şei, cizme, câteva vite, dar în cea mai mare parte cai. Cărţi în fiecare cameră a casei spaţioase, pisici ce dădeau târcoale prin hambare şi grajduri, răsfăţul dulce şi autoritar al mamei lui, grija şi înţelegerea tatălui lui.

I se mai întâmplase să fie împuşcat; fusese tăiat într-o luptă cu cuţite. Suferise o fractură de claviculă, îşi fisurase coastele, avusese un plămân perforat. Fusese rănit grav şi altă dată, dar nu fusese niciodată atât de aproape de moarte. Fusese pe punctul de a sângera până la moarte, zăcând pe fundul bărcii, cu Barrie ghemuită peste el, apăsând şalul pe rană cu fiecare gram din greutatea ei. Rapiditatea ei, hotărârea ei fuseseră un element decisiv. Faptul că Santos îi turnase plasma din recipiente în vene făcuse diferenţa între viaţă şi moarte. Fusese atât de aproape de moarte, încât îi veneau în minte o duzină de detalii esenţiale; dacă vreunul dintre ele ar fi lipsit, ar fi murit.

Fusese neobişnuit de tăcut de când părăsise spitalul naval şi se întorsese acasă pentru a-şi petrece perioada de convalescenţă. Nu era vorba că ar fi fost deprimat, ci mai degrabă că avea mult de reflectat, ceea ce nu-i fusese tocmai uşor când practic întreaga familie se simţise obligată să îl viziteze şi să se asigure că era relativ bine. Joe venise cu avionul de la Washington pentru a-şi vedea rapid fratele mai mic; Michael şi Shea îl vizitaseră de mai multe ori, aducânduşi şi cele două puşlamale de copii; Josh şi Loren şi cei trei băieţi ai lor se opriseră pentru o vizită de un weekend, timpul fiindu-le limitat de munca lui Loren la spitalul din Seattle.

Maris petrecuse o noapte întreagă la volan pentru a fi de faţă când era adus acasă. Cel puţin fusese în stare să umble singur, chiar dacă foarte încet, altfel probabil că Maris încă ar mai fi fost acolo. Îşi trăsese un scaun în faţa lui şi rămăsese aşezată acolo ore întregi, fixându-l cu ochii ei negri, ca şi cum i-ar fi putut transfera vitalitate, prin puterea voinţei, din corpul ei în corpul lui. Poate chiar asta

făcuse. Surioara lui era o zână, avea puteri magice; opera la un alt nivel decât restul oamenilor.

La naiba, chiar şi Chance îşi făcuse apariţia. O făcuse prudent, privindu-şi mama şi sora ca şi cum ar fi fost nişte bombe gata să-i explodeze în faţă, dar iată-l acolo, aşezat lângă Zane pe verandă.

— Te gândeşti să îţi dai demisia.

Zane nu fu nevoit să se întrebe cum se făcea că Chance îi ghicise gândurile. După ce aproape se snopiseră reciproc în bătaie la paisprezece ani, ajunseseră să aibă o relaţie specială. Poate era din cauză că avuseseră atâtea în comun, de la materii şcolare şi fete până la pregătirea militară. Chiar şi după atâta timp, Chance era la fel de prudent ca un lup rănit şi nu-i plăcea ca oamenii să se apropie de el, dar, chiar dacă opunea rezistenţă, era neputincios în faţa familiei lui. Chance nu cunoscuse în viaţa lui afecţiunea până când Mary îl adusese acasă cu ea, iar numerosul şi gălăgiosul clan Mackenzie îl dăduse gata. Era amuzant să îl vezi încercând să se împotrivească intimităţii familiei de fiecare dată când era tras în cerc, fiindcă, în mai puţin de o oră, se dădea întotdeauna bătut. Mary nu îi dădea de ales; nici Maris. După ce îl acceptase ca frate, Zane nici măcar nu recunoscuse vreodată prudenţa lui Chance. Doar Wolf era dispus să-i ofere fiului său adoptiv timp să se adapteze – dar chiar şi timpul pe care i-l punea el la dispoziţie avea o limită.

— Da, spuse Zane într-un final.

— Fiindcă a fost cât pe ce să dai colţul de data asta? Zane pufni.

— Când a contat asta vreodată pentru vreunul din noi?

Din toată familia, el singur cunoştea detaliile misiunilor lui Chance. Ar fi fost greu de spus care din ei doi era în pericol mai mare.

— Atunci de vină e ultima avansare în grad.

— M-a scos de pe teren, spuse Zane încet. Cu multă grijă, se lăsă pe spate în scaun şi îşi sprijini picioarele încălţate în bocanci pe balustrada verandei. Deşi se vindeca repede, două săptămâni jumătate nu erau nicidecum timp suficient pentru ai permite să-şi ignore rana. Dacă doi dintre oamenii mei nu ar fi fost răniţi în tâmpenia aia de pe *Montgomery,* nu aş fi putut participa la această ultimă misiune.

Chance ştia despre ce tâmpenie era vorba. Zane îi povestise despre ea, iar tâmpenie era cel mai politicos termen pe care îl folosise. Imediat ce îşi recăpătase cunoştinţa în spitalul de pe navă, începuse să dea telefoane, iniţiind şi conducând investigaţia. Deşi Odessa avea să-şi revină complet, Higgins avea să fie nevoit să se retragă din motive medicale, cel mai probabil. Era posibil ca gărzile care trăseseră în cei doi ofiţeri SEAL să scape de curtea marţială, dacă avocaţii lor erau foarte buni, dar în cel mai rău caz aveau să fie daţi afară din serviciul militar. Rămânea de văzut în ce măsură aveau să fie afectate cariera căpitanului Udaka şi cea a căpitanului-comandor Boyd; Zane se concentrase asupra celor care trăseseră, dar efectele indirecte aveau să se resimtă şi asupra superiorilor acestora, ajungând până la căpitan.

— Am treizeci şi unu de ani, spuse Zane. Cam asta este limita superioară de vârstă pentru misiuni active. Sunt şi al naibii de bun în ceea ce fac, prea bun. Superiorii mei mă tot avansează, apoi îmi spun că am un grad prea înalt pentru a mai participa la misiuni.

— Vrei să te apuci de treabă cu mine? întrebă Chance nepăsător.

Zane se gândise la această posibilitate. Foarte serios. Dar ceva îl tot sâcâia, un gând pe care nu reuşea să-l formuleze desluşit.

— Aş vrea. Dacă lucrurile ar sta altfel, aş face-o, dar…

— Ce lucruri?

Zane ridică din umeri. Cel puţin o parte din motivul neliniştii lui putea fi indicată clar.

— O femeie, spuse el.

— O, la naiba! Chance se lăsă pe spate şi privi lumea peste vârfurile bocancilor lui. Dacă e o femeie, nu vei reuşi să te concentrezi la nimic până nu ţi-o scoţi din cap. Naiba să le ia de dulceţe mici, spuse el afectuos.

În general, Chance era asediat de femei din toate direcţiile. Nu strica nici faptul că era chipeş de-ţi tăia răsuflarea, dar avea şi un aer neruşinat şi obraznic care le făcea să apară parcă de nicăieri.

Zane nu era sigur că putea să şi-o scoată pe Barrie din cap. Nu era sigur că voia s-o facă. Nu se întreba de ce dispăruse fără să-şi ia adio şi să-i ureze însănătoşire grabnică. Iepuraşul şi Fantomaticul îi spuseseră cum fusese târâtă, dând din picioare, ţipând şi înjurând, şi urcată cu forţa într-un avion care o dusese înapoi la Atena, îşi spuse că tatăl ei, plus politica de confidenţialitate a marinei legată de trupele SEAL o împiedicaseră să afle la ce spital fusese dus.

Îi era dor de ea. Îi era dor de curajul ei, de dârzenia cu care se încăpăţânase să facă orice ar fi fost nevoie, îi era dor de seninătatea expresiei ei şi de fierbinţeala iubirii lor fizice.

O, Doamne, da.

O singură amintire, mai mult decât oricare dintre celelalte, i se întipărise în minte – anume momentul când întinsese mâna spre cureaua lui şi spusese în acea şoaptă îndârjită: „Lasă-mă pe mine!”

Înţelesese. Nu doar de ce avusese nevoie să păstreze ea controlul, ci şi cât curaj îi trebuise pentru a şterge amintirile neplăcute şi a le înlocui cu altele plăcute. Fusese virgină; îi spusese adevărul în această privinţă. Nu ştiuse ce să facă şi nu se aşteptase la durere. Dar îl primise în ea oricum, cu dulceaţă, fierbinte, lăsându-şi corpul zvelt şi

ferm să alunece în jos peste el şi făcându-i ţăndări controlul, cum nicio altă femeie nu reuşise până la ea.

Ar fi putut fi o mică mondenă răsfăţată şi neajutorată; exact aşa ar fi *trebuit* să fie. În schimb, reuşise să se descurce excelent într-o situaţie tensionată şi periculoasă, făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a ajuta şi nu se plânsese nici măcar o dată.

Li plăcea să fie cu ea, îi plăcea să discute cu ea. Era prea singuratic pentru a accepta cuvântul iubire în legătură cu oricine din afara familiei, dar cu Barrie… era posibil. Voia să petreacă mai mult timp cu ea, să o cunoască mai bine, să lase povestea să-şi atingă pe deplin potenţialul.

O voia pe ea.

Dar lucrurile trebuiau rezolvate pe rând. Trebuia să-şi recapete forţa; în acel moment, putea merge dintr-o cameră într-alta fără ajutor, dar s-ar fi gândit de două ori înainte să pornească spre grajduri singur. Trebuia să decidă dacă avea sau nu de gând să rămână în marină; avea impresia că sosise momentul să meargă mai departe, având în vedere că motivul care îl îndemnase să se înroleze de la bun început îi era refuzat pe măsură ce avansa în grad. Dacă renunţa la profesia de luptător SEAL, cum avea să-şi câştige existenţa? Trebuia să decidă, trebuia să-şi pună ordine în viaţă.

Poate că Barrie nici nu era interesată de o relaţie cu el, deşi, după cum îi descriseseră Iepuraşul şi Fantomaticul plecarea ei, nu credea că aşa stăteau lucrurile. Acea zi pe care o petrecuseră făcând dragoste fusese mai mult decât o simplă apropiere fizică, pentru amândoi.

Dar putea fi un lucru dificil să dea de ea. În dimineaţa aceea, dăduse un telefon la ambasada din Atena. Se prezentase şi ceruse să i se facă legătura cu Barrie Lovejoy. Însă ambasadorul William Lovejoy fusese cel care venise să preia apelul, iar conversaţia nu fusese cordială.

— Nu se pune problema că Barrie nu ar aprecia ceea

ce ai făcut, dar sunt sigur că înţelegi că vrea să lase toate aceste lucruri în urma ei. O conversaţie cu tine i-ar stârni din nou amintirile şi ar tulbura-o inutil, spusese ambasadorul cu voce rece, cultivată, cu o dicţie impecabilă.

— Asta e părerea ei ori a ta? întrebase Zane pe un ton de gheaţă.

— Nu consider că ar conta, răspunsese ambasadorul, apoi închisese.

Zane decise să lase acea problemă deoparte pentru moment. Nu era suficient de în formă cât să ia măsuri în această privinţă, aşa că avea să aştepte. După ce hotăra ce îşi dorea să facă, urma să aibă timp berechet să ia legătura cu Barrie, iar acum, că ştia că ambasadorul dăduse ordin ca toate apelurile către ea să fie redirecţionate spre el, avea să fie pregătit să se sustragă vigilenţei tatălui ei.

— Zane, îi strigă mama lui din casă, readucându-l cu gândurile în prezent. N-ai început să te simţi obosit?

— Mă simt bine, îi răspunse el.

Era o exagerare, dar nu era excesiv de obosit. Îi aruncă o privire lui Chance şi văzu rânjetul de pe faţa fratelui său.

— Fiind atât de îngrijorată pentru tine, a uitat de coastele mele fisurate, îi şopti Chance.

— Mă bucur să-ţi fiu de ajutor, răspunse Zane tărăgănat. Dar să nu te aştepţi să mă arunc în faţa gloanţelor de fiecare dată când o încasezi tu.

Întreaga familie găsea caraghios felul în care reacţiona Chance la răsfăţul şi grija lui Mary faţă de el, ca şi cum atenţia ei l-ar fi înspăimântat, deşi nu reuşea niciodată să-i reziste. Chance devenea complet maleabil în mâinile lui Mary, dar, la drept vorbind, toţi erau. Crescuseră având un exemplu excelent de urmat în tatăl lor, iar Wolf Mackenzie n-avea decât să mârâie şi să bată din picior, că, de regulă, tot Mary era cea care îşi impunea

voinţa.

— Chance?

Zane îşi stăpâni rânjetul când Chance se crispă, zâmbetul obraznic dispărându-i fără urmă de pe chip.

— Da, doamnă? răspunse el prudent.

— Continui să-ţi înfăşori pansamentul elastic peste coaste? Expresia familiară de panică licări în ochii lui.

— Ăăă… nu, doamnă.

— Ar fi putut să mintă; Mary l-ar fi crezut. Dar niciunul dintre ei nu o minţea niciodată pe Mary, chiar dacă ar fi fost în interesul lor să o facă. Sentimentele micului tiran ar fi fost rănite prea tare dacă ar fi descoperit vreodată că vreunul dintre copiii ei o minţise.

— Ştii că ar trebui să porţi pansamentul încă o săptămână, spuse vocea din interiorul casei.

Era aproape ca şi cum ar fi auzit vocea lui Dumnezeu, doar că această voce era lejeră şi dulce şi avea un accent specific unui sudist.

— Da, doamnă.

— Hai înăuntru şi lasă-mă să mă ocup eu de asta.

— Da, doamnă, spuse Chance din nou, cu vocea marcată de resemnare. Se ridică din balansoar şi intră în casă. Când trecu pe lângă Zane, îi murmură: N-a fost suficient să încasezi un glonţ. Încearcă altceva.

Capitolul 8

Două luni mai târziu, şeriful Zane Mackenzie stătea gol la fereastra frumoasei căsuţe în stil spaniol, cu două dormitoare, pe care şi-o cumpărase în sudul Arizonei. Privea afară deşertul luminat de lună, priveliştea trezind în el ceva sălbatic şi fierbinte. Pregătirea de luptător SEAL îl învăţase să se adapteze la orice mediu, iar climatul fierbinte şi uscat nu îl deranja.

Odată ce se hotărâse să renunţe la cariera militară, lucrurile se aşezaseră rapid în viaţa lui. Aflând că intenţiona să se retragă din marină, un fost membru al echipei SEAL care făcea parte acum din staff-ul guvernatorului din Phoenix îl sunase şi îl întrebase dacă ar fi interesat să execute ultimii doi ani de mandat ai unui şerif care murise înainte de încheierea acestuia.

La început, Zane fusese surprins şi confuz; nu se gândise niciodată să intre în rândul forţelor de ordine. Mai mult, nu ştia nimic despre legile statului Arizona.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, spusese prietenul lui, relaxat. Funcţia de şerif e una politică, şi, de cele mai multe ori, sarcinile sunt în cea mai mare parte administrative. Situaţia în care te vei afla tu impune o implicare mai directă însă. Câţiva dintre ajutorii de şerif au demisionat, deci vei avea efectiv incomplet până se mai fac angajări, iar cei rămaşi au să-ţi poarte pică al naibii de tare fiindcă nu a fost ales unul dintre ei să execute ultima parte din mandatul şerifului.

— De ce nu? întrebă Zane fără menajamente. Ce nu e în regulă cu ajutorul de şerif?

— Ea e una dintre persoanele care şi-au dat demisia. A plecat cu câteva luni înainte de moartea şerifului, s-a angajat în forţele de ordine din Prescott.

— Şi niciunul dintre ceilalţi nu este potrivit pentru post?

— N-aş spune asta.

— Atunci ce anume ai spune?

— Trebuie să înţelegi, nu prea ai de unde alege aici. Câţiva dintre ajutorii de şerif sunt buni, foarte buni, dar sunt *prea* tineri, nu au suficientă experienţă. Există un tip vechi de douăzeci de ani, dar nu e interesat. Şi un altul cu experienţă de cincisprezece ani care e un ticălos, iar ceilalţi îl urăsc din toată inima.

Şerif. Zane reflectase, devenind tot mai tentat de idee. Nu-şi făcea iluzii că ar fi fost floare la ureche. Avea să întâmpine probleme cu veteranul de cincisprezece ani, în cel mai bun caz, şi probabil toţi ceilalţi ajutori de şerif aveau să se arate rezervaţi şi să opună rezistenţă la ideea de a fi adus un străin. La naiba, îi plăcea mai mult aşa. Treburile prea uşoare nu îl interesau. Prefera oricând o muncă dificilă.

— În regulă, sunt interesat. Ce presupune slujba asta?

— O grămadă de bătăi de cap, în cea mai mare parte. Salariul e decent, programul de lucru e îngrozitor. O parte din district e inclusă într-o rezervaţie, deci vei avea de-a face cu Biroul Administrativ Indian. Există o problemă mare cu imigranţii ilegali, dar asta ţine de Serviciul de Imigrare şi Naturalizare. În general, nu este o zonă cu o rată a infracţionalităţii ridicată. Nu sunt suficienţi oameni.

Aşa că iată-l acolo, cu forţele refăcute, stăpân peste o casă şi o sută de acri de pământ, proaspăt învestit ca şerif. Adusese câţiva cai de la ferma părinţilor lui din Wyoming. Era o schimbare a naibii de radicală faţă de marina americană.

Era timpul să se ocupe de Barrie. Se gândise mult la ea în ultimele câteva luni, dar în ultima vreme nu se putea concentra la nimic altceva. Sentimentul de nelinişte nu se dădea dus, devenind tot mai puternic. Îşi pusese resursele la treabă şi, spre surprinderea lui, aflase că părăsise Atena la doar o săptămână după ce se întorsese acolo. Locuia în

acel moment la reşedinţa particulară a familiei Lovejoy din Arlington, Virginia. Mai mult, luna trecută ambasadorul solicitase pe neaşteptate să fie înlocuit şi se întorsese şi el în Virginia. Zane ar fi preferat ca domnul Lovejoy să fi rămas la Atena, dar prezenţa lui era o problemă căreia putea să-i facă faţă.

Indiferent de reacţia tatălui ei, Zane era hotărât să o vadă pe Barrie. Rămăsese ceva neterminat între ei, o legătură ce fusese tăiată brusc în clipa când el fusese împuşcat, iar ea fusese forţată să urce la bordul unui avion să se ducă la Atena. Ştia că intimitatea fierbinte a acelor ore lungi petrecute împreună ar fi putut fi rezultatul stresului şi al apropierii fizice, dar, în acel moment, nu-l interesa nici cât negru sub unghie. Erau alte aspecte la care să se gândească, unele pe care nu le putea ignora. Acesta era şi motivul pentru care îşi luase bilet de avion pentru dimineaţa următoare, de la Tucson la Washington. Ar fi trebuit să doarmă, dar un gând obsesiv i se agita în minte. Barrie era însărcinată.

Nu ştia de ce era atât de convins de acest lucru. Era o bănuială, o intuiţie, chiar o concluzie logică. Nu avuseseră la dispoziţie niciun mijloc de contracepţie; făcuseră dragoste de mai multe ori. Punând toate astea cap la cap, posibilitatea unei sarcini era reală. El nu credea că era doar o posibilitate însă, ci o certitudine.

Barrie purta în pântece copilul lui.

Torentul de posesivitate feroce resimţită îl copleşi ca un val mareic, măturând din calea sa toate planurile lui prudente. Nu aveau să mai treacă prin etapa de descoperire reciprocă, nu aveau să-şi lase răgaz să se obişnuiască treptat cu ideea unei relaţii serioase. Dacă era însărcinată, aveau să se căsătorească imediat. Dacă lui Barrie nu îi plăcea ideea, avea s-o convingă. Nimic mai simplu.

Era însărcinată. Barrie ţinu doar pentru ea acea

informaţie preţioasă, nefiind pregătită s-o împărtăşească nimănui, şi cu atât mai puţin tatălui ei. Răpirea ei şi ceea ce se întâmplase ulterior căscase o prăpastie între ei pe care niciunul nu o putea repara. El era disperat să facă relaţia lor să fie la fel ca înainte; nimic altceva nu l-ar fi putut determina să se retragă dintr-un post, un gest care ar fi putut avea repercusiuni grave asupra carierei lui dacă retragerea lui nu ar fi fost pusă pe seama faptului că ea fusese mult prea traumatizată de răpire pentru a mai rămâne în Atena, iar el voia să-i fie alături.

Încercă să nu se gândească la complotul în care era implicat, indiferent despre ce era vorba, fiindcă i se părea prea dureros. O durea îngrozitor gândul că era posibil să fie un trădător. O parte din ea pur şi simplu nu putea să creadă aşa ceva; era un bărbat de modă veche, un bărbat pentru care onoarea nu era doar o vorbă goală, ci un stil de viaţă. Nu avea nicio dovadă, doar logica şi propriile ei deducţii… plus expresia pe care el nu reuşise să şi-o ascundă pe deplin când îl întrebase direct dacă era implicat în ceva ce ar fi putut duce la răpirea ei.

O durea îngrozitor şi faptul că o ţinuse departe de Zane. Făcuse câteva investigaţii după ce ajunsese în Virginia, dar se lovise din nou de un zid de piatră. Nimeni nu era dispus să-i ofere absolut nicio informaţie despre el. Contactase chiar şi sediul central SEAL şi fusese din nou refuzată politicos. Cel puţin în ceea ce-i privea pe ofiţerii SEAL, exista probabil regula de-a păstra confidenţialitatea în privinţa identităţii şi a localizării membrilor, dată fiind natura sensibilă a unităţii antitero.

Purta în pântece copilul lui. Ar fi vrut ca el să ştie acest lucru. Nu ar fi aşteptat nimic din partea lui, în afară de ceea ce era dispus el să-i ofere, dar ar fi vrut să ştie despre copilul lui. Şi îşi dorea cu disperare să-l revadă. Se simţea părăsită, singură şi speriată, cu emoţiile învălmăşite, şi avea nevoie de o oarecare securitate cel puţin în acel aspect al vieţii ei. Zane nu era genul de

bărbat care să întoarcă pur şi simplu spatele propriului copil şi să ignore existenţa acestuia. Copilul avea să fie o legătură permanentă între ei, ceva pe care se putea baza.

Se îndoia că tatăl ei ar fi devenit mai îngăduitor în privinţa lui Zane dacă ar fi ştiut despre copil; posesivitatea lui s-ar fi extins probabil şi asupra nepotului, fie el şi unul nelegitim.

Tatăl ei avea să ia măsuri pentru a ascunde sarcina ei, şi, chiar şi după ce avea să se afle, ceea ce era inevitabil, oamenii aveau să presupună că fusese conceput prin viol şi aveau să o compătimească şi să vorbească despre cât era de curajoasă.

Se gândi că avea să înnebunească. Se refugiase în Virginia, dar tatăl ei o urmase acolo. Intra în panică dacă mergea undeva neînsoţită. Barrie avea propria ei maşină, dar tatăl ei nu-i dădea voie să o conducă; voia ca şoferul lui să o ducă oriunde dorea să meargă. Fusese nevoită să se furişeze până la o farmacie pentru a cumpăra un test de sarcină, deşi fusese sigură încă de la bun început că era însărcinată. Testul nu făcuse decât să confirme ceea ce îi spusese deja propriul corp.

Barrie ştia că ar fi trebuit să fie îngrijorată şi supărată din cauza acestei sarcini neplanificate, dar în acel moment era singurul lucru din viaţa ei care o făcea fericită. Suferea intens de singurătate; răpirea şi orele lungi petrecute în intimitate cu Zane o îndepărtaseră de restul oamenilor din viaţa ei. Avea amintiri pe care ei nu le puteau împărtăşi, gânduri şi dorinţe pe care nimeni nu le putea înţelege. Zane fusese acolo cu ea; el ar fi înţeles de ce cădea uneori pe gânduri, de ce ezita să vorbească despre acest lucru. Nu era vorba că ar fi vrut să păstreze secretul, căci i-ar fi plăcut să discute cu cineva care să înţeleagă, dar ceea ce trăise alături de Zane era ca o experienţă de luptă, formând o legătură unică între oamenii care trecuseră prin ea.

Nu avea să mai poată păstra secretul în privinţa

sarcinii ei pentru mult timp; trebuia să caute pe cineva care să-i acorde îngrijiri medicale prenatale, şi toate apelurile telefonice erau acum înregistrate. Presupunea că ar fi putut să se furişeze din nou afară din casă şi să folosească un telefon public pentru aşi face programare la doctor, dar a naibii să fie dacă avea să facă aşa ceva.

Ajunsese la capătul răbdării. Era adult şi în curând avea să devină mamă. Detesta faptul că relaţia cu tatăl ei se deteriorase atât de mult încât abia îşi mai vorbeau, dar nu găsea nicio cale de a îndrepta lucrurile. Câtă vreme exista posibilitatea ca el să fie implicat în activităţi de trădare, era neputincioasă. Îşi dorea ca el să-i explice, să-i ofere un motiv plauzibil pentru răpirea ei. Îşi dorea să nu mai fie nevoită să privească peste umăr de fiecare dată când ieşea din casă; îşi dorea să nu simtă că avea efectiv *nevoie* să fie păzită. Îşi dorea să ducă o viaţă normală. Nu voia să-şi crească viitorul copil într-o atmosferă dominată de teamă.

Dar aceasta era atmosfera care plutea în casă. O sufoca. Trebuia să plece, să se îndepărteze de teama obsedantă că, atâta timp cât tatăl ei era implicat în complotul care îi întipărise pe chip o expresie atât de vinovată, ea ar putea fi răpită din nou. Simplul gând îi întorcea stomacul pe dos, iar acum nu-şi mai putea permite să-şi facă griji doar pentru ea. Trebuia să-şi protejeze şi copilul.

Oboseala specifică începutului de sarcină o făcuse ca în ultima vreme să doarmă până târziu, dar într-o dimineaţă se trezi devreme, deranjată de două păsări răguşite ce se luptau pentru teritoriu în copacul din faţa ferestrei. Odată ce se trezi, fu cuprinsă în scurt timp de greaţă şi, ca de obicei, ţâşni la baie. Tot ca de obicei, după ce îi trecu episodul de greaţă matinală, se simţi bine. Aruncă o privire pe fereastră la dimineaţa superbă şi îşi dădu seama că îi era foame, excesiv de foame – pentru prima dată în câteva săptămâni când gândul la mâncare

chiar o tenta.

Nu era decât ora şase, prea devreme ca să fi sosit Adele, bucătăreasa. Micul dejun se servea de obicei la ora opt, şi de obicei ea se trezea mai târziu. Stomacul îi chiorăi. Nu putea să mai aştepte încă două ore până să mănânce.

Îşi puse halatul şi îşi încălţă papucii de casă, ieşind în linişte din cameră; în capul scărilor se afla dormitorul tatălui ei, şi nu voia să-l deranjeze. Mai mult, nu voia ca acesta să i se alăture la masă, fiindcă s-ar fi ajuns la o discuţie jenantă în doi. El se străduia să se poarte în continuare ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar ea nu-i putea răspunde ca înainte.

Probabil încă dormea, bănuia Barrie, dar, când ajunse în capul scărilor, îl auzi spunând ceva ce nu reuşi să înţeleagă. Se opri, întrebându-se dacă nu cumva o auzise totuşi şi o strigase. Apoi îl auzi spunând „Mack” pe un ton tăios şi înlemni.

Un fior de gheaţă îi străbătu tot corpul, şi îşi simţi stomacul întorcându-se pe dos. Singurul Mack pe care îl cunoştea ea era Mack Prewett. Dar ce ar fi avut tatăl ei de discutat cu el? Mack Prewett încă se afla în Atena, din câte ştia ea, şi, cum tatăl ei îşi dăduse demisia, nu ar fi avut niciun motiv să stea acum de vorbă cu el.

Apoi inima îi tresări violent când o altă posibilitate îi trecu prin minte. Poate că spusese „Mackenzie”, iar ea nu auzise decât prima silabă. Poate vorbea despre Zane. Dacă asculta, poate avea să afle unde era Zane sau măcar cum era Zane. Neavând alte informaţii despre starea lui, îi venise greu să creadă asigurarea amiralului Lindley cum că avea să îşi revină complet. Pentru a putea crede era nevoie de încredere, iar ea nu mai avea încredere nici în amiral, nici în tatăl ei.

Se apropie tiptil de uşă şi îşi lipi urechea de ea.

— …Să se termine cât mai curând, spuse tatăl ei tăios, apoi tăcu preţ de o clipă. Asta nu a făcut parte din

înţelegere. Barrie nu ar fi trebuit să fie implicată. Pune-i punct, Mack.

Barrie închise ochii disperată. Fiorul se făcu din nou simţit, chiar mai rece decât înainte. Se scutură înfrigurată şi se luptă cu un nou val de greaţă. Aşadar, *era* implicat, împreună cu Mack Prewett. Mack era membru CIA. Era oare agent dublu? Şi, dacă da, pentru cine? Situaţia mondială se schimbase din era Războiului Rece, când liniile fuseseră trasate clar. Între timp, dispăruseră unele naţiuni, şi altele le luaseră locul. Religia sau banii păreau a fi în prezent forţa motoare din spatele celor mai multe conflicte; ce loc ar fi putut avea tatăl ei şi Mack Prewett în toate acestea? Ce informaţii putea deţine tatăl ei, la care Mack să nu aibă acces?

Răspunsul îi scăpa. Putea fi orice. Tatăl ei avea prieteni în toate ţările din Europa, şi putea avea acces la o mare varietate de informaţii confidenţiale. Ceea ce nu înţelegea ea era de ce ar fi fost dispus să vândă asemenea informaţii; era deja un om bogat. Dar banii, pentru unii oameni, creau o dependenţă la fel de mare precum drogurile. Oricât ar fi avut, nu le era niciodată de-ajuns; îşi doreau mai mult, apoi şi mai mult, căutând mereu următoarea oportunitate de a câştiga sume uriaşe şi puterea asociată banilor.

Era oare posibil să se fi înşelat atât de rău în privinţa lui? Continuase oare să-l privească din perspectiva unui copil, văzând în el doar imaginea paternă, omul care însemnase securitatea în viaţa ei, în loc de un om ale cărui ambiţii îi pătaseră onoarea?

Se întoarse împleticindu-se în dormitor, fără a-i păsa dacă o auzea. Dar probabil era în continuare adânc cufundat în conversaţie sau poate că nu făcuse chiar atâta zgomot pe cât crezuse, fiindcă uşa lui rămase închisă.

Se ghemui în pat, strângându-se protector în jurul embrionului minuscul din pântecele ei.

Ce anume nu făcuse parte din înţelegere? Răpirea?

Trecuseră mai bine de două luni de la acel episod. Apăruse o nouă ameninţare de a se folosi de ea pentru a-i forţa mâna?

Bâjbâia neajutorată în întuneric cu aceste presupuneri – şi detesta acest lucru. Avea impresia că intrase pe un teritoriu complet străin, lipsit de semne după care să se ghideze. Ce ar fi trebuit să facă? Să discute despre suspiciunile ei cu un agent FBI? Nu avea nimic concret pe care să se bazeze, iar de-a lungul anilor tatăl ei îşi făcuse numeroase relaţii în FBI; în cine de acolo s-ar fi putut încrede?

Şi, mai important, dacă rămânea în acest loc, era în pericol? Poate că presupunerile ei improbabile nu erau deloc improbabile. Văzuse multe în anii petrecuţi de tatăl ei în serviciul extern şi observase şi mai mult de când începuse să lucreze la ambasadă. Se întâmplau adesea lucruri, aveau loc înşelăciuni, apăreau situaţii periculoase. Luând în consideraţie răpirea, reacţia tatălui ei, iar acum atitudinea lui nerezonabilă privind siguranţa ei, nu credea că îşi putea permite să presupună că totul avea să fie bine.

Trebuia să plece.

Începu agitată să se gândească unde ar putea merge pentru a nu fi găsită uşor şi cum ar putea ajunge acolo fără să lase urme care să-i permită şi unui terorist pe jumătate competent să ajungă direct la ea. Între timp, Mack Prewett nu era nicidecum un birocrat doar pe jumătate competent, ci un om înspăimântător de eficient; era ca un păianjen, având o reţea de contacte ce se întindea în toate direcţiile. Dacă îşi rezerva bilet de avion folosind numele ei adevărat sau dacă achita cu un card, Mack Prewett avea să afle.

Pentru a se ascunde cu adevărat, avea nevoie de bani gheaţă, o sumă mare. Ceea ce însemna să-şi golească în întregime contul bancar. Dar cum ar fi putut face asta fără ştirea tatălui ei? Avea să fie nevoită să se furişeze pe fereastră şi să meargă pe jos până la cel mai apropiat telefon public pentru a-şi chema un taxi.

Poate casa era deja supravegheată.

Gemu şi îşi acoperi faţa cu mâinile. O, Doamne, începea să devină paranoică, dar îndrăznea oare să *nu* fie suspicioasă? După cum subliniase un înţelept, chiar şi paranoicii aveau duşmani.

Trebuia să se gândească la copil. Oricât de exagerată ar fi părut o acţiune, trebuia să-şi ia toate măsurile de precauţie. Dacă era nevoită să se îmbrace în haine de culoare închisă, să se strecoare pe fereastră la orele mici ale dimineţii şi să se târască pe jos până se îndepărta considerabil de casă… oricât de ridicol ar fi părut, avea s-o facă. În noaptea aceea? Cu cât pleca mai devreme, cu atât mai bine.

În noaptea aceea.

Odată decizia luată, inspiră adânc şi încercă să se gândească la detalii. Urma să aibă nevoie de câteva haine. Avea să-şi ia carnetul de cecuri şi libretul de economii, pentru a-şi putea lichida atât contul curent, cât şi pe cel de economii. Avea să-şi ia cărţile de credit şi să scoată cât de mulţi bani putea; punând totul laolaltă, avea să obţină o sumă generoasă, aproape o jumătate de milion de dolari. Cum avea să care cu ea atâţia bani? Urma să aibă nevoie de o geantă goală.

Toată povestea începea să i se pară caraghioasă. Cum ar fi putut traversa târâş peluza în întuneric, trăgând două valize după ea?

„Gândeşte-te!” se mustră singură cu înverşunare. În regulă, nu avea să fie nevoită să-şi care nici haine, nici valize. Nu urma să aibă nevoie să ia cu ea decât numerarul disponibil, care era de câteva sute de dolari, carnetul de cecuri, libretul de economii şi cărţile de credit, pe care avea să le distrugă după ce îşi îndeplineau scopul. Putea să-şi cumpere haine noi şi produse de machiaj, precum şi obiectele de primă necesitate, imediat ce se deschidea vreun magazin cu preţuri mici. Putea să-şi cumpere vopsea să-şi coloreze părul în castaniu, deşi doar după ce avea să

treacă pe la bancă. Nu voia ca funcţionarul de la casierie să o vadă deja deghizată.

Cu buzunarele pline de bani gheaţă, aveau să i se ofere mai multe opţiuni. Putea să urce într-un tren şi să meargă în orice direcţie, apoi să coboare înainte de a ajunge la destinaţia pentru care îşi cumpărase bilet. Apoi putea să-şi cumpere o maşină veche şi ieftină, să o plătească folosind numerar, şi nimeni nu avea să ştie în ce direcţie urma să meargă mai departe. Pentru orice eventualitate, avea să folosească maşina respectivă doar o zi, apoi s-o schimbe cu una mai bună, plătind din nou cu bani gheaţă.

Erau măsuri drastice, dar nu imposibile. Încă nu era sigură că nu reacţiona ridicol, dar îndrăznea oare să rişte acum, când era posibil ca în joc să fie chiar viaţa ei şi a copilului ei?

„Situaţiile disperate impun măsuri disperate”. Cine spusese asta? Poate că vreun revoluţionar din secolul al XVIII-lea; dacă aşa stăteau lucrurile, înţelegea ce simţise acesta. Trebuia să se facă nevăzută. Avea să-i trimită o carte poştală tatălui ei, înainte de a pleca din oraş, pentru a-l anunţa că era bine, dar considerase că era mai înţelept să plece pentru o vreme, altfel el ar fi crezut că fusese răpită din nou şi ar fi înnebunit de durere şi de groază. Nu îi putea face aşa ceva. Încă îl iubea foarte mult, chiar şi după tot ce făcuse. Fu lovită din nou de un val de neîncredere şi de nesiguranţă. I se părea atât de greu de crezut că tatăl ei ar putea să vândă informaţii unor terorişti, atât de contrar omului pe care îl considerase întotdeauna. Era conştientă că nu toată lumea îl plăcea, dar cea mai gravă acuzaţie pe care o auzise vreodată îndreptată împotriva lui era că ar fi fost snob, ceea ce recunoştea chiar şi ea că era adevărat. Era foarte eficient ca diplomat şi ca ambasador, colaborând cu CIA-ul, ceea ce era, desigur, procedura-standard în toate ambasadele, folosindu-se de poziţia socială şi de contactele lui pentru a

linişti apele de câte ori apărea vreo problemă. Fusese prezentat personal ultimilor şase preşedinţi şi existau prim-miniştri care îl considerau prieten. Era acest om un trădător?

Imposibil. Dacă miza nu ar fi fost decât ea, i-ar fi acordat prezumţia de nevinovăţie.

Dar în joc era şi copilul ei, minuscula prezenţă pe care doar ea o putea detecta. O simţea în sânii ei, care deveniseră atât de sensibili, încât era conştientă în fiecare clipă de ei, şi în sensibilitatea şi presiunea crescute în partea inferioară a abdomenului ei, provocată de acumularea de lichid amniotic în pântece şi de creşterea fluxului de sânge în zonă. Era o senzaţie aproape ca de fierbinţeală, ca şi cum noua viaţă ce se forma în ea genera căldură ca urmare a efortului de-a se dezvolta.

Copilul lui Zane.

Ar fi făcut orice, oricât de drastic, pentru a-l şti în siguranţă. Trebuia să găsească un loc unde să poată avea parte de îngrijirea prenatală necesară. Avea să fie nevoită să-şi schimbe numele, să obţină un nou permis de conducere şi un nou card de securitate socială; nu ştia cum avea să reuşească, dar urma să afle. Existau întotdeauna personaje îndoielnice care îi puteau spune. Permisul de conducere putea fi falsificat, dar cârdul de securitate socială trebuia obţinut pe căi legale. Deşi se renunţa treptat la aceste cârduri, până aveau să dispară complet, toată lumea trebuia să aibă un număr de securitate socială pentru a se putea angaja legal.

Acesta era un alt aspect la care trebuia să se gândească. Ar fi fost o prostie din partea ei să trăiască doar din banii cu care pleca, până i se terminau. Avea să fie nevoită să-şi caute un loc de muncă, ceva care să-i asigure un salariu cu care să-şi poată oferi un acoperiş deasupra capului şi mâncare. Avea diplome în artă şi în istorie, dar nu putea să îşi folosească propriul nume şi deci nici acele diplome, pentru a se angaja ca profesoară.

Nu ştia care avea să fie situaţia locurilor de muncă în localitatea în care urma să se stabilească; trebuia să aştepte pur şi simplu şi să vadă. Nu conta ce avea să facă, să servească la mese sau să lucreze într-un birou, intenţiona să accepte orice i se oferea.

Aruncă o privire spre ceas: şapte jumătate. În ciuda nervilor încordaţi, îi era groaznic de foame acum, atât de tare, încât i se făcuse rău. Corpul ei de femeie însărcinată avea propriile aşteptări, ignorând sentimentele ei nesigure şi concentrându-se pe ceea ce era de făcut în acel moment.

Gândul îi aduse un zâmbet pe chip. Era aproape ca şi cum copilul ar fi dat deja dintr-un picior minuscul, cerând ceea ce voia.

Îşi apăsă blând mâna pe abdomen, simţind o uşoară fermitate care sigur apăruse de curând.

— Bine, îi şopti ea. Am să-ţi dau de mâncare.

Făcu duş şi se îmbrăcă, pregătindu-se sufleteşte să dea ochii cu tatăl ei fără a se trăda cu nimic. Când intră în sala pentru micul dejun, el ridică privirea cu o expresie de încântare, temperată rapid de prudenţă.

— Ei bine, e o plăcere să mă pot bucura de compania ta, spuse el, pliind ziarul şi punându-l deoparte.

— M-au trezit nişte păsări, spuse ea, îndreptându-se spre bufet pentru a se servi cu şuncă şi ouă.

Se strădui să-şi înăbuşe greaţa stârnită de vederea cârnaţilor şi se răzgândi în privinţa ouălor, alegând în schimb pâine prăjită şi fructe. Spera că acestea aveau să fie suficiente pentru a satisface micuţa creatură lacomă.

— Doreşti cafea? o întrebă tatăl ei când se aşeză.

Avea deja carafa de argint în mână şi era pregătit să toarne.

— Nu, astăzi nu, se grăbi ea să spună, când stomacul ei se contractă ameninţător. Am băut prea multă cafeină în ultima vreme, aşa că încerc să mai reduc din ea. Era o minciună sfruntată. Renunţase la orice băutură ce conţinea

cafeină încă de când bănuise că era posibil să fie însărcinată, dar organismul ei încă părea să o avertizeze să stea departe de cafea. Am să beau suc de portocale.

— Deocamdată, sucul nu-i întorcea stomacul pe dos.

Barrie se concentră asupra mâncării, răspunzând politicos încercărilor lui de a face conversaţie, dar nu găsi în ea forţa de a se implica din suflet într-o discuţie cu el, aşa cum ar fi făcut altădată. De-abia putea să-l privească, de teamă că sentimentele i s-ar fi citit limpede pe chip. Nu voia să-l pună şi mai mult în alertă.

— Eu iau prânzul cu congresmanul Garth, îi spuse el. Tu ce planuri ai pentru azi?

— Niciunul.

Planurile ei erau pentru la noapte. Tatăl ei păru uşurat.

— Ne vedem după-amiază, atunci. Am să-mi conduc singur maşina, aşa că Poole va fi disponibil dacă decizi totuşi să mergi undeva.

— În regulă, spuse ea.

Nu ripostă fiindcă oricum nu intenţiona să meargă nicăieri.

După plecarea tatălui ei, îşi petrecu ziua citind şi trăgând câte un pui de somn ocazional. Acum, că se hotărâse să plece, se simţea mai împăcată. Ziua următoare avea să fie extenuantă, aşa că trebuia să se odihnească acum, cât încă putea.

Tatăl ei se întoarse la jumătatea după-amiezii. Barrie era în camera de zi, ghemuită cu o carte. Ridică privirea când intră tatăl ei şi remarcă imediat cum expresia lui istovită de îngrijorare se atenuă când o văzu.

— A fost plăcut prânzul? întrebă ea, fiindcă aşa ar fi procedat înainte.

— Ştii cum sunt treburile astea politice, spuse el.

Altădată s-ar fi aşezat şi i-ar fi povestit totul, dar de data aceasta evită elegant să îi dea detalii. Senatorul Garth

făcea parte din mai multe comisii importante privind securitatea naţională şi afacerile externe. Înainte ca Barrie să mai apuce să-l întrebe ceva, tatăl ei se retrase în biroul lui, închizând uşa în urma lui. Înainte obişnuia să lase întotdeauna uşa deschisă, ca pe o invitaţie pentru Barrie de a veni să-l vadă oricând dorea. Întristată, Barrie privi uşa închisă, apoi îşi îndreptă iar atenţia spre cartea ei.

Soneria de la intrare o făcu să tresară. Puse cartea deoparte şi se duse să răspundă, uitându-se prudent pe vizor înainte de a deschide uşa. În faţa ei stătea un bărbat înalt, cu părul brunet.

Inima îi tresări violent şi fu cuprinsă de un val de ameţeală.

În spatele ei, îl auzi pe tatăl ei ieşind din birou.

— Cine este? întrebă el tăios. Lasă-mă pe mine să răspund.

Barrie nu spuse absolut nimic. Deschise larg uşa şi ridică privirea spre ochii reci, de un albastru-cenuşiu, ai lui Zane. Inima îi bubuia atât de tare, încât de-abia putea respira.

Privirea lui tăioasă îi studie corpul din cap până în picioare, apoi se opri asupra chipului ei.

— Eşti însărcinată? întrebă el încet, pe un ton jos, ca tatăl ei să nu audă, deşi se apropia rapid.

— Da, şopti ea.

Zane aprobă cu o mişcare scurtă din cap, ca pentru a arăta că orice comentariu era de prisos.

— Atunci ne vom căsători.

Capitolul 9

Tatăl ei ajunse la ei şi o împinse pe Barrie deoparte.

— Tu cine eşti? întrebă el, păstrând acelaşi ton tăios.

— Zane îl studie rece pe bărbatul care avea să-i devină socru.

— Zane Mackenzie, răspunse într-un final, după ce îşi încheie examinarea.

Faţa lui bronzată era impasibilă, dar în ochii lui licărea ceva pătrunzător ce o făcu pe Barrie să conştientizeze cât de periculos putea fi acel bărbat. Gândul nu o înspăimântă; date fiind circumstanţele, acea calitate era exact ceea ce îi trebuia ei.

William Lovejoy fusese alarmat, dar acum faţa îi deveni pământie, iar expresia îi încremeni. Spuse înţepat:

— Sunt sigur că înţelegi că nu e bine pentru Barrie să te revadă. Încearcă să lase acel episod în urmă…

Zane îşi desprinse privirea de pe Lovejoy, mutând-o asupra lui Barrie, care tremura vizibil, fixându-l cu ochi verzi rugători. Nu îşi dăduse seama cât de verzi erau ochii ei – verzi ca adâncul pădurii – sau cât de expresivi. I se păru nu că îl ruga să se poarte frumos cu tatăl ei, ci mai degrabă că îi cerea ajutorul, în legătură cu un anumit lucru. Instinctele lui războinice fură stârnite, simţurile ridicându-se la următorul nivel de acuitate. Nu ştia exact ce anume îi cerea Barrie, dar avea să afle, imediat ce rezolva situaţia de moment. Sosise timpul să-l anunţe pe fostul ambasador care era exact poziţia lui.

— Ne căsătorim, spuse el, continuând s-o privească pe Barrie, şi întrerupse astfel explicaţia neobosită a ambasadorului cum că ar fi fost mai bine dacă ar fi plecat imediat.

Vocea lui de oţel, care obţinuse instant atenţia celor mai mortali luptători de gherilă din lume, răsună tăios peste explicaţia pompoasă şi condescendentă a lui Lovejoy.

Ambasadorul tăcu, şi o expresie de panică îi apăru pentru o clipă pe chip. Apoi spuse:

— Nu vorbi prostii, spuse el pe un ton tensionat. Barrie n-o să devină soţia unui marinar care se crede special doar fiindcă e un asasin profesionist.

Privirea calmă a lui Zane se mută de la Barrie la tatăl ei şi căpătă o răceală polară, albastrul pălind într-un cenuşiu ce strălucea ca nişte aşchii de gheaţă. Lovejoy făcu fără să vrea un pas în spate, faţa devenindu-i din pământie albă ca varul.

— Barrie, te căsătoreşti cu mine? întrebă Zane, păstrându-şi privirea aţintită asupra lui Lovejoy.

Privirea lui Barrie alunecă de la el la tatăl ei, care se crispă, aşteptându-i răspunsul.

— Da, spuse ea, cu mintea gonindu-i nebuneşte. Zane.

Nu avea să se întrebe ce miracol îl adusese acolo, dar era atât de disperată, încât ar fi acceptat căsătoria cu el şi dacă nu l-ar fi iubit. Zane era luptător SEAL; dacă cineva îi putea oferi siguranţă în faţa duşmanului necunoscut care îl înspăimânta atât de tare pe tatăl ei, el era acela. Era însărcinată cu copilul lui, şi, evident, această, posibilitate fusese ceea ce îl determinase să vină în Virginia să o caute. Era un bărbat care îşi lua în serios responsabilităţile. Ar fi preferat ca el să ţină la ea la fel de mult cum ţinea ea la el, dar avea să accepte bucuroasă ceea ce i se oferea. Ştia că Zane era atras de ea; dacă nu ar fi fost, n-ar fi rămas însărcinată.

Tatăl ei tresări înfiorat când îi auzi răspunsul. Întorcându-se pe jumătate spre ea, spuse implorator:

— Scumpo, nu vrei să te căsătoreşti cu cineva ca el. Tu ai avut întotdeauna parte de tot ce e mai bun, iar el nu-ţi poate oferi aşa ceva.

— Îndreptându-şi umerii, Barrie spuse:

— Am să mă căsătoresc cu el – cât de curând posibil.

Văzând expresia ei neînduplecată, tatăl ei îl privi pe Zane.

— N-ai să vezi niciun bănuţ din moştenirea ei, spuse el cu o voce plină de venin.

— Tată! strigă Barrie şocată.

Avea propriii ei bani, moşteniţi de la mama şi de la bunicii ei, deci nu-şi făcea griji că avea să rămână nevoiaşă chiar dacă bărbatul îşi ducea la îndeplinire ameninţarea; ceea ce o durea era faptul că fusese în stare să o ameninţe cu aşa ceva, că voia să încerce să saboteze viitorul ei cu Zane într-o asemenea manieră făţişă şi ofensatoare.

Zane ridică din umeri.

— Bine, spuse el cu o blândeţe înşelătoare. Barrie auzi vibraţia de oţel pur ascunsă în tonul lui calm, neutru. Fă ce vrei cu banii tăi, nu mă interesează nici cât negru sub unghie. Dar eşti naiv dacă ţi-ai închipuit că poţi s-o ţii lângă tine tot restul vieţii. N-ai decât să te porţi ca un ticălos şi să ajungi să nu-ţi cunoşti nepoţii, dacă vrei, dar nimic din ceea ce spui nu va schimba lucrurile.

Lovejoy rămase neclintit, tras la faţă de durere. Neliniştea îi întunecă ochii când îşi întoarse privirea spre fiica lui.

— Nu face asta, o imploră el cu voce tremurătoare.

Acum fu rândul ei să se crispeze, căci, în ciuda a tot ce se întâmplase, detesta să îl rănească.

— Sunt însărcinată, şopti ea, îndreptându-şi umerii şi pregătindu-se sufleteşte pentru orice alte lucruri dureroase pe care ar fi putut să i le spună. Şi ne vom căsători.

Tatăl ei se clătină pe picioare, năucit de anunţul ei. Barrie nu ar fi crezut că era posibil să devină şi mai alb, dar aşa se întâmplă.

— Poftim? croncăni el. Dar… dar ai spus că nu ai fost violată!

— Nu a fost, replică Zane.

Vocea lui avea un ton subtil cald, tărăgănat, foarte

masculin. Privirile li se întâlniră. Barrie îi zâmbi melancolic.

— Nu am fost, confirmă ea şi, în ciuda a ceea ce se petrecea, o lumină caldă îi inundă chipul.

Tatăl ei rămase fără cuvinte. Îi privi cu gura căscată preţ de o clipă, nereuşind să facă faţă acelei întorsături de situaţie. Apoi un val roşu de furie îi urcă în obraji, alungând paloarea.

— Nenorocitule! strigă el gâtuit. Ai profitat de ea când era vulnerabilă…

Barrie îl prinse de braţ şi îl smuci spre ea.

— Încetează! ţipă ea, cu tot corpul ei zvelt tensionat de furie. Nervii ei fuseseră în piuneze încă de dimineaţă, iar această confruntare nu făcea decât să agraveze situaţia. Apariţia neaşteptată a lui Zane, deşi aproape o îmbăta de fericire, reprezenta un alt şoc pentru mintea ei, şi ajunsese la capătul răbdării. Dacă cineva a profitat, eu am fost aia. Dacă doreşti detalii, ţi le voi oferi, dar nu prea cred că vrei cu adevărat să le ştii!

Îi stătea pe limbă să-l întrebe dacă îşi închipuia că putea s-o păstreze virgină pentru totdeauna, dar se stăpâni, lăsând cuvintele nerostite. L-ar fi rănit prea tare şi, odată ce ar fi spus acele vorbe, nu ar mai fi putut niciodată să le retragă. Tatăl ei o iubea, poate prea mult; teama de a nu o pierde stătea la baza izbucnirii lui furioase. Şi, în ciuda a tot ce se întâmplase, îl iubea şi ea la rândul ei. Durerea se coagulă în ea când îl privi sever, renunţând la orice urmă ele prefăcătorie.

— Ştiu, şopti ea. Înţelegi? Ştiu. Ştiu de ce erai atât de paranoic de fiecare dată când ieşeam din casă. *Trebuie să plec.* Tatăl ei inspiră şuierat, şocul smulgându-i şi ultimele rămăşiţe de control. Nu reuşi să-i susţină privirea arzătoare şi şi-o feri pe a lui.

— Ai grijă de ea, îi spuse lui Zane cu voce înfundată, apoi se întoarse rigid în biroul lui.

— Asta şi am de gând. Odată rezolvată acea problemă, deabia dacă îi mai aruncă o privire duşmanului care se retrăgea. Privirea lui se opri asupra lui Barrie, şi un zâmbet lent, năucitor, îi apăru pe buze. Du-te să-ţi faci bagajele, îi spuse.

Plecară în mai puţin de o oră.

Barrie se întoarse grăbită în dormitorul ei şi îşi umplu geamantanele, lăsând deoparte rochiile de seară şi costumele de designer în favoarea unor ţinute mai practice. Fusta de bumbac până la glezne pe care o purta deja era destul de confortabilă pentru drum; îşi trase o cămaşă de mătase peste bluza fără mâneci de pe ea şi gata. Orice fărâmă de instinct din ea îi striga să se grăbească.

Trase geamantanele până în capul scărilor. Nu i se păru prea greu, fiindcă toate erau pe roţi, dar, când o văzu Zane, îşi părăsi locul de lângă uşă şi urcă scările sărind câte două trepte odată.

— Nu ridica alea, îi porunci el, luând genţile din mâinile ei.

Ar fi trebuit să mă chemi.

Tonul lui era acelaşi pe care îl folosise pentru a da comenzi echipei lui, dar Barrie era prea agitată pentru a purta acea bătălie cu el acum. Zane ridică toate cele trei valize cu o uşurinţă ce o făcu pe Barrie să clipească surprinsă şi începu să coboare scările. Barrie alergă după el.

— Unde mergem? Călătorim cu avionul sau cu maşina?

— În Las Vegas. Cu avionul.

— Ai luat deja biletele? întrebă ea surprinsă.

Zane se opri şi îi aruncă o privire peste umăr, arcurile întunecate ale sprâncenelor lui ridicându-se milimetric.

— Bineînţeles, spuse el şi continuă să coboare scările.

O asemenea siguranţă şi încredere în propria persoană erau intimidante. Barrie se întrebă pentru o clipă în ce naiba se băga. Devenea din ce în ce mai conştientă de cât de mult ţinea Zane Mackenzie să păstreze controlul, asupra propriei persoane şi asupra a tot ceea ce se afla în jurul lui. Era posibil să nu reuşească niciodată să străpungă acea barieră. „Doar în pat”. Amintirea o străbătu furtunos, aducând în obrajii ei un val de roşeaţă ce nu se datora agitaţiei fizice. Atunci îşi pierduse controlul, iar rezultatul… îi tăiase răsuflarea.

— La ce oră decolează avionul? se grăbi din nou să-l ajungă din urmă. Vom avea timp să trecem pe la bancă? Trebuie să-mi lichidez conturile…

— Poţi să ţi le transferi la o bancă locală după ce ajungem acasă.

În timp ce Zane îi duse bagajele la maşina închiriată cu care venise, Barrie porni spre birou şi bătu uşor în uşă. Nu primi niciun răspuns; după o clipă, deschise totuşi uşa. Tatăl ei era aşezat la birou, cu coatele sprijinite pe masă şi cu faţa îngropată în mâini.

— La revedere, tati, spuse ea încet.

El nu răspunse, dar îi văzu mărul lui Adam ridicându-se şi coborând când înghiţi nodul din gât.

— Am să te anunţ unde sunt.

— Nu, spuse el, cu vocea gâtuită. Să nu faci asta. Ridică fruntea. Privirea îi era neliniştită. Nu încă. Aşteaptă… aşteaptă o vreme.

— Bine, şopti ea, înţelegând dincolo de cuvinte.

Era mai sigur pentru ea aşa. Probabil suspecta că linia telefonică era spionată.

— Scumpo, eu… Se întrerupse şi înghiţi un nou nod din gât. Vreau doar să fii fericită – şi în siguranţă.

— Ştiu.

Îşi simţi obrajii umezindu-se şi îşi şterse lacrimile ce şiroiau pe ei.

— Nu e genul de bărbat pe care mi l-am dorit pentru tine. Ofiţerii SEAL sunt – ei bine, nu contează. Oftă. Poate că el *chiar* poate să aibă grijă de tine. Aşa sper. Te iubesc, scumpo. Ai fost centrul vieţii mele. Ştii că nu am vrut niciodată să…

Se opri, incapabil să continue.

— Ştiu, spuse ea din nou. Şi eu te iubesc.

Închise încet uşa şi rămase cu capul aplecat. Nu îl auzise venind, dar, brusc, Zane era lângă ea, petrecându-şi braţul în jurul taliei ei şi trăgând-o după el la maşină. Nu o întrebă nimic, ci se mulţumi să-i deschidă portiera şi să o ajute să intre, apoi închise uşa cu o hotărâre nestrămutată.

Barrie rămase foarte tensionată pe toată durata drumului până la aeroport, privind traficul ce zumzăia în jurul lor.

— O vreme, nu vom avea mai multă intimitate de atât, spuse Zane, conducând cu pricepere maşina prin nebunia traficului de la ora de vârf. Ce-ar fi să-mi spui ce se petrece?

Îşi pusese o pereche de ochelari de soare, care îi ascundeau ochii de Barrie, dar nu avea nevoie să îi vadă pentru a şti cât de rece şi de detaşată era expresia lor.

Ridică bărbia şi privi drept în faţă, gândindu-se cât de mult aduceau sugestiile lui cu nişte ordine. Nu avea să-i fie uşor săi spună, dar Zane trebuia să ştie totul. Avea nevoie de protecţia lui, cel puţin cât timp îi purta în pântece copilul. Nu avea să fie în gardă dacă nu ştia că exista un pericol real. Trebuia să fie sinceră cu el.

— Vreau să ştii că unul dintre motivele pentru care am acceptat să devin soţia ta e faptul că eşti ofiţer SEAL. Dacă… apare vreun… pericol, tu vei şti ce să faci.

— Ce fel de pericol?

Păstră un ton neutru, aproape dezinteresat. Barrie îşi

spuse că, dată fiind natura profesiei lui, pericolul era ceva atât de obişnuit pentru el, încât constituia regula mai degrabă decât excepţia.

— Cred că e posibil ca răpitorii să încerce din nou. Iar acum nu sunt singura pentru care trebuie să-mi fac griji.

Preţ de o clipă, îşi duse fără ca măcar să-şi dea seama mâna peste partea inferioară a abdomenului – gestul instinctiv al femeilor însărcinate de a proteja copilul ce creştea acolo, ca pentru a se reasigura că era bine.

Zane aruncă o privire în oglinda retrovizoare, studiind calm traficul din jurul lor. După o clipă de reflecţie, trecu direct la miezul problemei.

— Ai anunţat FBI-ul? Poliţia?

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă mi-e foarte teamă că s-ar putea să fie implicat şi tatăl meu, spuse ea, aproape sufocându-se cu acele cuvinte.

Zane se uită din nou în oglinda retrovizoare.

— În ce fel?

— Părea atât de al naibii de detaşat. Barrie îşi strânse pumnii, hotărâtă să-şi păstreze controlul. Dacă el putea să se stăpânească atât de bine, reuşea şi ea. Se forţă să îşi păstreze vocea fermă.

— Motivul răpirii nu a fost obţinerea unei recompense, deci probabil vor să-i smulgă anumite informaţii. Nu văd ce altceva ar *putea* fi.

Zane rămase tăcut pentru o clipă, făcând slalom cu abilitate prin încâlceala de maşini. Barrie aproape îi putea auzi mintea rece şi logică analizând ramificaţiile afirmaţiei ei. În cele din urmă, spuse:

— Probabil că tatăl tău e afundat până la gât în asta, altfel ar fi apelat chiar el la FBI. Ai fi fost dusă într-o locaţie sigură şi înconjurată de un zid de agenţi.

Zane ajunsese exact la aceeaşi concluzie ca ea. Ceea ce nu o făcea să se simtă mai bine:

— De când ne-am întors în Virginia, s-a dovedit imposibil. Nu-mi dă voie să ies din casă neînsoţită şi supraveghează toate apelurile telefonice. Întotdeauna a fost protector, dar nu chiar aşa. Iniţial, am crezut că exagerează din cauza a ceea ce s-a întâmplat la Atena, dar, când m-am gândit mai bine, mi-a dat seama că ameninţarea încă există. Îşi înghiţi nodul din gât. Mă hotărâsem să plec pe furiş în noaptea asta şi să dispar o vreme. Dacă Zane ar mai fi aşteptat o zi, ea ar fi apucat să plece. El nu ar fi ştiut unde să o caute, iar ea nu ar fi avut cum să-l contacteze. Ochii i se umplură de lacrimi la acest gând.

Dumnezeule mare, cât de puţin lipsise.

— Ţine-te bine, spuse el, apoi smuci volanul spre dreapta, tăind o bandă de trafic şi forţând maşina să vireze brusc pe o altă stradă.

— Cauciucurile scrâşniră şi aerul se umplu de claxoane. Chiar dacă fusese avertizată, Barrie de-abia apucă să se pregătească şi simţi centura strângându-se peste ea cu o smucitură.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea, chinuindu-se să se îndrepte şi să reducă strânsoarea sufocantă a centurii de siguranţă.

— E posibil să fi fost urmăriţi. Nu voiam să-mi asum niciun risc.

Alarmată, Barrie se răsuci pe banchetă, zgâindu-se la maşinile ce treceau prin intersecţie în spatele lor, încercând în van să identifice vreun chip familiar sau vreun vehicul făcând un efort vizibil să taie traficul şi să-i urmărească. Traficul părea să se desfăşoare normal.

— Doi bărbaţi caucazieni, pe la treizeci sau patruzeci de ani, ambii purtând ochelari de soare, spuse Zane, fără urmă de emoţie, ca şi cum ar fi discutat despre norii de pe

cer.

Barrie îşi aminti acest calm al lui aproape supranatural. În Benghazi, cu cât situaţia devenise mai tensionată, cu atât el se dovedise mai calm, complet lipsit de emoţii. Dacă Zane făcuse ceea ce făcuse, atunci fusese sigur că erau urmăriţi. Barrie îşi simţi stomacul întorcându-se pe dos şi se luptă cu o senzaţie bruscă de greaţă. A bănui că era în pericol era una, însă a şti sigur acest lucru era cu totul altceva.

Apoi mintea ei desluşi ceea ce spusese Zane.

— Caucazieni? repetă ea. Dar…

Se întrerupse fiindcă, desigur, avea logică. Ea căutase fără să ştie chipuri de libieni, dar ar fi trebuit să ţină cont de faptul că acest nod gordian de intrigă implica atât libieni, cât şi oamenii loiali ai lui Mack Prewett; date fiind resursele lui, trebuia să fie suspicioasă în privinţa oricui, nu doar cu persoanele din Orientul Mijlociu. Negri, albi sau orientali, nu putea să aibă încredere în nimeni – cu excepţia lui Zane.

— Având în vedere că ştiu în ce maşină suntem, va trebui să scăpăm de ea. Zane viră din nou, de data aceasta fără manevre bruşte, dar şi fără a semnaliza sau a încetini mai mult decât era necesar. Am să dau un telefon, şi va veni cineva să se ocupe de maşină. Noi vom fi duşi la aeroport cu un alt vehicul.

Barrie nu îl întrebă pe cine avea să sune; zona forfotea de personal militar din toate domeniile. Cineva în uniformă albă avea să vină după maşină pentru a o duce înapoi la firma de închirieri. Până atunci, ea şi Zane aveau să fie deja în drum spre Las Vegas.

— Au să reuşească să mă găsească oricum, spuse ea, gândindu-se la biletul de avion pe numele ei.

— Într-un final. Le va lua ceva timp însă. Avem o marjă de timp considerabilă.

— Poate nu. Îşi muşcă buza. L-am auzit accidental pe

tatăl meu discutând cu Mack Prewett azi-dimineaţă. Mack e angajat CIA, e şeful adjunct al biroului local din Atena. Tatăl meu i-a spus că vrea să pună capăt poveştii, că nu a intenţionat niciodată să fiu şi eu implicată.

Zane ridică din sprâncene.

— Înţeleg.

Barrie presupuse că el chiar înţelegea. Dacă tatăl ei ar fi colaborat cu CIA-ul la ceva legitim, ar fi putut s-o protejeze prin mijloace legale. Implicarea lui Mack Prewett schimba regulile. El avea acces la informaţii inaccesibile oamenilor obişnuiţi. Deşi CIA-ul nu opera în interiorul Statelor Unite, tentaculele de influenţă ajungeau departe. Dacă Mack voia să ştie dacă urcase la bordul vreunui avion cu decolare de pe oricare dintre aeroporturile majore din zonă, avea să obţină acea informaţie în câteva minute.

— Dacă i-a dus capul să-şi noteze numărul de înmatriculare de la maşină, vor afla numele meu în foarte scurt timp, spuse Zane. Dacă n-au notat numărul, nu vor avea habar cine sunt. Oricum ar fi, e prea târziu să ne batem capul cu asta acum. Poate îl au, poate nu, dar nu e nevoie să ne schimbăm planurile pentru viitorul apropiat. Zburăm la Las Vegas şi scăpăm de ei acolo, cel puţin pentru o vreme.

— Cum vom scăpa de ei? Dacă Mack are acces la documentele tale…

— M-am retras din armată. Nu mai sunt ofiţer SEAL.

— O, spuse ea cu vocea lipsită de vreo inflexiune.

Se chinui să se adapteze acestei noi schimbări. Deja începuse să-şi imagineze şi să se pregătească sufleteşte pentru viaţa care o aştepta ca soţie a unui ofiţer militar, cu toate mutările frecvente pe care le presupunea şi cu intrigile politice. Nu ar fi fost foarte diferită de viaţa la ambasadă, doar la un alt nivel. Acum îşi dădu seama că habar nu avea ce fel de viaţă îi aştepta.

— Şi-atunci ce vom face? întrebă ea.

— Am acceptat un post de şerif într-un district din sudul Arizonei. Şeriful a murit în timpul mandatului, aşa că guvernatorul m-a desemnat pe mine să-i închei mandatul. Mai sunt doi ani până la alegeri, aşa că vom sta în Arizona cel puţin doi ani, poate chiar mai mult.

Şerifi Asta da, surpriză! Iar tonul relaxat pe care îi comunicase acest lucru nu făcea decât să-i accentueze senzaţia că era ceva de-a dreptul ireal. Se strădui să se concentreze asupra a ceea ce era important acum.

— Locul tău de muncă e irelevant, spuse ea, cât de ferm reuşi. Pregătirea ta e cea care contează.

Zane ridică din umeri şi îndreptă maşina spre intrarea într-o parcare supraetajată.

— Înţeleg. Vocea lui rămase seacă, fără pic de emoţie. Ai acceptat să te căsătoreşti cu mine fiindcă ai considerat că voi fi capabil să te protejez.

Coborî fereastra şi se aplecă în afară pentru a lua biletul de la automat. Bariera roşie se ridică, iar el merse mai departe.

Barrie îşi împreună degetele. Valul iniţial de fericire fusese înlocuit de îngrijorare. Zane venise după ea, era adevărat, şi o ceruse de soţie, dar poate se înşelase în privinţa atracţiei dintre ei. Se simţea smulsă din rădăcini şi dezechilibrată. Zane nu părea deosebit de fericit să o vadă, dar, pe de altă parte, ea tocmai îi aruncase în braţe o problemă imposibil de ignorat. Avea să devină soţ şi tată în foarte scurt timp şi, pe lângă toate acestea, trebuia să o protejeze pe ea – şi copilul – de un duşman necunoscut. Nici măcar nu o sărutase, îşi dădu ea seama, simţindu-se pe punctul de a izbucni în lacrimi, şi fu oarecum surprinsă să constate că se gândea la aşa ceva într-un asemenea moment. Dacă Zane avea dreptate şi cineva îi urmărise, atunci pericolul era chiar mai serios decât se temuse ea. Cum putea să-şi facă griji din pricina motivelor care îl determinau să o ia de soţie? În fond, siguranţa copilului era unul dintre motivele pentru care acceptase şi ea să se

căsătorească cu *el.*

— Vreau să ai grijă de copilul nostru, spuse ea încet. Există şi alte motive, dar ăsta e principalul.

Sentimentele pe care le nutrea ea faţă de el erau un aspect de care ar fi putut să se ocupe şi singură; dar nu era dispusă să-şi asume acest risc şi în ceea ce privea siguranţa copilului ei.

— Unul al naibii de important. Şi ai dreptate. Îi aruncă o privire rapidă, parcând maşina pe un loc de la nivelul trei. Nu am să permit nimănui să vă facă rău, nici ţie, A nici copilului.

Îşi scoase ochelarii şi coborî din maşină aruncându-i un scurt „Aşteaptă aici”, apoi porni cu paşi mari spre un telefon public. Când ajunse la el, formă un număr din mai multe cifre, apoi se întoarse astfel încât să aibă sub ochi maşina şi pe Barrie în vreme ce vorbea.

Barrie îşi simţi nervii încordaţi şi muşchii stomacului ei se contractară când îl privi din celălalt capăt al parcării. Chiar avea de gând să se căsătorească cu acest bărbat. Părea mai înalt decât şi-l amintea, ceva mai zvelt, deşi umerii îi erau atât de laţi, încât forţau cusăturile cămăşii lui albe de bumbac. Părul lui negru era o idee mai lung, observă ea, dar bronzul îi rămăsese la fel de închis. În afară de faptul că slăbise puţin, nu arăta nicidecum ca un om care fusese împuşcat cu doar vreo două luni în urmă. Constituţia lui fizică era intimidantă; *el* era intimidant. Cum fusese în stare să uite? Îşi amintise doar politeţea lui, pasiunea, grija tandră pe care i-o acordase, dar nu se folosise de nicio armă în afară de mâinile lui goale pentru a ucide acel paznic. Chiar dacă îşi adusese aminte de cât de letale îi erau abilităţile şi plănuise să le folosească în avantajul ei, uitase cumva că aceste abilităţi erau o parte considerabilă din el, nu o calitate pe care o putea solicita doar atunci când avea nevoie de ea, ca apoi s-o arunce undeva într-un colţ, imediat ce nevoia dispărea. Avea să se confrunte cu această parte din el în mod regulat şi trebuia

să-l accepte aşa cum era. Zane nu era, şi nici nu avea să devină vreodată, o pisică blândă de casă.

Îi plăceau pisicile de casă, dar nu voia ca el să devină una, îşi dădu ea seama.

Simţi un nou şoc, de data aceasta provocat de autodescoperire. Avea nevoie de siguranţă acum, din cauza copilului, dar nu voia să fie în permanenţă cocoloşită şi protejată. Acel episod înfiorător din Benghazi îi arătase că era mai rezistentă şi mai competentă decât şi-ar fi imaginat vreodată, în moduri pe care nu le conştientizase. Tatăl ei i-ar fi acordat binecuvântarea dacă s-ar fi căsătorit cu un tânăr viitor ambasador, dar ea nu asta voia. Ea îşi dorea o doză de sălbăticie în viaţa ei, iar Zane Mackenzie avea să i-o asigure. În pofida tendinţei lui înnebunitoare de a deţine controlul, era feroce şi neîmblânzit. Nu avea doar o vână de sălbăticie, ci aşa era el până în străfunduri.

Tensiunea dintre ei o înspăimânta. Visase că Zane avea s-o găsească şi s-o întâmpine cu braţele deschise, că ea urma să se arunce în braţele lui, iar, când îi deschisese uşa, mai devreme în acea zi, se aşteptase ca o neghioabă ca visul să se transpună în realitate. Însă realitatea era mult mai complicată decât visurile.

Adevărul era că nu se cunoşteau decât de douăzeci şi patru de ore, în total, şi cea mai mare parte din acele douăzeci şi patru de ore se scurseseră cu două luni în urmă. În acele ore făcuseră dragoste cu o pasiune neîmblânzită, dogoritoare, iar el o lăsase însărcinată, dar timpul petrecut împreună rămânea acelaşi.

Poate că avusese o relaţie cu altcineva, dar simţul responsabilităţii îl îndemnase să o caute şi să afle dacă partidele lor de amor se lăsaseră cu consecinţe. Era genul care ar face aşa ceva, îşi dădu ea seama; genul care să-i întoarcă spatele unei prietene, poate chiar unei logodnice, pentru a-şi asuma responsabilitatea pentru copilul lui.

Se simţi din nou lovindu-se dureros de zidul de cărămidă al ignoranţei; nu ştia nimic despre viaţa lui

personală. Dacă ar fi ştiut ceva despre familia lui, despre locul lui de baştină, l-ar fi putut găsi. În schimb, el probabil crezuse că nu-i păsase de el nici măcar cât să întrebe cum se simţea, să afle dacă supravieţuise sau murise.

Zane porni înapoi spre maşină, cu mersul la fel de lin şi de ferm lipsit de efort precum şi-l amintea, mersul silenţios al unui prădător. Chipul lui întunecat era la fel de impasibil ca înainte, sfidând eforturile ei de a-i citi expresia.

Deschise uşa şi se strecură în spatele volanului.

— Mijlocul nostru de transport va ajunge în câteva minute.

Barrie încuviinţă din cap, dar mintea îi rămase ocupată cu situaţia încâlcită dintre ei doi. Înainte să-şi piardă curajul, spuse calm:

— Am încercat să te găsesc. Am fost dusă înapoi la Atena imediat, cât tu erai în operaţie. Am încercat să dau de tine, să aflu dacă mai eşti în viaţă, cum te simţeai, în ce spital te aflai – orice. Tatăl meu i-a cerut amiralului Lindley să blocheze orice încercări ale mele de-a afla mai multe. Mi-a spus doar că ai să îţi revii, şi ăsta e singurul lucru pe care am reuşit să-l aflu.

— Mi-am dat şi eu seama de asta. Am încercat să te sun la ambasadă la câteva săptămâni după misiune. Apelul a fost redirecţionat spre tatăl tău.

— Nu mi-a spus că ai sunat, zise ea, furia şi durerea familiară răsucindu-i-se ca un cuţit în suflet. De când fusese luată pe sus de pe *Montgomery,* acestea fuseseră principalele emoţii pe care le trăise. Deci Zane încercase *totuşi* să o contacteze. Inima i se însenină puţin. După ce m-am întors acasă, am încercat din nou să te găsesc, dar marina a refuzat să-mi ofere orice fel de informaţie.

— Tot ce ţine de unitatea antitero e strict confidenţial, spuse el pe un ton absent, urmărind în oglinzi o altă maşină ce trecu încet pe lângă ei, căutând un loc de

parcare.

Barrie stătu în liniște, cu nervii încordați, până când mașina dispăru pe rampa ce ducea la nivelul următor.

— Îmi pare rău, spuse ea, după câteva minute de tăcere. Știu că îți arunc ditamai problema pe umeri.

Zane îi răspunse cu o privire indescifrabilă, cu ochii foarte limpezi și albaștri:

— Nu aș fi aici dacă nu aș vrea să fiu.

— Ai prietenă?

De data aceasta, privirea pe care i-o aruncă el fu atât de insistentă, încât Barrie roși și își concentră atenția asupra mâinilor ei, pe care și le frământa în poală.

— Dacă aș fi avut prietenă, nu aș fi făcut dragoste cu tine, spuse el într-un final.

Vai, Doamne. Barrie își mușcă buza. Din rău în mai rău. Zane devenea tot mai distant, ca și cum acea clipă trecătoare de comunicare mută între ei, când o ceruse în căsătorie, nu existase niciodată. Stomacul ei se contractă, și fu cuprinsă brusc de o senzație familiară de fierbințeală extremă.

Înghiți în sec vizibil, rugându-se ca greața care se limitase până atunci doar la dimineți să nu-și facă apariția pe neașteptate. O clipă mai târziu, ieși în grabă din mașină, căutând înnebunită în jurul ei o toaletă. Dumnezeule, oare în parcări existau toalete?

— Barrie!

Zane ieși imediat din mașină, pornind cu pași mari după ea, cu chipul întunecat în alertă. Barrie avu impresia că intenționa să îi blocheze calea, deși încă nu știa nici ea în ce direcție să o ia la fugă.

Spre casa scărilor? Spre lift? se gândi la oamenii care probabil le foloseau și renunță la ambele opțiuni. Cel mai rezonabil loc era chiar acolo, pe beton, și latura ei pretențioasă se revoltă la acest gând. Dar stomacul ei era de altă părere, și își lipi cu forță o mână peste gură exact

în clipa în care Zane ajunse la ea.

Privirea lui tăioasă se îmblânzi când înţelese ce se petrecea.

— Aici, spuse el, petrecându-şi un braţ în jurul ei pentru a o susţine.

Barierele exterioare ale parcării cu etaj erau ziduri de beton înalte până la talie, şi o conduse rapid spre ele. Barrie se opuse pentru o clipă, oripilată de posibilitatea de a vomita peste vreun trecător neştiutor de dedesubt, dar strânsoarea lui era inexorabilă, iar stomacul ei nu mai era dispus să aştepte. Zane o susţinu în vreme ce se aplecă peste zid şi se abandonă neputincioasă spasmelor de greaţă.

Tremura toată pe când termină. Singura alinare de care avu parte fu să constate, după ce deschise ochii, că trei niveluri mai jos nu se afla nimic în afară de o alee. Zane o susţinu, lăsând-o să se sprijine de corpul lui solid, tamponându-i transpiraţia de pe faţă cu batista lui, apoi oferindu-i-o pentru a se şterge la gură. Barrie se simţi mistuită de ruşine. Învăţăturile stricte de care beneficiase la şcoala din Elveţia nu luaseră în calcul şi ce trebuia să facă o doamnă după ce vomita în public.

Apoi îşi dădu seama că Zane îi vorbea, vocea lui profundă devenind un murmur aproape inaudibil, în vreme ce îşi trecea uşor buzele peste tâmpla ei, peste părul ei. Una din mâinile lui puternice era întinsă peste abdomenul ei, de la un şold la celălalt, acoperindu-şi copilul. Îşi simţea genunchii moi ca nişte tăieţei, aşa că îşi permise să rămână sprijinită de el, lăsându-şi capul să cadă în curba umărului lui.

— Încetişor, scumpo, şopti el, apăsându-şi din nou buzele pe tâmpla ei. Poţi să te întorci la maşină sau preferi să te duc eu în braţe?

Barrie nu reuşi să se adune suficient cât să-i dea un răspuns coerent. După nu mai mult de o secundă, Zane consideră că îi lăsase suficient timp să decidă şi alese în

locul ei, ridicând-o în braţe. Din câţiva paşi mari şi rapizi, ajunseră la maşină. Se aplecă şi o aşeză cu grijă pe banchetă, ridicându-i picioarele peste prag şi aranjându-i fusta.

— Vrei ceva de băut? O băutură carbogazoasă? Ceva rece şi înţepător părea o idee minunată.

— Fără cafeină, reuşi ea să spună.

— N-am să te scap din priviri mai mult de douăzeci de secunde, dar fii atentă la maşinile care trec şi apasă pe claxon dacă te sperie ceva.

Barrie încuviinţă din cap, iar Zane apăsă butonul de blocare a uşilor, apoi închise portiera, lăsând-o învăluită într-un cocon de linişte. Ar fi preferat aerul proaspăt, dar înţelegea de ce nu putea să aştepte lângă maşină, expusă privirilor – o ţintă uşoară. Îşi sprijini capul de tetieră şi închise ochii. Greaţa dispăruse la fel de rapid cum apăruse, deşi se simţea moale şi tremurătoare pe dinăuntru. Era slăbită şi somnoroasă – şi uşor derutată de tandreţea lui bruscă.

Deşi nu ar fi trebuit să fie surprinsă, îşi spuse ea. Purta în pântece copilul lui, şi exact această posibilitate îl determinase să vină să o caute. De îndată ce îşi dăduse seama că îi era greaţă, un lucru firesc pentru starea în care se afla, nu-i arătase nimic altceva decât o grijă tandră şi îşi demonstrase încă o dată capacitatea de a lua rapid decizii în situaţii ce nu sufereau amânare.

Bătaia lui în geam o făcu să tresară, căci, adormită fiind, avusese impresia că nu trecuse nici pe departe suficient timp ca el să-şi îndeplinească misiunea. Dar în mână ţinea o doză verde de suc, acoperită de condens, şi brusc îşi dori cu ardoare acea băutură. Deschise portiera şi aproape că-i smulse doza de suc din mână înainte să apuce să se strecoare pe banchetă. O deschisese deja şi începuse să bea lacomă până să închidă el portiera.

După ce goli doza, se lăsă pe spate oftând satisfăcută. Auzi un râs grav, tensionat, şi, când întoarse

capul, îl văzu pe Zane privind-o cu un amestec de amuzament şi ceva fierbinte şi sălbatic în ochi.

— E prima dată când vederea unei femei care bea suc îmi provoacă o erecţie. Mai vrei una? Am să încerc să mă controlez, dar s-ar putea să nu mai rezist la încă o doză.

Barrie făcu ochii mari. Un val de roşeaţă îi încinse obrajii, ceea ce nu o împiedică însă să coboare privirea spre poala lui. Spusese adevărul. Dumnezeule mare, spusese adevărul golgoluţ! Mâna i se încordă, şi ea fu cuprinsă brusc de nevoia de a se întinde spre el pentru a-l mângâia.

— Nu-mi mai e sete, spuse ea, cu o voce mai răguşită decât de obicei. Dar sunt dispusă să mai beau o doză dacă asta vrei.

Amuzamentul pieri din ochii lui, lăsând în urmă doar fierbinţeala. Întinse mâna spre ea, dar chiar în acea clipă întoarse brusc capul, atenţia fiindu-i distrasă de un vehicul ce se apropia.

— Ne-a sosit maşina, spuse el, cu o voce redevenită rece şi lipsită de emoţie.

Capitolul 10

Barrie se căsătorea cu el fiindcă îşi dorea protecţia lui. Gândul îl măcină pe Zane pe toată durata zborului îndelungat până la Las Vegas. Barrie stătu în tăcere lângă el, aţipind uneori, vorbind doar dacă o întreba el ceva. Era trasă la faţă din cauză că trăise în tensiune, iar acum, că se mai relaxase, corpul ei ceda în faţa extenuării. În cele din urmă, adormi adânc, cu capul sprijinit pe umărul lui.

Sarcina o epuiza şi ea. Nu vedea încă nicio schimbare fizică la ea, dar cei trei fraţi mai mari ai lui produseseră suficienţi copii cât să ştie cât de obosite erau întotdeauna femeile în primele luni – sau cel puţin cât de obosite fuseseră Shea şi Loren. Pe Caroline nimic nu reuşise să o încetinească, nici măcar cei cinci fii.

Când se gândi la copil, fu străbătut din nou de o posesivitate feroce. Copilul lui creştea în ea. Ar fi vrut s-o ridice în poala lui şi s-o îmbrăţişeze, dar un avion aglomerat nu era locul potrivit pentru ceea ce avea el în minte. Acele activităţi trebuiau amânate până după ceremonia de nuntă, când ajungeau într-o cameră privată de hotel.

O dorea chiar mai mult decât o dorise până atunci.

Când Barrie îi deschisese uşa şi o privise în ochii ei verzi năuciţi, excitaţia lui fusese atât de intensă şi de urgentă, încât fusese nevoit să se stăpânească să nu se întindă după ea. Doar vederea tatălui ei, apropiindu-se de ei, îl determinase să se abţină.

Nu ar fi trebuit să aştepte atât de mult. Ar fi trebuit să vină după ea de îndată ce fusese în stare să se deplaseze. Barrie trăise în teamă şi abordase situaţia în aceeaşi manieră în care o făcuse şi în Benghazi: cu o hotărâre calmă.

Nu voia s-o mai ştie înspăimântată niciodată.

Sosirea Iepuraşului şi a Fantomaticului la parcarea

cu mai multe niveluri, în maşina Iepuraşului personalizată de el însuşi, un Oldsmobile 442 din 1969, fusese ca o reuniune. Barrie ieşise împleticindu-se din maşina închiriată, cu un strigăt de fericire, îi îmbrăţişase entuziastă şi ţopăise în jurul celor doi luptători SEAL. Erau amândoi discret înarmaţi, remarcase el aprobator. Erau îmbrăcaţi în civil, purtându-şi cămăşile nebăgate în pantaloni, pentru a ascunde armele de foc vârâte sub braţe şi în dreptul şalelor. În mod normal, când nu erau în timpul serviciului nu umblau înarmaţi, dar Zane le explicase situaţia şi îi lăsase pe ei să decidă cum să se pregătească, având în vedere că nu mai era superiorul lor. După cum le stătea în fire, ei se pregătiseră pentru orice. Propria lui armă încă se odihnea într-un toc sub axila stângă, acoperită cu un sacou lejer de vară.

— Nu vă faceţi nicio grijă, doamnă, îi spusese liniştitor Fantomaticul lui Barrie. O să vă ducem pe dumneavoastră şi pe şeful la aeroport teferi şi nevătămaţi. Nu există nimic în afara NASCAR care să poată ţine pasul cu maşinuţa Iepuraşului.

— Sunt sigură că nu, răspunsese ea, studiind maşina.

Părea mulţumitor de banală; Iepuraşul o vopsise într-un gri-deschis şi nu avea mai mult crom decât dacă abia ar fi ieşit din fabrică. Dar huruitul profund al motorului lăsat la ralanti nu aduce deloc cu sunetul făcut de un motor standard, iar anvelopele erau late, cu caneluri ce păreau moi.

— Sticlă antiglonţ, metal armat, spusese Iepuraşul mândru, în timp ce-l ajuta pe Zane să mute bagajele ei în portbagajul maşinii lui. Tabla de oţel ar fi fost prea grea pentru viteza pe care mi-o doresc, aşa că am optat pentru noua generaţie de materiale destinate armurilor pentru corp, mai uşoare şi mai puternice decât Kevlarul. Încă mai lucrez la ignifugare.

— Am să mă simt în perfectă siguranţă, îl asigurase ea.

Când se strecurase cu Zane pe bancheta din spate a maşinii cu doar două portiere, îi şoptise:

— Unde e Nascar?

Fantomaticul putea auzi căderea unui ac de la o distanţă de şaizeci de metri. Se întoarse pe bancheta din faţă, chipul trădându-i incredulitatea.

— Nu unde, doamnă, zisese el, uşor şocat. Ce. NASCAR. Curse cu automobile de serie.

Fiind un bun sudist, el crescuse cu astfel de curse şi era întotdeauna uluit când dădea peste cineva care nu avusese parte de aceeaşi experienţă la acest sport.

— O, spusese Barrie, oferindu-i un zâmbet drept scuză. Am petrecut mult timp în Europa. Nu ştiu nimic despre curse în afara celor de Grand Prix.

Iepuraşul pufnise dispreţuitor.

— Maşini de jucărie, spusese el indiferent. Nu poţi merge cu ele pe străzi. Cursele cu maşini de serie, alea sunt curse adevărate.

În timp ce vorbea, scosese monstrul înşelător din parcare, privirea lui agitată oprindu-se asupra fiecărui detaliu din jurul lor.

— Eu am fost la curse de cai, continuase Barrie, într-un efort evident de a-şi răscumpăra greşeala.

Zane abia îşi stăpânise un zâmbet când îi auzise tonul serios.

— Călăreşti? o întrebase el.

Atenţia ei se mutase imediat asupra lui.

— O, da. Îmi plac foarte mult caii.

— Vei fi o bună membră a familiei Mackenzie înseamnă, comentase Fantomaticul tărăgănat. Şeful creşte cai în timpul liber.

În tonul lui răsunase o notă de ironie, căci luptătorii SEAL aveau la fel de mult timp liber precum aveau culoare albinoşii.

— Serios? îl întrebase Barrie, cu ochii sclipind.

— Am câţiva. Vreo treizeci.

— Treizeci!

Barrie se lăsase pe spate, cu o expresie de uşoară confuzie pe chip. Zane înţelesese la ce se gândea: era scump şi să ai şi să îngrijeşti un singur cal, cu atât mai mult treizeci. Caii aveau nevoie de mult pământ şi de o îngrijire constantă, lucruri pe care ea nu le asocia cu un fost ofiţer al marinei care făcuse parte dintr-o unitate antitero de elită.

— E o afacere de familie, îi explicase el, întorcându-şi capul pentru a studia traficul din jurul lor.

— Totul e în regulă, şefule, spusese Iepuraşul. Doar dacă nu cumva ne-au prins într-o reţea mobilă de urmărire, dar nu văd cum ar fi fost posibil aşa ceva.

Nici Zane nu considera acest lucru posibil, aşa că se relaxase. Organizarea unei reţele mobile de supraveghere presupunea mult timp şi coordonare, iar ruta trebuia cunoscută din timp. Iepuraşul urmase un traseu atât de ocolit până la aeroport, încât orice eventual urmăritor ar fi fost de mult descoperit sau înlăturat. Lucrurile erau sub control – deocamdată.

Ajunseseră la aeroport fără incidente, deşi, pentru orice eventualitate, Iepuraşul şi Fantomaticul îi escortaseră până la terminalul de control de securitate. În vreme ce Zane rezolvase în linişte să poată trece înarmat, cei doi foşti membri ai echipei plecaseră să ia maşina închiriată şi să o ducă înapoi, dar la biroul agenţiei din Dulles, nu din National, de unde o închiriase ei. Doar o mică măsură suplimentară pentru a-i întârzia pe potenţialii urmăritori.

Acum, că se aflau în siguranţă în avion, începu să-şi facă planuri pentru a pune capăt situaţiei.

Prima parte era uşoară. Avea să-i ceară lui Chance să afle în ce fel de încurcătură se băgase tatăl ei; de dragul ei, spera că nu era vorba despre trădare, dar, indiferent de

situaţie, intenţiona să îi pună capăt. Chance avea acces la informaţii care ar fi făcut de ruşine agenţiile naţionale. Dacă William Lovejoy îşi vindea ţara, avea să i se înfunde. Nu exista nicio altă opţiune. Zane îşi petrecuse viaţa de adult oferindu-şi viaţa pentru a-şi apăra ţara, iar acum făcea parte din forţele de ordine publică şi jurase să apere legea; nu avea cum să închidă ochii, nici măcar de dragul lui Barrie. Nu voia ca ea să sufere, dar era al naibii de sigur că voia să fie în siguranţă.

Barrie dormi până când roţile avionului atinseră pista. Se ridică în capul oaselor, împingându-şi părul de pe faţă, privind în jurul ei cu o vagă senzaţie de dezorientare. Nu mai reuşise niciodată să doarmă în avion; somnolenţa era doar una dintre numeroasele schimbări pe care sarcina i le provoca în corp, iar faptul că nu putea controla deloc acest proces era derutant, chiar înspăimântător.

Pe de altă parte, odihna îi oferise energie suplimentară, lucru de care avea nevoie pentru a înfrunta schimbarea majoră pe care era pe punctul de a o face în viaţa ei. O făcea cu bună ştiinţă, dar asta nu însemna că era mai puţin înspăimântată.

— Vreau să fac un duş şi să-mi schimb hainele mai întâi, spuse ea ferm.

Poate că această căsătorie avea să se încheie în pripă, fără a aduce câtuşi de puţin cu tipul de ceremonie de nuntă pe care şi-o imaginase dintotdeauna pentru ea însăşi, dar, chiar dacă era dispusă să se lipsească de pompă şi de gătelile scumpe, nu era dispusă – dacă nu cumva se ajungea într-o situaţie de viaţă şi de moarte – să se căsătorească purtând haine şifonate şi încă încercând să se dezmeticească după somn.

— În regulă. Ne vom caza la un hotel mai întâi. Îşi frecă bărbia, degetele lui bătătorite zgâriindu-se în începutul de barbă. Trebuie să mă bărbieresc.

Cam la fel stătuseră lucrurile şi în ziua aceea

petrecută în Benghazi. Rememorând momentul pentru o clipă, Barrie simţi din nou bărbia lui aspră zgâriind-o pe sânii goi şi fu cuprinsă de un val de fierbinţeală ce o lăsă slăbită şi roşie la faţă. Aerul răcoros suflat prin deschizătura minusculă de deasupra capului ei nu mai păru, brusc, suficient de rece.

Spera că Zane nu avea să observe, dar era o speranţă firavă, căci el era învăţat să remarce fiecare detaliu. Îşi imagina că era capabil să descrie fiecare pasager pe o distanţă de zece rânduri de ei, în oricare direcţie, şi, cât stătuse trează, remarcase la el o abilitate supranaturală de a simţi prezenţa oricărei persoane care se apropia de ei din spate, în drum spre toalete.

— Ţi-e rău? întrebă el, studiind culoarea din obrajii ei.

— Nu, mi-e doar puţin cam cald, răspunse ea, pe deplin sinceră, şi roşi mai puternic.

Zane continuă să o privească, şi grija din ochii lui se transformă într-o înţelegere înfierbântată. Nici măcar asta nu-i putea ascunde, fir-ar să fie. Încă de la început avusese impresia că putea vedea dincolo de pielea ei, că îi ghicea reacţiile aproape imediat ce ea le simţea.

Privirea din ochii lui întredeschişi coborî încet spre sânii ei, studiindu-le înclinarea şi cât de fermi stăteau.

Barrie inspiră şuierat când sfârcurile i se întăriră, drept răspuns la interesul lui făţiş, reacţie ce se făcu brusc simţită până între picioare.

— Sunt mai sensibili acum? murmură el.

„O, Doamne, nu ar trebui să-mi facă asta”, îşi spuse ea înnebunită. Erau în mijlocul unui avion plin de oameni, ce rula pe pistă spre un terminal gol, iar el îi punea întrebări despre sânii ei şi părea gata să sară să o dezbrace din clipă în clipă.

— Sunt sau nu?

— Da, şopti ea.

Întregul ei corp părea mai sensibil, atât datorită sarcinii, cât şi a conştientizării acute a prezenţei lui. În scurt timp, avea să fie soţul ei şi urma să se culce din nou în braţele lui.

— Mai întâi ceremonia, spuse el, gândurile lui reluându-le ca un ecou pe ale ei, în acel stil bizar care îi era specific. Altfel nu vom ieşi din hotel până mâine.

— Eşti cumva capabil să citeşti gândurile? îl acuză ea în şoaptă.

Un zâmbet lent îi curbă gura frumoasă.

— Nu-i nevoie să-ţi citesc gândurile ca să înţeleg mesajul sfârcurilor tale întărite.

Barrie coborî privirea şi îşi văzu sfârcurile strânse clar ca nişte mărgele sub dantela şi mătasea sutienului şi a bluzei ei. Cu faţa îmbujorată, se grăbi să-şi tragă cămaşa peste micii muguri trădători, iar Zane râse încet. Cel puţin nu exista riscul să-l fi auzit şi altcineva, reflectă ea, prea puţin consolată. Păstrase un ton scăzut, iar gălăgia de la bordul avionului reducea oricum posibilitatea de a fi fost auziţi accidental.

Stewardesele îi instruiră să rămână la locurile lor până când avionul se oprea şi se deschideau uşile, dar, ca de obicei, pasagerii ignorară instrucţiunile, ieşind pe culoare, deschizând compartimentele de deasupra capului şi trăgându-şi jos bagajele de mână sau scoţându-le de sub scaune. Zane ieşi pe culoar, iar mişcarea îi făcu sacoul să se deschidă pentru o clipă. Barrie văzu tocul de sub axila lui dreaptă şi patul de metal lustruit al pistolului vârât confortabil în el. Apoi Zane ridică automat dintr-un umăr, iar sacoul reveni la locul lui – o mişcare pe care o făcuse de atâtea ori, încât îi intrase în reflex. Ştiuse că era înarmat, desigur, fiindcă îi informase pe oficialii aeroportului şi pe cei de securitate înainte de a urca la bordul aeronavei. În timpul plictiselii şi inactivităţii forţate din cursul zborului însă, reuşise să-şi alunge din minte evenimentele recente, dar acum vederea acelei arme

automate masive o aduse la realitate.

Zane îi întinse mâna pentru a o sprijini când ieşi pe culoar în faţa lui. Stând înghesuiţi ca sardinele la rând, îl simţi ca un zid cald şi solid în spatele ei, cu braţele uşor întinse, astfel încât mâinile i se odihneau pe spătarele scaunelor, înconjurând-o din toate părţile cu un scut de protecţie. Respiraţia lui îi flutură uşor părul din creştetul capului, reamintindu-i exact cât de mare era. Ea avea o înălţime medie, dar, dacă s-ar fi lăsat pe spate, capul ei s-ar fi potrivit perfect în curba umărului lui.

Bărbatul din faţa ei se foi, forţând-o să se dea înapoi, iar Zane îşi încolăci un braţ în jurul ei, trăgând-o spre corpul lui, mâna lui mare oprindu-se protector peste abdomenul ei. Barrie îşi muşcă buza când mintea ei trecu brusc de la îngrijorare la plăcerea provocată de atingerea lui. Nu avea să mai poată îndura acest lucru mult timp – nici frustrarea delicioasă, nici fiorii tăioşi de teroare – fără să-şi piardă minţile.

Şirul de pasageri începu să avanseze greoi când uşile se deschiseră. Mâna lui Zane se desprinse de pe abdomenul ei. Când porniră spre ieşire, Barrie surprinse privirea unei doamne mai în vârstă care hotărâse să rămână la locul ei până se termina învălmăşeala, iar femeia îi adresă un zâmbet cunoscător, arătând din priviri spre Zane.

— Doamnă, îi răspunse Zane cu fineţe, şi Barrie ştiu că surprinsese discreta pantomimă.

Simţul lui acut de conştientizare a tot ce-l înconjura începea să o sperie. Dar dacă n-ar fi vrut să observe chiar totul? Majoritatea femeilor ar fi fost teribil de încântate de un soţ care să observe detalii, dar probabil nu în măsura în care o făcea Zane Mackenzie.

Pe de altă parte, dacă alternativa era să trăiască fără el, avea să înveţe să accepte această trăsătură a lui, reflectă ea. Îşi petrecuse mai bine de două luni tânjind după el, iar acum, că era cu ea, nu intenţiona să se

răzgândească doar fiindcă el era mereu pe fază. Era un războinic profesionist – un asasin, după cum îl numise tatăl ei. Nu ar fi supravieţuit dacă nu ar fi fost conştient de tot ce se petrecea în jurul lui – şi nici ea nu ar mai fi fost în viaţă.

Atenţia lui remarcabilă se făcu simţită când urmară indicatoarele până la zona de ridicare a bagajelor. Aeroportul era ca un stup aglomerat şi agitat, iar privirea calmă a lui Zane evalua în permanenţă oamenii din jurul lor. După cum făcuse deja în repetate rânduri, se puse scut între ea şi tot restul lumii, conducând-o aproape de perete şi protejând-o din cealaltă parte cu propriul lui corp. Încasase deja un glonţ făcând acest lucru, îşi aminti ea, şi fu nevoită să îşi stăpânească impulsul de a-l prinde şi de a-l împinge *pe el* cu spatele la perete.

Însă, înainte de a ajunge la zona de unde aveau să ridice bagajele, Zane o trase de mână, oprind-o.

— Să aşteptăm aici o clipă, spuse el.

Barrie se strădui să rămână calmă, să-şi stăpânească senzaţia de agitaţie apărută brusc în stomac.

— Ai văzut ceva suspect? întrebă ea.

— Nu, aşteptăm pe cineva. O privi, ochii lui reci încălzindu-se când îi studie faţa. Eşti o fetişcană curajoasă, domnişoară Lovejoy. Orice ar fi, te ţii tare şi încerci să te descurci cât mai bine posibil. Nu-i rău, pentru o copilă răsfăţată din înalta societate.

Barrie fu luată prin surprindere. Nu mai fusese niciodată numită fetişcană şi nici copilă din înalta societate.

Dacă nu ar fi văzut sclipirea de tachinare din ochii lui, poate că s-ar fi simţit ofensată de comentariul lui. În schimb, se gândi o clipă, apoi aprobă scurt din cap.

— Ai dreptate, spuse ea senin. Chiar sunt curajoasă pentru o fetişcană răsfăţată din înalta societate.

ÎI surprinse, făcându-l să chicotească, un sunet

delicios de bogat ce fu întrerupt brusc când fură abordaţi de un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat la costum care ţinea în mână o staţie radio.

— Şeriful Mackenzie? întrebă el.

— Da.

— Travis Hulsey, de la serviciul de securitate al aeroportului. Domnul Hulsey îşi prezentă scurt legitimaţia de identificare. Bagajele dumneavoastră vă aşteaptă într-o zonă sigură, după cum aţi cerut. Pe aici, vă rog.

Deci se gândise chiar şi la acest aspect, se minună Barrie, urmându-l pe domnul Hulsey printr-o uşă nemarcată. O încercare de a o răpi din interiorul aeroportului ar fi fost dificilă, dat fiind nivelul de securitate, deci cel mai logic pentru răpitori ar fi fost să aştepte în zona prin care treceau toţi pasagerii după ce îşi luau bagajele, apoi să îi urmărească până la destinaţie şi să aştepte să apară o oportunitate mai bună. Zane le zădărnicise planurile; probabil făcuse aranjamentele necesare când pornise în faţă spre toaletă.

Căldura uscată a deşertului îi lovi de îndată ce ieşiră pe uşă. Cele trei valize ale ei şi unica geantă cu haine a lui, pe care o luase dintr-un dulăpior din aeroportul National, îi aşteptau la o intrare discretă, la mare distanţă de ieşirea principală. Erau aşteptaţi şi de o maşină, lângă care stătea un tânăr cu tunsoarea distinctivă a militarilor, deşi era îmbrăcat în civil.

Tânărul aproape luă poziţia de drepţi când îi văzu.

— Domnule, spuse el. Aviator Zaharias, la dispoziţia dumneavoastră, domnule.

Dintr-odată chipul întunecat al lui Zane se lumină de amuzament.

— Pe loc repaus, spuse el. Nu sunt fratele meu. Aviatorul Zaharias se relaxă şi zâmbi.

— Când v-am văzut prima dată, domnule, nu eram sigur.

— Dacă a abuzat de gradul lui şi te-a încurcat în timpul tău liber, am să fac rost de alt mijloc de transport.

— M-am oferit voluntar, domnule. Generalul mi-a făcut o favoare personală când de-abia terminasem pregătirea de bază. Măcar atât să fac şi eu, să-l duc pe fratele dânsului cu maşina până în oraş.

Frate? *General?* Barrie ridică din sprâncene în sinea ei. Mai întâi caii, acum asta. Îşi dădu seama că nu ştia nimic despre trecutul celui care avea să-i devină în scurt timp soţ, dar detaliile pe care le prinsese până acum din zbor erau cel puţin surprinzătoare.

Zane o prezentă cu o politeţe gravă:

— Barrie, aviatorul Zaharias e cel care ne va transporta în siguranţă şi şi-a oferit maşina personală şi timpul liber pentru a ne face acest serviciu. Aviator Zaharias, logodnica mea, Barrie Lovejoy.

Barrie scutură solemn mâna tânărului aviator, care era extrem de agitat, din dorinţa de a se face util.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă. Descuie portbagajul şi începu să încarce rapid bagajele, protestând când Zane ridică două dintre valize şi le aşează chiar el. Lăsa-ţi-mă pe mine, domnule!

— Sunt civil acum, spuse Zane, cu ochii încă licărind de amuzament. Şi am făcut parte din marină, oricum.

Aviatorul Zaharias ridică din umeri.

— Da, domnule, dar sunteţi fratele generalului. Ezită, apoi întrebă: E adevărat că aţi fost luptător SEAL?

— Recunosc.

— Grozav, şopti aviatorul Zaharias.

— Urcară în răcoarea asigurată de aerul condiţionat din Chevroletul aviatorului şi porniră. Era evident că tânărul şofer cunoştea Las Vegasul bine, şi, fără a cere instrucţiuni, ignoră traseele principale. În schimb, o luă pe ocolite şi optă pentru Paradise Road, aflată la nord de aeroport. Pălăvrăgi vesel în tot acest timp, dar Barrie

observă că nu menţionase natura exactă a favorii pe care i-o făcuse fratele lui Zane şi nici nu se lansă în subiecte personale. Vorbi despre vreme, despre trafic, despre turişti, despre hoteluri. Zane îl ghidă spre un hotel ce nu se afla pe strada principală, şi în scurt timp aviatorul Zaharias plecă, iar ei se cazară.

Barrie aşteptă liniştită, stând tăcută deoparte în vreme ce Zane se ocupă să fie înregistraţi în calculatorul hotelului sub numele de Glen şi Alice Temple – de unde scosese aceste nume, habar nu avea – şi ignorând zâmbetul atotştiutor al recepţionerului. Probabil credea că erau amanţi sosiţi aici pentru o escapadă amoroasă, ceea ce îi convenea; avea să-l împiedice să devină prea curios în privinţa lor.

Nu rămaseră singuri nici în lift, aşa că Barrie tăcu şi acolo. Nu spuse nimic până când ajunseră în apartamentul pe care îl rezervase Zane, iar băiatul de serviciu îşi primi bacşişul cuvenit şi plecă. Apartamentul era la fel de luxos ca oricare dintre cele în care stătuse în Europa. Cu câteva ore în urmă, poate şi-ar fi făcut griji că era mai costisitor decât şi-ar fi putut permite Zane, că îl alesese pornind de la premisa că la aşa ceva s-ar fi aşteptat ea. Acum însă, nu îşi mai făcea asemenea probleme. De îndată ce Zane închise şi încuie uşa în urma băiatului, Barrie îşi încrucişă braţele şi îl privi în ochi.

— Cai? întrebă ea politicos. Afacere de familie? Un frate care se întâmplă să fie general în aviaţia americană?

— Zane ridică din umeri, descotorosindu-se de sacou, apoi de tocul de pistol.

— Toate astea, spuse el.

— Nu te cunosc deloc, aşa-i?

Rămase calmă, chiar o idee derutată, privindu-l în timp ce înfăşură curelele în jurul tocului şi aşează arma pe noptieră.

Zane deschise fermoarul genţii lui de haine şi scoase

un costum, apoi începu să-şi despacheteze şi alte lucruri. Privirea lui alunecă pentru o clipă spre ea.

— Mă cunoşti *pe mine,* spuse el. Atâta că nu cunoşti încă toate detaliile despre familia mea, dar nu prea am avut timp de conversaţii relaxate. Nu încerc cu bună ştiinţă să-ţi ascund nimic. Întreabă-mă orice vrei.

— Nu vreau să te supun unui interogatoriu, spuse ea, deşi exact asta simţea nevoia să facă. Atâta că…

Îşi deschise mâinile într-un gest de frustrare, fiindcă urma să se căsătorească cu el fără a şti toate acele lucruri.

Zane începu să-şi descheie cămaşa.

— Îţi promit că am să-ţi ofer o informare completă când vom avea timp. În momentul de faţă, scumpo, aş prefera să-ţi mişti fundul dulce sub un duş, în vreme ce eu voi merge la celălalt, ca să putem să ne căsătorim şi să ne întoarcem în patul ăsta cât de repede posibil. Cam la o oră *după aceea,* vom discuta.

Barrie studie patul, mai mare decât unul matrimonial.

„Priorităţi, priorităţi”, reflectă ea.

— Suntem în siguranţă aici?

— Suficient de în siguranţă cât să pot să mă concentrez la alte lucruri.

Barrie nu fu nevoită să întrebe la ce alte lucruri se referea.

Privi din nou spre pat şi inspiră adânc.

— Să ştii că am putea schimba ordinea, propuse ea. Ce-ai zice de pat, discuţie şi apoi nuntă? De exemplu, mâine dimineaţă?

Zane tocmai începuse să-şi dezbrace cămaşa, dar încremeni. Barrie îi văzu ochii întunecându-se, observă tensiunea sexuală înăsprindu-i chipul. După o clipă, dădu drumul la haină şi o lăsă să cadă la podea, cu mişcări măsurate.

— Nu te-am sărutat încă, spuse el. Barrie înghiţi în

sec.

— Am observat. M-am întrebat…

— Nu, spuse el aspru. Nu te întreba. Motivul pentru care nu te-am sărutat e fiindcă, odată ce încep, n-am să mă mai opresc. Ştiu că ordinea în care facem lucrurile e dată peste cap – la naiba, tot ce am făcut, încă de la bun început, a fost de-andoaselea, căci erai goală când te-am văzut prima dată. Te-am dorit încă de atunci, scumpo, şi te doresc şi acum, dureros de al naibii de tare. Dar încă eşti în pericol, şi treaba mea e să mă asigur că pericolul stă departe de tine şi de copilul nostru. Aş putea fi ucis…

Barrie scoase un sunet gâtuit de protest, dar el o întrerupse:

— E o posibilitate, una pe care o accept. M-am obişnuit să o accept cu ani în urmă. Vreau să ne căsătorim cât de repede fiindcă nu ştiu ce ar putea să se întâmple mâine. În caz că am ghinion sau calculez ceva greşit, vreau ca micuţul nostru să fie legitim, să se nască purtând numele de Mackenzie. Există un anumit nivel de protecţie asociat acestui nume, şi vreau să te bucuri şi tu de această protecţie. Acum.

Ochii lui Barrie se umplură de lacrimi când îl privi pe Zane, bărbatul care încasase deja un glonţ pentru ea şi care era dispus să mai încaseze unul. Avea dreptate – îl cunoştea *pe el,* ştia ce fel de bărbat era, chiar dacă nu ştia care era culoarea lui preferată sau ce note obţinuse la şcoală. Cunoştea esenţialul, şi esenţa lui era ceea ce învăţase să iubească atât de rapid şi cu atâta ardoare. Şi ce dacă nu era chiar atât de deschis pe cât şi-ar fi dorit?! Avea să înveţe să accepte acest lucru. Şi ce dacă era înspăimântător de stăpân pe el?! Şi ce dacă ochii lui supranaturali observau totul, ceea ce avea să îngreuneze organizarea de surprize pentru el de Crăciun şi de ziua lui? Avea să înveţe să se descurce şi cu aceste aspecte, cu mare plăcere.

Dacă el era dispus să moară pentru ea, trebuia cel

puţin să fie complet sinceră cu el.

— Mai există un motiv pentru care am fost de acord să mă căsătoresc cu tine, spuse ea.

Sprâncenele lui negre se ridicară într-o întrebare mută.

— Te iubesc.

Capitolul 11

Zane purta un costum gri-închis, bocanci negri şi pălărie tot neagră. Barrie era îmbrăcată în alb. Era o rochie simplă, până la glezne şi fără mâneci, clasică prin croială şi prin lipsa ornamentelor. Îşi prinsese părul roşcat într-un coc lejer, lăsându-şi câteva şuviţe să-i atârne în jurul feţei pentru a reduce din severitatea coafurii. Singurele bijuterii pe care le purta erau o pereche de cercei din perle. Se pregătise în baia de lângă dormitor, în vreme ce el făcuse duş în baia de lângă salon. Se întâlniseră la uşa dintre cele două camere, pregătiţi să facă pasul în urma căruia aveau să devină soţ şi soţie.

La auzul declaraţiei ei făţişe de iubire, o expresie la fel de evidentă de satisfacţie se întipărise pe chipul lui şi, pentru prima dată, nu încercase să ascundă ceea ce simţea.

— Nu mă pricep la iubire, spusese el, pe un ton atât de calm, încât lui Barrie îi venise să-l ia şi să-l zgâlţâie zdravăn. Dar ştiu că nu am dorit niciodată o femeie aşa cum te doresc pe tine. Ştiu că această căsnicie e pentru totdeauna. Voi avea grijă de tine şi de copiii noştri, mă voi întoarce acasă la tine în fiecare noapte şi mă voi strădui al naibii de tare să te fac fericită.

Nu era o declaraţie de dragoste, dar era, cu siguranţă, una de devotament, iar lacrimile care îşi făceau apariţia atât de uşor în ultima vreme îi inundară ochii. Războinicul ei atât de stăpânit *avea* s-o iubească, după ce-şi lăsa garda jos suficient cât să-şi permită să o facă. Îşi petrecuse ani întregi blocându-şi emoţiile, operând în situaţii tensionate, de viaţă şi de moarte, care impuneau o gândire rece şi precisă, şi decizii similare. Iubirea nu era nici rece, nici concisă; era furtunoasă, imprevizibilă şi te lăsa vulnerabil. Zane avea să abordeze iubirea la fel de prudent cum ar fi făcut cu o bombă.

— Nu plânge, spuse el blând. Îţi jur că voi fi un soţ

foarte bun.

— Ştiu, răspunse ea, apoi se retrăseseră fiecare în câte o baie pentru a se pregăti pentru nuntă.

Luaseră un taxi până la o capelă, una dintre cele mai mici, care nu avea prea mulţi clienţi şi nici serviciu de oficiere a nunţii în maşină. A te căsători în Las Vegas nu presupunea prea mare efort, deşi Zane luă măsuri pentru a face evenimentul special. Îi cumpără un mic buchet de flori şi îi oferi o brăţară din zale fine de aur, pe care i-o închise în jurul încheieturii de la mâna dreaptă. Barrie îşi simţi inima bătându-i violent în piept când se opriră în faţa judecătorului de pace, iar brăţara părea să-i ardă în jurul încheieturii. Zane îi prinse bine mâna stângă în dreapta lui, strânsoarea lui fiind caldă şi blândă, dar de neclintit.

Din exterior, totul părea foarte civilizat, dar, încă din prima clipă când se întâlniseră, Barrie îi intuise cu fineţe spiritul şi ghicise posesivitatea primitivă din spatele acţiunilor lui. O revendicase deja din punct de vedere fizic, iar acum făcea acelaşi lucru şi din punct de vedere legal. Purta deja copilul lui în pântece. Aerul lui de satisfacţie masculină era atât de puternic, încât devenise aproape vizibil. Îl şi simţi când îşi rosti calmă jurămintele ce aveau să le lege vieţile. În cursul unei zile lungi şi fierbinţi în Benghazi, se crease între ei o legătură ce încă rezista, în pofida evenimentelor care îi despărţiseră.

Zane îi pregătise încă o surpriză. Barrie nu se aşteptase la un inel, nu când totul se petrecuse atât de rapid, dar, la momentul potrivit, el băgă mâna în buzunarul interior al sacoului şi scoase două verighete simple de aur, una pentru ea şi una pentru el. A ei păru puţin prea largă când şi-o strecură peste încheietura degetului, dar privirile li se întâlniră într-un moment de înţelegere desăvârşită. Avea să se îngraşe şi, în curând, inelul avea să îi vină perfect. Barrie luă verigheta mai mare şi mai latră şi o petrecu pe inelarul mâinii lui stângi, simţind propriul fior de satisfacţie primitivă. Dumnezeule, era al ei!

Odată căsătoria înregistrată oficial şi certificatul semnat în prezenţa martorilor, luară din nou un taxi pentru a se întoarce la hotel.

— Cina, spuse el, conducând-o spre unul dintre saloanele de luat masa ale hotelului. Nu ai mâncat nimic în avion, şi este trecut de miezul nopţii după ora coastei de est.

— Am putea comanda cina în cameră, sugeră ea.

În ochii lui apăru expresia aceea de moleşeală ce indica dorinţa.

— Ba n-am putea. Tonul lui era categoric, uşor tensionat. Mâna lui deveni fierbinte şi grea la baza spatelui ei. Trebuie să mănânci, şi nu sunt convins că mă pot stăpâni atâta timp dacă nu suntem într-un loc public.

Poate că, într-adevăr, îl interesa doar ca ea să se hrănească bine sau poate ştia mai multe despre seducţie decât majoritatea bărbaţilor, îşi spuse Barrie, susţinându-i privirea de-a lungul a mai multor feluri de mâncare. Conştientizarea faptului că avea să facă dragoste cu ea de îndată ce ajungeau în apartamentul lor, nerăbdarea cu care aştepta să-i simtă greutatea peste ea, intrarea în forţă a mădularului lui lung şi tumefiat în ea… frustrarea… toate astea o pregătiră pentru el la fel de eficient ca o mângâiere. Sânii i se ridicară grei şi umflaţi sub corsetul rochiei. Îşi simţi măruntaiele contractându-se de dorinţă, fiind nevoită să-şi strângă picioarele pentru a atenua pulsaţia dintre ele. Privirea lui Zane alunecă de mai multe ori înspre sânii ei, şi, la fel ca înainte, Barrie nu reuşi să-şi stăpânească reacţia. Se simţea umezindu-se, simţea greutatea ce-i apăsa în pântece.

Aproape că nici nu conştientiza ce mâncă – ceva fad, pentru a reduce riscul de greaţă asociat începutului de sarcină. Bău doar apă. Dar i se păru corect să îi răspundă cu aceeaşi monedă, aşa că zăbovi asupra fiecărei înghiţituri, fixându-şi între timp privirea asupra gurii lui sau mutând-o uşor înspre poala lui. Îşi linse cu delicateţe

buzele, înfiorându-se încântată când chipul lui se întunecă şi bărbia îi căpătă o expresie tensionată. Mângâie buza paharului de apă cu buricul unui deget, atrăgându-i privirea, făcându-i respiraţia să devină tot mai chinuită şi mai accelerată. Pe sub masă, îşi frecă un picior de una din gambele lui musculoase.

Zane se întoarse pentru a-i atrage atenţia chelnerului cu o privire întunecată şi tăioasă ca un laser.

— Nota! lătră el, iar chelnerul se grăbi să se supună acelei voci autoritare.

Zane mâzgăli numărul camerei şi numele lui fictiv pe nota de plată, iar Barrie se zgâi la el uluită. Îi venea greu să creadă că îşi putea aminti asemenea detalii, când ea abia dacă era în stare să umble.

Pentru a se răzbuna, când Zane îi trase scaunul ca să se poată ridica, Barrie îşi lăsă încheieturile degetelor de la o mână să-i atingă uşor, o, atât de uşor, şliţul pantalonilor. Zane înţepeni pentru o clipă, apoi scoase un şuierat. Cu toată inocenţa, Barrie se întoarse şi îi adresă o privire întrebătoare, ca şi cum n-ar fi înţeles care era problema.

Faţa lui bronzată se întunecă şi mai mult sub valul de sânge ce îi inundă pielea maronie. Expresia îi era fixă, dezvăluind prea puţine, dar ochii îi scânteiau ca nişte aşchii de diamante. Mâna lui mare se închise ferm peste cotul ei.

— Să mergem, spuse el pe acel ton şoptit pe care îl auzise pentru prima dată într-o cameră întunecată din Benghazi. Şi să nu mai faci asta, altfel îţi jur că am să te posed chiar în lift.

— Serios. Îi aruncă un zâmbet şters peste umăr. Ce… înălţător!

Un fior vag, dar vizibil îl zgudui, iar privirea cu care îi răspunse promitea răzbunare.

— Şi eu care credeam că eşti atât de dulce.

— Sunt dulce, declară ea, în timp ce se îndreptară cu

paşi mari spre lift. Dar nu mă las împinsă de la spate.

— Vom vedea. Am de gând să te împing pe la spate.

Ajunseră la şirul de lifturi, iar Zane apăsă butonul de chemare a liftului cu mai multă forţă decât ar fi fost cazul.

— Nu va trebui să împingi prea tare. De fapt, ai putea pur şi simplu să-mi sufli ce am de făcut.

Îi oferi un nou zâmbet dulce şi îşi ţuguie buzele, suflând o mică gură de aer spre pieptul lui, ca pentru a-i demonstra.

Se auzi zgomotul specific, uşile se deschiseră, şi ei se traseră mai în spate pentru a le permite oamenilor din lift să coboare. Întrară singuri, deşi observară şi alţi oameni grăbindu-se spre ei pentru a apuca să urce în liftul respectiv. Zane apăsă nemilos butonul cu numărul etajului lor, apoi butonul de închidere a uşilor. Când liftul începu să urce, se întoarse spre ea ca un tigru aţâţat cu carne proaspătă.

Barrie se dădu graţioasă la o parte din calea lui, zgâindu-se la numerele ce apăreau scurt pe afişajul digital.

— Aproape am ajuns.

— Ai mare dreptate, mârâi el, venind după ea.

În spaţiul restrâns al liftului, Barrie nu avea nicio şansă să scape de el, şi nici nu voia. Ceea ce voia era să îl înnebunească la fel de tare cum o înnebunea el pe ea. Mâinile lui puternice se închiseră peste talia ei şi o ridicară; corpul lui musculos o ţintui de perete. Şoldurile i se împinseră cu insistenţă peste ale ei, iar Barrie icni când simţi cât era de erect. Picioarele i se deschiseră automat, permiţându-i să ajungă la profunzimile moi ale corpului ei. Zane se lipi de ea, mişcându-şi şoldurile ritmic, iar gura lui o atacă pe a ei, sufocantă, cu o lăcomie feroce.

Clopoţelul sună discret, iar liftul se opri cu o uşoară zdruncinătură. Zane nu-i dădu drumul. Se întoarse pur şi simplu, continuând să o ţină în braţe, şi ieşi din lift, pornind cu paşi mari şi rapizi pe coridor în direcţia

apartamentului lor. Barrie îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi picioarele în jurul şoldurilor, înăbuşindu-şi mici gemete, căci fiecare pas al lui Zane făcea ca sexul lui umflat să se frece de moliciunea sensibilă dintre picioarele ei. Plăcerea o fulgera ca un arc electric la fiecare pas, şi, neputincioasă, îşi simţi şoldurile balansându-se spre el într-o căutare oarbă a unei plăceri mai profunde. O înjurătură şoptită scăpă şuierând printre dinţii lui încleştaţi.

Barrie nu ştia dacă trecuseră pe lângă cineva pe hol. Îşi îngropă faţa în gâtul lui şi se abandonă foametei ce creştea în ea. Îl dorea de atâta timp, îi fusese aşa dor de el, îşi făcuse griji pentru el… Acum era aici, viu şi plin de vitalitate, gata să o posede cu aceeaşi ferocitate necomplicată ca înainte, şi nu o interesa nimic altceva.

Zane o lipi cu spatele de un perete, şi, preţ de o clipă înspăimântată, delirantă, crezu că îl ispitise prea tare. Însă el îi desfăcu picioarele din jurul taliei lui şi o lăsă să alunece pe podea. Respira gâfâit, cu ochii dilataţi de o foame sexuală ce nu mai putea fi amânată multă vreme, dar, într-o anumită măsură, îşi păstrase foarte bine controlul. Ducând un deget la buze pentru a-i face semn să tacă, îşi strecură mâna în sacou. Când o scoase, ţinea în palmă patul pistolului automat uriaş. Ridică piedica folosindu-se de degetul mare, dezactivă încuietoarea electronică a uşii de la apartamentul lor, apăsă clanţa şi se strecură fără un sunet înăuntru. Uşa se închise la fel de silenţios cum se deschisese.

Barrie rămase încremenită pe hol, teroarea bruscă alungând dorinţa, şi aşteptă cu ochii închişi, cu pumnii strânşi şi cu toată atenţia concentrată pentru a încerca să audă ceva din interiorul apartamentului. Nu auzi nimic. Absolut nimic. Zane se mişca precum o felină, dar la fel se mişcau şi alţi bărbaţi, bărbaţi ca el, bărbaţi care operau cel mai bine la adăpostul întunericului şi care puteau ucide la fel de silenţios cum îl omorâse el pe acel paznic din

Benghazi. Răpitorii ei nu fuseseră la fel de capabili, dar personajul din spatele răpirii ei, oricine era el, nu avea să se folosească aici de oameni din Orientul Mijlociu, nu în Las Vegas, în mijlocul strălucirii şi al luxului din acest oraş. Poate că de data aceasta avea să apeleze la cineva cu adevărat letal, cineva mai degrabă interesat să îşi îndeplinească misiunea decât să înspăimânte o femeie legată şi neajutorată. Orice bufnitură, orice şoaptă ar fi putut indica sfârşitul vieţii lui Zane, şi credea că ar fi fost devastată dacă ar fi trecut printr-o asemenea durere.

Nu auzi când uşa se deschise din nou. Îl auzi doar pe Zane spunând „E totul în regulă” pe un ton calm, normal, apoi se trezi din nou în braţele lui. Nu i se părea să se fi clintit. Zane o trăsese pur şi simplu spre el, învăluind-o în siguranţa îmbrăţişării lui.

— Îmi pare rău, murmură el, cu buzele lipite de părul ei, ducând-o înăuntru. Se opri să încuie uşa şi să pună lanţul. Dar nu sunt dispus să-mi asum riscuri privind siguranţa ta.

Furia se aprinse furtunos în ea, ca un incendiu de vegetaţie uscată. Înălţă capul din sanctuarul umărului lui şi îl privi mânioasă.

— Cum rămâne cu siguranţa ta? îl întrebă ea violent. Ai habar cum mă simt eu când faci aşa ceva? Crezi că nu observ când te pui scut între mine şi restul oamenilor, astfel încât, dacă cineva trage spre mine, tu să fii cel care încasează glonţul? Îl lovi în piept cu pumnul, surprinzându-se chiar şi pe ea însăşi cu acest gest – nu mai lovise niciodată pe nimeni. O făcu din nou. La naiba, te vreau sănătos şi întreg! Vreau ca bebeluşul nostru să se poată bucura de prezenţa tatălui lui! Vreau să am mai mulţi copii cu tine, ceea ce înseamnă că trebuie să rămâi în viaţă. Înţelegi ce spun?

— Înţeleg, mormăi el, pe un ton liniştitor, prinzându-i pumnii agitaţi şi lipindu-i de pieptul lui, oprindu-i. Mi-aş dori şi eu aceleaşi lucruri. Ceea ce înseamnă că trebuie să

fac tot ce e nevoie pentru a vă şti pe tine şi pe Junior în siguranţă.

Barrie se relaxă în braţele lui, cu buzele tremurându-i, străduindu-se să-şi înghită lacrimile. Nu era o persoană plângăcioasă; de vină era furtuna hormonală provocată de sarcină, dar, chiar şi aşa, nu voia să-l ude cu lacrimile ei. Avea destule pe cap şi fără povara unei soţii care să izbucnească în plâns la fiecare pas.

Când reuşi să-şi recapete calmul, spuse cu voce subţire:

— Junior, zici tu?

Văzu strălucirea unui zâmbet când Zane o ridică în braţele lui.

— Mă tem că da, spuse el, ducând-o la pat. Sora mea Maris e singura fată pe care a reuşit s-o producă întregul clan Mackenzie, iar asta s-a întâmplat cu douăzeci şi nouă de ani şi zece băieţi în urmă.

Se aplecă şi o lăsă blând pe pat, aşezându-se lângă ea. Chipul lui întunecat deveni concentrat când întinse mâna la spatele ei pentru a ajunge la fermoarul rochiei.

— Acum, hai să vedem dacă te pot duce din nou în starea în care erai înainte să te sperii, şi îi vom face cunoştinţă Juniorului cu tăticul lui, şopti el.

Barrie fu cuprinsă de un amestec de sfială şi nelinişte când Zane îi trase rochia în jos peste şolduri şi picioare, apoi o aruncă deoparte. De când răpitorii o dezbrăcaseră la piele într-o încercare deliberată de a o teroriza, de a-i frânge spiritul, nu se mai simţise niciodată confortabil goală. Cu excepţia celor câteva ore pe care le petrecuse ascunsă în ruinele din Benghazi, când Zane o convinsese într-un final să renunţe la cămaşă, iar ea se abandonase amorului, evitase să mai rămână goală chiar şi când era nevoie, grăbindu-se să se îmbrace după ce făcea duş, trăgându-şi imediat pe ea haine sau un halat. Altădată savurase momentele de după baie, apreciind atingerea

aerului pe pielea ei umedă în timp ce se răsfăţa cu uleiuri şi loţiuni parfumate, dar în ultimele două luni acel lux fusese dat uitării din cauza nevoii ei urgente de a se acoperi cu ceva.

Zane o voia goală.

O dezbrăcase deja de rochie, iar mătasea şi dantela setului asortat de sutien şi slip nu îi ofereau prea multă protecţie. Zane deschise abil cu degetul mare închizătoarea frontală a sutienului, iar cupele se lărgiră, alunecând şi dezvăluind curbele interioare ale sânilor ei. Barrie nu se putu abţine; îşi încrucişă protector braţele peste sâni, ţinându-şi sutienul la locul lui.

Zane se opri, cu faţa încremenită, ridicând privirea spre chipul ei şi studiindu-i expresia neajutorată şi ruşinată. Nu era nevoie să-i explice. Fusese acolo; ştia.

— Încă mai ai probleme cu cămaşa aia? întrebă el blând, referindu-se la felul în care se agăţase disperată de acea haină.

Aprinsese o singură lampă. Barrie era expusă în micul cerc de lumină, în vreme ce faţa lui rămăsese în umbră. Îşi umezi buzele şi încuviinţă o dată din cap – o confirmare vagă, dar suficientă pentru Zane.

— Nu putem schimba ceea ce s-a întâmplat, spuse el, cu seriozitatea marcându-i expresia şi tonul. Cu un singur deget, mângâie fin curba superioară a sânilor ei, unde stăteau ridicaţi peste scutul braţelor ei încrucişate. Putem lăsa acele evenimente în urma noastră şi să mergem mai departe, dar nu le putem schimba. Rămân o parte din noi, ne transformă pe dinăuntru, dar, pe măsură ce se întâmplă şi alte lucruri, ne transformăm din nou. Îmi amintesc chipul primului om pe care l-am ucis. Nu regret că am făcut-o, fiindcă era un gunoi amator de bombe care îşi lăsase cartea de vizită pe o navă de croazieră, omorând nouă oameni în vârstă care nu făceau decât să încerce să se bucure de pensie. În momentul respectiv, se străduia din răsputeri să mă omoare *pe mine…* dar chipul lui îmi va

rămâne pentru totdeauna în minte, undeva în adâncurile ei. Se opri, reflectând, rememorând. El face parte din mine acum, fiindcă uciderea lui m-a transformat. M-a făcut mai puternic. Ştiu că pot să fac orice trebuie făcut şi ştiu cum să merg mai departe. Am ucis şi alţi oameni, spuse el calm, ca şi cum ar fi discutat despre vreme, dar nu-mi amintesc feţele lor. Doar pe a lui. Şi îmi pare bine că am câştigat.

Barrie se zgâi la el, umbrele scoţând în evidenţă suprafeţele şi scobiturile feţei lui sumbre, adâncind expresia îmbătrânită a ochilor lui. În adâncul sufletului, Barrie înţelese, revelaţia străbătând-o până în miezul instinctelor ei. Faptul că fusese răpită o transformase; acceptase acest lucru înainte ca Zane să o salveze. *Era* mai puternică, mai hotărâtă, mai dispusă să acţioneze. Când Zane îşi făcuse apariţia în după-amiaza aceea, fusese pregătită să ia măsuri extraordinare pentru a se proteja pe ea şi copilul care creştea în ea, renunţând la viaţa confortabilă de care se bucurase dintotdeauna. Rămăsese goală lângă Zane şi înainte – şi îi făcuse plăcere. Avea s-o facă din nou.

Ridică încet o mână şi mângâie linia precisă a micii cicatrici de pe pometul lui stâng. Zane îşi întoarse uşor capul, frecându-şi obrazul de degetele ei.

— Dezbracă-te *tu* mai întâi, sugeră ea încet.

Echilibru. Dacă nuditatea ei era echilibrată de a lui, avea să se simtă mai confortabil.

Sprâncenele lui se arcuiră brusc.

— În regulă.

Barrie nu fu nevoită să-i explice, însă ştiuse de la bun început că nu avea să fie necesar. Se întinse pe pat şi îl privi scoţându-şi sacoul, apoi dându-şi jos tocul de sub umăr, cu tot cu încărcătura letală aflată din nou în el. Acesta din urmă fu aşezat cu grijă pe noptieră, la îndemână. Apoi se dezbrăcă şi de cămaşă, aruncând-o pe jos, lângă rochia ei şi sacoul lui.

Noua cicatrice de pe abdomenul lui superior era roşie umflată şi intersectată de o cicatrice chirurgicală lungă, rămasă în locul unde îl despicase chirurgul de pe vas pentru a opri sângerarea şi a-i salva viaţa. Barrie văzuse acea cicatrice şi când îşi scosese cămaşa înainte de a intra la duş, dar atunci primise ordin să nu-l atingă, pentru a nu-l face să-şi uite priorităţile. Acum nu mai exista nicio astfel de restricţie.

Degetele ei mângâiară cicatricea, simţind fierbinţeala şi vitalitatea acelui bărbat, şi se gândi cât de uşor ar fi putut fi năruite toate acestea. Fusese atât de aproape de a-l pierde…

— Nu te gândi la asta, murmură el, prinzând-o de mână şi ducându-i-o la buze. Nu s-a întâmplat.

— Ar fi putut să se întâmple.

— Dar nu a fost cazul.

Tonul lui sună categoric în vreme ce se aplecă să-şi scoată bocancii. Aceştia căzură pe podea cu două bufnituri identice, apoi el se ridică pentru a-şi descheia pantalonii.

Avea dreptate. Nu se întâmplase. „Adună-te, învaţă ce-i de învăţat şi mergi mai departe”. Făcea parte din trecut. Viitorul însemna căsnicia lor, copilul lor. Prezentul era *acum;* iar când Zane se dezbrăcă rapid de ultimele haine, prezentul se dovedi mult mai urgent.

Zane se aşeză din nou lângă ea, simţindu-se confortabil în pielea lui. Era o piele atât de minunată, îşi spuse ea uşor visătoare, întinzând mâna pentru a-i mângâia umerii lucioşi şi pieptul păros şi pentru a masa sfârcurile minuscule ascunse în păr până se întăriră şi se ridicară. Ştia că îl invita să-i răspundă la fel, şi răsuflarea i se opri în piept, aşteptând ca el să accepte.

Zane nu pierdu vremea. Mâinile lui se aşezară pe cupele desfăcute ale sutienului ei, şi ridică privirea spre a ei.

— Eşti gata? întrebă el, zâmbind uşor.

Barrie nu răspunse, ci doar ridică dintr-un umăr pentru a-şi elibera sânul din cupa sutienului, iar el nu avu nevoie de un alt răspuns.

Coborî privirea şi îi împinse şi cealaltă cupă deoparte, iar Barrie îi văzu pupilele dilatându-se de excitaţie când o privi. Expiră şuierat printre buzele întredeschise.

— Văd copilaşul nostru aici, spuse el, atingându-i blând un sfârc cu vârful unui singur deget. Nu te-ai îngrăşat deloc, abdomenul ţi-e încă plat, dar sarcina te-a schimbat aici. Sfârcurile tale sunt mai întunecate şi mai umflate.

Foarte, foarte uşor, desenă un cerc cu degetul în jurul aureolei, făcând-o să se întărească. Barrie scânci, invadată de dorinţă, fiorul familiar fulgerând-o din dreptul sânilor până între picioare.

Zane îşi frecă degetul mare peste vârful sfârcului, apoi îşi curbă blând mâna sub sânul ei, ridicându-l astfel încât să stea umflat în căuşul palmei lui.

— Cât de sensibili au devenit? întrebă el, fără a-şi desprinde nicio clipă privirea de la aceste noi detalii ale corpului ei ce îl fascinau.

— Une… uneori nu pot suporta atingerea sutienului, şopti ea.

— Şi venele îţi sunt mai albastre, murmură el. Arată ca nişte pârâiaşe ce curg sub un strat de satin alb.

Se aplecă şi o sărută, posedându-i gura, continuând să se joace cu sânii ei cu o grijă plină de delicateţe. Bârne se înmuie toată şi scoase un mic sunet vibrant de plăcere ca un tors, ridicându-se pentru a putea să-l guste mai din plin. Buzele lui erau la fel de fierbinţi şi de ferme cum şi le amintea, la fel de delicioase. Zane nu se grăbi; o sărută lent şi profund, lăsându-şi limba să exploreze. Sânii ei sensibilizaţi de sarcină se întăriră, excitaţi până în pragul durerii, vintrele îi deveniră fierbinţi şi lichide.

Zane o întinse pe perne, mâinile lui strecurându-se sub corpul ei, îndepărtându-i complet sutienul, apoi descotorosindu-se şi de slip. Ochii îi licăriră arzători când se aplecă deasupra ei.

— Am să-ţi fac tot ce nu ţi-am putut face înainte, şopti el. Nu avem de ce să ne facem griji că trebuie să rămânem vigilenţi, sau să nu facem zgomot, sau să ne întrebăm cât e ceasul. Am de gând să te devorez, micuţa mea roşcată.

Ar fi trebuit să se simtă alarmată, fiindcă expresia lui era atât de feroce şi de flămândă, încât mai că ar fi putut lua de bune cuvintele lui. În schimb, Barrie se întinse spre el, aproape înnebunită de nevoia de a-l simţi peste ea, posedând-o.

Zane avea alte intenţii. Îi prinse mâinile şi i le lipi de pat, aşa cum făcuse cândva ea cu el. Atunci, Zane îi încredinţase ei controlul, iar acum ea îi oferea acelaşi lucru, arcuindu-şi trupul şi oferindu-i-l pentru plăcerea lui, orice ar fi însemnat asta.

Plăcerea lui erau sânii ei, cu schimbările fascinante prin care treceau. Luă în gură un sfârc contractat, uşor, cu multă grijă. Fu suficient pentru a o face să geamă, deşi nu de durere; furnicăturile erau incredibil de intense. Limba lui îi atinse sfârcul, se învârti în jurul lui, apoi îl împinse cu forţă spre cerul gurii când începu să îl sugă.

Barrie ţipă subţire, sălbatic. Răsuflarea îi ieşi exploziv din plămâni, şi păru incapabilă să mai inspire. O, Doamne, nu-şi dăduse seama că sânii ei erau *chiar* atât de sensibili, sau că Zane avea s-o împingă atât de brusc dincolo de pragul plăcerii şi al durerii deopotrivă, ducând-o pe un tărâm atât de neîmblânzit şi de intens, încât nu mai putea îndura. Se înălţă necontrolat, dar el stăpâni mişcarea, ţintuind-o la pat, transferându-şi gura la celălalt sfârc, care avu la rându-i parte de tandreţe şi dezmierdare, apoi de aceeaşi presiune neaşteptată şi deliberată ce o făcu să ţipe din nou.

Zane refuză să se oprească. Barrie ţipă la el, îl imploră, dar el refuză să se oprească. Îşi auzi propria voce înnebunită, rugătoare:

— Zane… te rog. O, Doamne, te rog! Nu mai… mai vreau.

Mai vreau. Apoi, plângând în hohote: Mai tare!

Şi îşi dădu seama că nu îl implora să se oprească, ci să continue. Se zvârcoli în braţele lui, în vreme ce el o împinse pe noi culmi, tot mai tare şi mai tare, gura devorându-i lacom sânii, şi brusc toate simţurile ei se coagulară într-o singură pulsaţie uriaşă ce se localiză între picioarele ei, după care fu sfâşiată de plăcere.

Când îşi recăpătă răsuflarea şi capacitatea de-a judeca limpede, îşi simţi membrele slăbite şi incapabile să se mişte. Zăcu fără vlagă pe pat, cu ochii închişi, şi se întrebă cum fusese posibil să supravieţuiască imploziei.

— Doar fiindcă ţi-am supt sânii? murmură el, nevenindu-i să creadă, coborând cu săruturi până pe abdomenul ei. O, la naiba, da’ ştiu că o să ne distrăm bine în următoarele şapte luni!

— Zane… aşteaptă, şopti ea, ridicând o mână spre capul lui. Era singurul gest pentru care mai avea suficientă energie. Nu pot… trebuie să mă odihnesc.

Zane se lăsă să alunece între picioarele ei şi îi săltă coapsele, sprijinindu-le pe umerii lui.

— Tu nu trebuie să te mişti, îi promise el cu o voce profundă, bogată. N-ai nimic de făcut decât să stai întinsă.

Apoi o sărută, lent, adânc, iar corpul ei se arcui cuprins din nou de spasme, şi Zane îi arătă toate lucrurile pe care nu putuse să i le facă înainte.

O aduse din nou la orgasm înainte de a se târî, în sfârşit, în faţă, poziţionându-şi şoldurile între coapsele ei. Barrie gemu când Zane o umplu dintr-o singură mişcare puternică. Se înfioră sub el, şocată de grosimea lui şi de profunzimea penetrării. Cum fusese în stare să uite?

Durerea o luă prin surprindere, şi se agăţă de el, încercând să se ajusteze, să îl primească în ea. Zane o alină, şoptindu-i cuvinte fierbinţi şi dulci în ureche, mângâindu-i pielea, care era deja atât de sensibilă, încât până şi aşternuturile moi de sub ea păreau aspre.

Dar, o, cât de mult îşi dorise asta. Asta. Nu doar plăcerea, ci şi senzaţia de contopire, înlănţuirea profundă şi intimă a trupurilor lor. Această întâlnire a trupurilor satisfăcea în ea o dorinţă de care orgasmele nici măcar nu se apropiaseră. Şoldurile i se ridicară în aer. Voia să-l primească înăuntru cu totul, îl voia atât de adânc în ea, încât să-i ajungă în pântecele în care creştea acum sămânţa lui. Zane încercă să tempereze mişcările de penetrare ce o împingeau rapid spre un nou orgasm, dar Barrie îşi înfipse unghiile în spatele lui, insistând fără cuvinte să îi ofere tot ce avea de oferit.

Zane se înfioră şi, cu un geamăt născut din adâncul gâtului, îi oferi ceea ce cerea.

Barrie adormi apoi. Trecuse cu mult de miezul nopţii după ora de pe coasta de est, şi era extenuată. Însă o deranja prezenţa bărbatului masiv şi musculos întins lângă ea în pat, cu trupul radiind căldură ca un cuptor, şi se trezi în repetate rânduri din somnul ei agitat.

Zane dormea probabil iepureşte, constată ea, căci, de fiecare dată când se trezea şi îşi schimba poziţia, Zane se trezea şi el. În cele din urmă, o trase peste el, aşezând-o cu faţa cuibărită lângă gâtul lui şi cu picioarele încălecate peste şoldurile lui.

— Poate acum ai să te poţi odihni, murmură el, sărutând-o pe păr. Aşa ai dormit şi în Benghazi.

Barrie îşi aminti, rememoră ziua aceea pe care o petrecuseră făcând dragoste, îşi aduse aminte că uneori el stătuse deasupra cât aţipiseră, alteori ea. Sau poate că doar ea aţipise şi el rămăsese în permanenţă atent.

— Nu am mai dormit niciodată cu un bărbat, murmură ea somnoroasă în chip de explicaţie, cuibărindu-

se lângă el. Adică *efectiv* să dorm.

— Ştiu. Eu sunt primul cu care ai făcut şi una, şi alta. Camera era cufundată în întuneric, căci, la un moment dat, Zane stinsese lampa, deşi nu-şi amintea când. Draperiile groase erau trase pentru a ascunde neoanele nopţii din Las Vegas, doar câteva fâşii înguste de lumină reuşind să se strecoare pe la margini. Îşi aminti pentru o clipă de acea încăpere îngrozitoare din Benghazi, înainte ca Zane s-o salveze, dar apoi alungă amintirea. Nu mai avea puterea să o înspăimânte. Zane era soţul ei acum, iar durerea plăcută din corpul ei era dovada că mariajul lor se consumase temeinic şi cu adevărat.

— Povesteşte-mi despre familia ta, spuse ea, căscând cu gura lipită de gâtul lui.

— Acum?

— Mmmm. Suntem treji amândoi, aşa că ai putea s-o faci.

Barrie simţi o bucată de carne tresărind pe interiorul coapsei ei.

— Ştiu şi alte lucruri pe care le-am putea face, murmură el.

— Nu exclud nimic. Îşi răsuci şoldurile şi fu răsplătită cu o zvâcnire mai insistentă. Dar poţi să vorbeşti în acelaşi timp.

— Povesteşte-mi despre clanul Mackenzie.

Îl simţi ridicând uşor din umeri.

— Tatăl meu e metis amerindian, mama mea e profesoară. Locuiesc pe un munte, la mică distanţă de Ruth, Wyoming. Tata creşte şi dresează cai. E cel mai bun pe care l-am văzut în domeniul ăsta, cu excepţia surorii mele. Maris are o mână magică în ceea ce priveşte caii.

— Deci caii chiar sunt o afacere de familie.

— Da. Toţi am fost crescuţi în şa, dar Maris e singura care s-a dedicat dresajului. Joe s-a înscris la Academia de Aviaţie şi a devenit pilot de vânătoare, Mike a ajuns

crescător de vite, Josh a ales aviaţia în cadrul marinei americane, iar eu şi Chance am optat pentru Academia Navală şi am devenit ofiţeri de marină. Suntem amândoi capabili să pilotăm diverse tipuri de avioane, dar zborul e doar un mijloc de a ajunge acolo unde e nevoie de noi, nimic mai mult. Chance s-a retras din serviciile de informaţii ale marinei acum câţiva ani.

Talentul lui Barrie de a reţine numele se făcu simţit, înălţă capul, uitând complet de somn, trecând în revistă acea listă de nume. Se opri asupra unuia dintre ele, puse detaliile cap la cap şi icni surprinsă.

— Fratele tău e generalul Joe Mackenzie, care face parte din Statul-Major al armatei americane?

Bineînţeles. Câţi Joe Mackenzie existau care să fie generali de aviaţie?

— Chiar el.

— Păi, i-am cunoscut pe el şi pe soţia lui. Cred că s-a întâmplat acum doi ani, la un dineu caritabil din Washington. Numele ei e Caroline.

— Ai nimerit la fix.

— Zane se foi puţin, iar Barrie simţi ceva împingându-se între picioarele ei. Inspiră când se strecură în ea. Dacă tot venise vorba despre nimerit la fix.

— Joe şi Caroline au cinci fii, Michael şi Shea au doi băieţi, iar Josh şi Loren au trei, murmură Zane, penetrând-o cu mişcări line. Juniorul va fi cel de-al unsprezecelea nepot.

Barrie se prăbuşi peste el, cu atenţia făcută ţăndări de plăcerea ce creştea în ea cu fiecare legănare a şoldurilor lui.

— Nu mai vorbi, spuse ea, şi îi auzi râsul tăcut când o rostogoli şi o prinse sub el… exact unde voia să se afle.

Capitolul 12

Barrie fu trezită de senzaţia de greaţă, intensă şi urgentă. Ţâşni din pat şi fugi la baie, abia reuşind să ajungă la timp. Când termină de vomitat, se prăbuşi sleită pe podea şi închise ochii, incapabilă să găsească în ea suficientă energie cât să-i pese că stătea ghemuită goală pe podeaua unei toalete de hotel sau că bărbatul care îi devenise soţ cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă era martor la toate acestea. Îl auzi pe Zane dând drumul la apă, apoi un prosop umed, minunat de răcoros, îi fu aşezat pe fruntea înfierbântată. Zane trase apa, ceea ce ea nu reuşise să facă, şi spuse:

— Mă întorc imediat.

Ca de obicei, Barrie începu să se simtă mai bine când termină de vomitat. Jenată, se ridică şi îşi dăţi gura şi tocmai stătea în faţa oglinzii, studiindu-şi aspectul răvăşit cu o oarecare uluire, când Zane apăru cu o doză verde familiară în mână.

O desfăcuse deja. Barrie îi smulse doza din mână şi începu să bea cu lăcomie, dând sucul peste cap cum ar face un boboc de facultate cu o cutie de bere. După ce o goli, oftă îndestulată şi trânti cutia pe blatul chiuvetei, de parcă ar fi fost, într-adevăr, o sticlă goală de alcool. Apoi îl privi pe Zane şi făcu ochii mari.

— Sper că n-ai ieşit aşa până la automatul de băuturi, spuse ea cu glas pierit.

Zane era încă gol-puşcă. Minunat, impresionant de golpuşcă. Şi foarte excitat.

El păru amuzat.

— Am luat sucul din minibarul din salon. Coborî privirea spre propriul lui corp, iar amuzamentul se intensifică. Mai este o doză. O vrei?

Barrie îşi îndreptă spatele şi înfăşură o mână îndrăzneaţă în jurul sexului lui ce pulsa.

— Nu sunt genul de femeie care uită de inhibiţii după câteva doze de Seven-Up, îl informă ea, cu o demnitate studiată. Se întrerupse, apoi îi făcu cu ochiul. Una este de-ajuns.

Se aşteptase să ajungă înapoi în pat. Dar nu se întâmplă acest lucru. Foamea lui era deosebit de intensă dimineaţa, şi, după câteva clipe furtunoase, Barrie se trezi în genunchi, pe jumătate aplecată peste marginea căzii, cu Zane aşezat pe vine în spatele ei. Făcură dragoste sălbatic şi rapid, astfel încât, la sfârşit, se trezi din nou zăcând sleită pe podea. Găsi o oarecare satisfacţie în faptul că şi el era trântit lângă ea, cu picioarele lungi întinse sub măsuţa de toaletă.

După multă vreme, Zane spuse leneş:

— Credeam că am să fiu în stare să aştept până ajungeam la duş. Am subestimat efectul băuturilor carbogazoase asupra ta, scumpo… şi ce mi se întâmplă când te privesc savurându-le.

— Cred că s-ar putea să fi descoperit ceva, reflectă ea, ghemuindu-se goală lângă el şi ignorând răceala podelei. Trebuie să cumpărăm acţiuni în companie.

— Bună idee. Întoarse capul şi începu să o sărute, şi, pentru o clipă, Barrie se întrebă dacă podeaua toaletei avea să găzduiască o a doua rundă de… antrenament. Dar Zane o eliberă şi se ridică, apoi o ajută şi pe ea să se ridice. Vrei să cerem de mâncare în cameră sau să coborâm la un restaurant pentru a lua micul dejun?

— Prefer în cameră.

Îi era foame deja, şi, dacă apelau la room-service, micul dejun avea să le fie cel mai probabil adus până să termine ea cu duşul şi cu îmbrăcatul. Îi spuse lui Zane ce voia să comande, apoi, cât timp el sună la recepţie, îşi alese hainele. Rochia de mătase era foarte şifonată, aşa că o luă cu ea în baie, ca aburii de la duş să o mai îndrepte.

Zăbovi îndelung la duş, dar, chiar şi aşa, rochia mai

avea câteva cute când termină. Lăsă apa să curgă, pornind mai tare robinetul de apă fierbinte, pentru a produce mai mulţi aburi. Pe un cârlig din spatele uşii găsi un halat de baie gros din prosop cu logoul hotelului brodat pe buzunarul de la piept. Îl îmbrăcă şi legă cordonul în jurul ei, zâmbind de greutatea şi mărimea acestuia, şi ieşi să vadă cât mai dura până sosea micul dejun.

Zane nu era în dormitor; îl auzi vorbind în salon şi se întrebă dacă mâncarea comandată sosise atât de repede. Dar nu auzi decât vocea lui, şi se apropie de uşa deschisă.

Zane vorbea la telefon, întors pe jumătate cu spatele spre ea, aşezat pe braţul canapelei. Avu impresia că asculta zgomotul făcut de apa de la duş chiar în timp ce purta conversaţia.

— Urmăreşte-l în continuare pe tatăl ei, precum şi pe cei care sunt pe urmele *lui,* spuse Zane. Vreau să-i prind pe toţi deodată, ca să nu fiu nevoit să-mi bat capul cu unele aspecte nerezolvate. După ce se liniştesc apele, justiţia şi agenţiile de stat pot lămuri problema între ele.

Barrie icni, toată culoarea dispărându-i brusc din obraji. Zane întoarse capul, zgâindu-se la ea, cu ochii aproape fără urmă de albastru, licărind tăioşi şi cenuşii ca gheaţa.

— Da, spuse el în receptor, fără a-şi desprinde nicio clipă privirea de la chipul ei. Totul e sub control aici. Menţine presiunea.

Închise şi se întoarse complet cu faţa spre ea.

Încă nu făcuse duş, remarcă Barrie năucită. Părul lui nu era ud; pe piele nu licărea nici urmă de umezeală. Probabil dăduse acel telefon de îndată ce intrase ea la duş, punând în mişcare trădarea ce ar putea să-l arunce pe tatăl ei în închisoare.

— Ce ai făcut? şopti ea, abia abţinându-se să nu se prăbuşească sub durerea ce o zguduia. Zane, *ce ai făcut*?

Calm, Zane se ridică şi se apropie de ea. Barrie se

dădu înapoi, strângând în mâini reverele halatului gros, ca şi cum acestea ar fi putut s-o protejeze.

Zane aruncă o scurtă privire curioasă spre baie şi văzu rotocoale de aburi ieşind pe uşa întredeschisă.

— De ce curge apa la duş?

— Folosesc aburii să-mi netezesc cutele rochiei, răspunse ea automat.

Zane ridică ironic din sprâncene. Deşi jocul de cuvinte nu i se părea deloc amuzant, lui Barrie îi trecu prin minte gândul că aceasta era, evident, o şmecherie[1] la care el nu se aşteptase:

— Cu cine ai vorbit? întrebă ea, cu vocea aspră de durere, de senzaţia de trădare şi de efortul de a ţine totul sub control.

— Cu fratele meu Chance.

— Ce legătură are el cu tatăl meu? Zane o fixă cu privirea.

— Chance îndeplineşte misiuni de spionaj pentru o agenţie guvernamentală; alta decât FBI-ul şi CIA-ul.

Barrie înghiţi nodul ce i se oprise sufocant în gât. Poate că Zane nu îl trădase pe tatăl ei; poate fusese deja pus sub supraveghere.

— De cât timp îl urmăreşte pe tatăl meu?

— Chance doar coordonează supravegherea, nu o face el personal, o corectă Zane.

— De cât timp?

— De azi-noapte. L-am sunat în timp ce făceai duş. Cel puţin nu încerca să mintă sau să se eschiveze.

— Cum ai putut să faci asta? întrebă ea, cu o privire severă şi cu ochii mari de uimire.

— Foarte uşor, răspunse el pe un ton tăios. Sunt om

---

1 În engleză, în original, *wrinkle* înseamnă şi „cută, încreţitură”, dar şi „şmecherie, soluţie ingenioasă”, (n. red.)

al legii. Înainte de asta, am fost ofiţer de marină, în serviciul acestei ţări. Credeai că am să ignor un trădător, fie el şi tatăl tău? Mi-ai cerut să am grijă de tine şi de copilul nostru, şi exact asta fac. Când stârpeşti un cuib de vipere, nu alegi doar câteva pe care să le omori şi pe restul le laşi în viaţă. Le faci pe toate una cu pământul.

Privirea lui Barrie se înceţoşă, şi ea începu să se clatine pe picioare. O, Doamne, cum ar fi putut vreodată să-l ierte dacă tatăl ei ajungea în închisoare? Cum ar fi putut vreodată să se ierte pe ea însăşi? Ştiuse ce fel de om era Zane, dar îşi permisese să ignore ceea ce ştia fiindcă îl dorise cu atâta disperare. Bineînţeles că îl turnase pe tatăl ei; dacă ar fi gândit limpede, în loc să se lase condusă de emoţii şi de hormoni, şiar fi dat seama exact ce intenţiona să facă, ce anume făcuse. Nu trebuia să fii geniu ca să prezici acţiunile unui bărbat care îşi petrecuse întreaga viaţă veghind la respectarea legilor ţării lui, şi doar un neghiob ar fi ignorat concluzia evidentă.

Ea nici măcar nu se gândise la ea, ceea ce însemna că era cea mai mare neghioabă a tuturor timpurilor.

Îl auzi rostindu-i numele, pe un ton insistent, apoi câmpul ei vizual fu blocat de corpul lui masiv când o prinse de braţe.

Se încăpăţână să rămână conştientă, înghiţind lacomă aer şi refuzând să-şi îngăduie să leşine.

— Dă-mi drumul, protestă ea, şi fu şocată de cât de îndepărtată părea vocea ei.

— S-o crezi tu.

În schimb, o ridică în braţe şi o duse la pat, apoi se aplecă pentru a o întinde pe aşternuturile în dezordine.

După cum făcuse şi în seara precedentă, se aşeză lângă ea. Acum, că stătea întinsă, mintea i se limpezi rapid, îl văzu aplecat deasupra ei, cu braţele sprijinite de o parte şi de cealaltă a şoldurilor ei, închizând-o în cercul de oţel al îmbrăţişării lui. Privirea lui nu se desprinse nicio

clipă de pe faţa ei.

Barrie şi-ar fi dorit să se poată refugia în furie, dar nu simţea aşa ceva. Înţelegea motivele lui Zane şi acţiunile sale. Nu putea simţi decât un vârtej imens de durere ce o trăgea în jos. Tatăl ei! Oricât de mult l-ar fi iubit pe Zane, nu ştia dacă ar fi în stare să îndure gândul că el dusese la arestarea tatălui ei, dacă se ajungea la aşa ceva. Aici nu era vorba despre ceva mărunt, o hoţie sau conducere sub influenţa alcoolului. Trădarea era atroce, de neconceput. Indiferent de concluzia la care ar fi ajuns logica ei, pur şi simplu nu şi-l putea imagina pe tatăl ei făcând aşa ceva, doar dacă nu cumva fusese obligat. Ştia că nu *ea* era arma folosită împotriva lui, deşi fusese târâtă şi ea în toată povestea, probabil atunci când el refuzase să facă un lucru anume. Nu, atât ea, cât şi Zane îşi dăduseră seama imediat că, dacă în joc ar fi fost siguranţa ei, iar el nu ar fi avut nimic de ascuns, ar fi apelat imediat la protecţia FBI-ului, chiar înainte ca ea să înţeleagă ce se petrecea.

— Te rog, îl imploră ea, agăţându-se de braţul lui. N-ai putea să-l avertizezi cumva, să-l ajuţi să iasă din asta? Ştiu că nu ţi-a plăcut de el, dar tu nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu. A făcut întotdeauna ce considera că era cel mai bine pentru mine. A fost întotdeauna lângă mine când am avut nevoie de el şi înainte de a pleca mi-a dat binecuvântarea lui. Vocea îi fu întreruptă de un hohot de plâns, dar se stăpâni repede. Ştiu ce e un snob, dar nu e un om rău! Dacă s-a băgat în ceva necurat, a fost din întâmplare, iar acum nu ştie cum să iasă fără a mă pune pe mine în pericol! Doar asta *poate* fi. Zane, te rog!

Zane îi prinse mâna, învăluind-o cu căldura mâinii lui.

— Nu pot face asta, spuse el încet. Dacă nu a făcut nimic rău, va fi bine. Dacă e un trădător… Ridică din umeri, în semn că nu avea de ales. Nu era dispus să ridice niciun deget pentru a ajuta un trădător, şi cu asta, basta. Nu voiam să ştii nimic despre toate astea fiindcă nu voiam

să suferi mai mult decât e absolut necesar. Ştiam că nu te voi putea scuti de îngrijorare dacă are să fie arestat, dar nu voiam să afli înainte. Ai trecut prin destule în ultimele câteva luni. Prioritatea mea e siguranţa ta şi a copilului, şi am să v-o asigur, Barrie, fie ce-o fi.

Barrie se zgâi la el cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, ştiind că se lovise de zidul de oţel al convingerilor lui. Onoarea nu era doar un concept teoretic pentru el, ci un stil de viaţă. Chiar şi aşa, mai avea o armă care ar fi putut funcţiona împotriva lui.

— Dar dacă ar fi fost tatăl *tău!* întrebă ea.

Pentru o clipă, faţa îi fu cuprinsă de un spasm, dovedindu-i lui Barrie că atinsese un punct sensibil.

— Nu ştiu, recunoscu el. Sper că aş fi în stare să fac ceea ce trebuie… dar nu ştiu.

Nu mai avea ce altceva să spună.

Singurul lucru pe care-l putea face era să-l avertizeze chiar ea pe tatăl ei.

Se îndepărtă de el, lăsându-se să alunece din pat. Zane ridică braţele, permiţându-i să plece, deşi o urmări foarte atent, ca şi cum s-ar fi aşteptat să leşine, să vomite sau să-l plesnească peste faţă. Având în vedere sarcina şi starea ei de spirit, îşi dădu seama, toate acestea erau posibilităţi reale, dacă îşi slăbea chiar şi pentru o fracţiune de secundă controlul. Dar nu avea de gând să facă nimic din toate acestea, fiindcă nu-şi putea permite să piardă timpul.

Strânse halatul supradimensionat în jurul ei, aşa cum strânsese cândva cămaşa lui.

— Ce face fratele tău, mai exact? întrebă ea.

Avea nevoie de cât mai multe informaţii dacă voia să-şi ajute tatăl. Poate că era o greşeală, dar avea să-şi bată mai târziu capul cu asta – şi să suporte consecinţele. Ştia că era mânată exclusiv de dragoste şi de încredere oarbă, dar nu avea nimic altceva pe care să se bazeze. Când se

gândi la tatăl ei aşa cum îl cunoştea ea, îşi dădu seama că trebuia să aibă încredere atât în ceea ce ştia, cât şi în onoarea lui. În pofida diferenţelor enorme dintre ei, în această privinţă semăna foarte mult cu Zane, bărbatul pe care îl dispreţuise ca ginere: onoarea făcea parte din codul lui de conduită morală, din viaţa lui, din însăşi fiinţa lui.

Zane se ridică.

— Nu e nevoie să ştii.

Pentru prima dată, Barrie simţi o roşeaţă de furie urcându-i în obraji.

— Nu-mi arunca propriile cuvinte înapoi, izbucni ea. Poţi să mă refuzi şi fără să fii sarcastic.

Zane o studie, apoi confirmă scurt din cap.

— Ai dreptate. Îmi pare rău!

Barrie intră valvârtej în baie şi trânti uşa.

Mica încăpere era încinsă şi umedă de la aburii ce îmbâcseau aerul. Barrie închise apa la duş şi porni ventilatorul Nu mai era nici urmă de cute pe rochia ei de mătase. În mare grabă, îşi scoase halatul şi se îmbrăcă, luându-şi lenjeria pe care o adusese cu ea în baie, apoi trăgându-şi rochia peste cap. Mătasea se lipi de pielea ei umedă; fu nevoită să smucească de material pentru a-l aşeza. Graba fâlfâia în ea ca o pereche de aripi. Cât timp mai avea până când le era adus micul dejun?

Oglinda era complet aburită. Luă un prosop şi curăţă o bucată din ea, apoi îşi pieptănă rapid părul şi începu să se fardeze uşor. Aerul era atât de încărcat de aburi, încât ar fi pierdut degeaba timpul dacă ar fi încercat să aplice mai mult machiaj, dar voia să pară cât mai normală posibil.

O, Doamne, ventilatorul era atât de zgomotos, încât era posibil să nu fi auzit sosirea micului dejun. Îl opri în grabă. Zane ar fi bătut la uşă dacă mâncarea ar fi sosit deja, presupuse ea. Nu sosise încă.

Încercă să-şi amintească unde îşi lăsase poşeta şi să găsească o cale de a o lua şi de a ieşi pe uşă fără ca Zane

să observe. Auzul lui era excelent şi avea să fie în permanenţă atent la ea. Dar chelnerul avea să le aducă micul dejun în salon, iar Zane, cu prudenţa care îi stătea în fire, avea să urmărească fiecare mişcare a lui. Era singurul moment când avea să-i fie distrasă atenţia şi singura ei şansă de a ieşi din cameră neobservată. Fereastra ei de oportunitate avea să fie scurtă, fiindcă el urma să o cheme imediat după plecarea chelnerului. Dacă era nevoită să aştepte liftul, se duceau pe apa sâmbetei toate planurile ei. Ar fi putut să o ia pe scări, dar Zane n-ar fi avut altceva de făcut decât să coboare cu liftul până în holul central şi să o aştepte acolo. Dată fiind acuitatea lui auditivă, probabil auzea clopoţelul liftului de fiecare dată când suna, ceea ce i-ar fi permis să îşi dea seama dacă reuşise să urce într-unul dintre lifturi sau optase pentru scări.

Întredeschise uşa băii, ca el să nu audă mai apoi clinchetul.

— Ce faci? îi strigă el.

Avu impresia că stătea exact lângă uşile duble ce făceau legătura între dormitor şi salon, aşteptând-o.

— Mă machiez, îi aruncă ea mânioasă, dar sinceră.

Îşi tamponă transpiraţia de pe frunte şi începu din nou să aplice pudra. Scurta ei izbucnire de mânie se încheiase, dar nu voia ca el să ştie. Era mai bine să o creadă furioasă; o femeie care era deopotrivă însărcinată şi nervoasă merita mult spaţiu.

Se auzi o bătaie scurtă în uşa salonului şi o voce cu accent spaniol anunţă:

— Room-service.

Barrie deschise rapid robinetul, ca zgomotul apei să îi mascheze din nou manevrele. Aruncând o privire prin mica deschizătură din uşă, îl văzu pe Zane trecând prin câmpul ei vizual şi mergând să răspundă la uşă. Purta tocul de umăr, ceea ce însemna, după cum sperase şi ea, că era în gardă.

Se strecură afară din baie, trase atent uşa înapoi pentru a o lăsa întredeschisă ca înainte, apoi traversă în fugă dormitorul, dispărând din raza lui vizuală dacă s-ar fi întâmplat să arunce o privire înăuntru când trecea pe lângă uşile duble. Poşeta ei se afla pe unul dintre scaune şi o luă rapid, apoi se încălţă cu pantofii.

Căruciorul cu micul dejun intră zăngănind în cameră. Prin uşile deschise ale salonului, Barrie îl auzi pe chelner pălăvrăgind relaxat în timp ce aşeza masa. Pistolul lui Zane stârnise neliniştea chelnerului; o auzea în vocea lui. Iar agitaţia bărbatului îl făcea pe Zane să fie şi mai atent la el. Probabil îl urmărea ca un vultur, cu ochii lui deschişi la culoare şi reci ca de gheaţă.

Acum urma partea dificilă. Se furişă până la uşile duble rămase deschise, aruncând o privire prin crăpătură pentru a vedea unde se afla soţul ei. Uşurarea îi înmuie genunchii; stătea cu spatele spre uşi, urmărindu-l pe chelner. Robinetul pornit îşi făcea treaba; Zane asculta sunetul lui, în loc să stea de cealaltă parte a mesei, astfel încât să poată supraveghea şi chelnerul, şi uşa de la baie în acelaşi timp. Probabil o făcea intenţionat, împărţindu-şi simţurile, în loc să reducă din atenţia vizuală pe care i-o acorda chelnerului.

Soţul ei nu era un bărbat obişnuit. Nu avea să-i fie uşor să fugă de el, nici măcar pentru cinci minute.

Inspirând adânc, traversă în linişte spaţiul larg, cu fiecare nerv din corpul ei întins la maximum, aşteptând să simtă mâna soţului său strângându-se pe umărul ei. Ajunse la uşa dormitorului ce dădea spre coridor şi ţinu lanţul cu mâna ca să nu zăngănească atunci când avea să-l scoată. Odată ce reuşi acest lucru, următorul ei obstacol era încuietoarea. Îşi apropie corpul de uşă cât mai mult posibil, pentru a atenua sunetul, şi roti încet zăvorul. Opritorul se deschise cu o precizie fără cusur şi un clic pe care abia de-l auzi ea.

Închise ochii şi roti mânerul, concentrându-se să

execute mişcarea lin şi silenţios. Dacă făcea vreun sunet, avea să fie prinsă. Dacă se întâmpla ca pe coridor să se afle cineva care vorbea, schimbarea nivelului de zgomot urma să atragă atenţia lui Zane, şi avea să fie prinsă. Dacă liftul venea prea încet, avea să fie prinsă. Totul trebuia să decurgă perfect, altfel nu avea nicio şansă.

Cât timp mai avea la dispoziţie? I se părea că trecuseră deja zece minute, dar probabil nu se scursese mai mult de unul. Încă mai auzea vasele zăngănind în salon în timp ce chelnerul aranja platourile şi farfuriile şi paharele pentru apă. Uşa se deschise, iar Barrie se strecură prin ea, apoi petrecu la fel de mult timp, chinuitor de mult, pentru a se asigura că avea să se închidă la fel de silenţios cum se deschisese. Dădu drumul mânerului şi fugi.

Ajunse la lifturi fără să-l audă strigându-i numele şi apăsă cu forţă butonul. Acesta se aprinse cuminte şi rămase aprins. Nu se auzi sunetul de întâmpinare al clopoţelului ce anunţa sosirea liftului. Barrie îşi stăpâni impulsul de a apăsa butonul de mai multe ori, într-o încercare inutilă de a-i transmite graba ei unei maşinării.

— Te rog, şopti ea în barbă. Mai *repede.*

Ar fi încercat să îl sune pe tatăl ei din camera de hotel, dar ştia că Zane ar fi oprit-o dacă ar fi auzit-o vorbind la telefon. Ştia şi că telefonul tatălui ei era ascultat, ceea ce însemna că toate apelurile telefonice pe care le primea erau înregistrate automat. Avea să încerce să-l protejeze pe tatăl ei, dar refuza să facă orice ce ar fi putut să-l pună în pericol fie pe Zane, fie pe copilul lor, conducându-i pe răpitori direct la hotel. Avea să fie nevoită să-l sune pe tatăl ei de la un telefon public, preferabil unul aflat pe o altă stradă decât hotelul.

În celălalt capăt al coridorului auzi din nou zăngănitul căruciorului de room-service când chelnerul ieşi din apartamentul lor. Cu inima bubuindu-i, se zgâi la uşile închise ale liftului, încercând să le impună prin forţa

voinţei să se deschidă. Timpul aproape expirase, nu mai avea decât câteva secunde.

Clopoţelul sună melodic deasupra capului ei. Uşile se deschiseră.

Aruncă o privire în urmă când intră în lift, şi inima aproape i se opri în piept. Zane nu ţipase, nu-i strigase numele. Alerga în viteză maximă pe coridor, cu mişcări la fel de fluide şi de pline de forţă precum cele ale unui jucător de fotbal american, şi o expresie de furie pură îi ardea în ochi.

Aproape ajunsese.

Panicată, apăsă simultan butonul pentru a coborî la parter şi pe cel pentru închiderea uşilor. Se dădu înapoi, îndepărtându-se de deschizătura ce începuse să se închidă, exact când Zane se aruncă în faţă, încercând să-şi bage mâna pe uşă, ceea ce ar fi declanşat senzorul automat de deschidere.

Zane nu reuşi totuşi să intre. Uşile se închiseră şi liftul începu să coboare.

— La *naiba,* tună el frustrat, şi Barrie tresări când pumnul lui bubui în uşă.

Slăbită, se sprijini de perete şi îşi acoperi faţa cu mâinile, cutremurată de şoc. Dumnezeule mare, nu crezuse vreodată că cineva putea fi atât de furios. Fusese aproape incandescent de mânie, cu ochii gata să-i izbucnească în flăcări.

Probabil în acel moment cobora în goană scările, dar avea de străbătut douăzeci şi unu de etaje şi nu putea concura cu viteza liftului – doar dacă nu cumva oprea să ia pasageri şi de la alte etaje. Gândul mai că o făcu să i se taie picioarele. Urmări numerele schimbându-se pe afişaj, incapabilă să respire. Dacă liftul se oprea chiar şi o singură dată, era posibil să o ajungă din urmă pe stradă. Dacă se oprea de două ori, ar prinde-o în holul de la parter. De trei ori, ar aştepta-o la uşa liftului.

Avea să fie nevoită să înfrunte acea furie, şi nimic nu o înspăimântase mai tare vreodată. Nu intenţionase nicio clipă să-l părăsească pe Zane. După ce îl avertiza pe tatăl ei, avea de gând să se întoarcă în apartament. Nu îi era teamă de Zane din punct de vedere fizic; ştia instinctiv că nu ar lovi-o niciodată, dar, cumva, gândul nu îi oferea prea multă alinare.

Îşi dorise să-l vadă pierzându-şi stăpânirea de sine şi în afara momentului exploziv al unei partide de amor, când corpul lui prelua controlul şi se abandona orgasmului. Un val de greaţă i se rostogoli în stomac, şi se cutremură. Cum de îşi dorise ceva atât de stupid? O, Doamne, nu voia să-l mai vadă vreodată ieşindu-şi din fire.

Era posibil ca Zane să nu o ierte niciodată. Poate că tocmai distrugea orice şansă să-l facă să o iubească într-o bună zi. Conştientizarea deplină a riscului pe care şi-l asuma pentru a-l avertiza pe tatăl ei îi împovără umerii până ajunse în bolul de la intrare, la capătul unei coborâri lungi şi line, fără opriri.

Zdrăngănitul şi clinchetul aparatelor de păcănele nu înceta niciodată, indiferent de oră. Zgomotul lor asurzitor o înconjură când traversă în grabă holul şi ieşi în stradă. Soarele era de un alb orbitor şi temperatura se apropia de treizeci de grade, deşi dimineaţa nu se scursese decât pe jumătate. Barrie se alătură turiştilor care se îngrămădeau pe trotuar, mergând repede, în pofida căldurii. Ajunse la colţ, traversă strada şi merse mai departe, fără a îndrăzni să privească în urma ei. Părul ei roşu ar fi fost destul de uşor de observat de la distanţă, chiar aşa înconjurată de oameni cum era, doar dacă nu cumva era mascată de cineva mai înalt. Zane ajunsese probabil la parter. Avea să cerceteze rapid mulţimea din jurul aparatelor de păcănele, apoi urma să ţâşnească în stradă.

Simţi o durere în piept şi îşi dădu seama că îşi ţinuse din nou răsuflarea. Inspiră cu înghiţituri mari şi se grăbi să interpună o clădire între ea şi intrarea în hotel. Îi era

teamă să privească în urmă, teamă că avea să-şi vadă soţul masiv venind spre ea ca o furtună, şi ştia că nu ar fi putut nici în ruptul capului să fugă mai repede decât el.

Traversă încă o stradă şi începu să caute un telefon public. Erau la tot pasul, dar se dovedi mult mai greu să găsească unul disponibil. De ce erau atât de mulţi turişti care foloseau telefoane publice la acea oră a dimineţii? Barrie aşteptă răbdătoare, cu soarele fierbinte bătându-i în creştet, în vreme ce o doamnă în vârstă cu părul albastru şi cu ciorapi medicinali dădea cuiva instrucţiuni detaliate despre momentul în care să pună mâncare la pisică, să-i hrănească peştii şi să-i ude florile. În cele din urmă, aceasta închise cu un vesel „Pa, pa, drăguţo” şi îi adresă lui Barrie un zâmbet amabil când trecu şchiopătând pe lângă ea. Zâmbetul o luă pe Barrie prin surprindere şi mai că o făcu să izbucnească în lacrimi, în schimb, reuşi să-i răspundă cu un zâmbet şi se apropie de telefon înainte ca altcineva să apuce să se strecoare înaintea ei. Folosi seria cartelei ei telefonice, fiindcă era o modalitate mai rapidă şi fiindcă oricum suna de la un telefon public, aşa că nu conta cum iniţia apelul. „Te rog, Doamne, fă să fie acolo”, se rugă ea în gând, ascultând tonurile, apoi sunetul de apel. Era ora prânzului pe coasta de est; poate lua prânzul cu cineva sau. Poate juca golf – ar fi putut fi oriunde. Încercă să-şi amintească programul lui, dar nu îi veni nimic în minte.

Relaţia lor fusese atât de tensionată în ultimele două luni, încât se detaşase complet de întâlnirile lui sociale şi politice.

— Alo?

Vocea care îi răspunse era atât de prudentă şi părea atât de speriată, încât la început nu îl recunoscu pe tatăl ei.

— Alo? spuse el din nou, părând şi mai speriat, dacă aşa ceva era posibil.

Barrie îşi lipi cu forţă receptorul de ureche, străduindu-se să nu-şi lase mâna să-i tremure.

— Tati, spuse ea, cu voce gâtuită. Nu-i mai spusese aşa de ani buni, dar vechiul apelativ se strecură peste bariera vârstei ei adulte.

— Barrie? Scumpo?

Vocea îi vibră plină de viaţă, iar Barrie şi-l imagină în gând îndreptându-şi spatele la birou.

— Tati, nu pot spune prea multe. Se strădui să-şi păstreze vocea calmă, ca el s-o poată înţelege. Trebuie să ai grijă. Trebuie să te protejezi. Oamenii *ştiu.* Mă înţelegi?

Tatăl ei tăcu pentru o clipă, apoi spuse cu un calm de care ea nu se simţea în stare:

— Înţeleg. Eşti în siguranţă?

— Da, spuse ea, deşi nu era sigură. Încă mai trebuia să-şi înfrunte soţul.

— Atunci ai grijă, scumpo, şi ne auzim curând.

— Pa, şopti ea, apoi aşeză cu grijă receptorul în furcă şi se răsuci pe călcâie pentru a se întoarce la hotel.

Nu făcuse nici zece paşi, când fu prinsă în strânsoarea de care se temuse. Nu-l văzuse venind, nu apucase să se pregătească sufleteşte. Apăruse efectiv într-o clipă, ieşind din mulţime ca un rechin.

În pofida a toate, Barrie se bucură să îl vadă, se bucură să înfrunte ceea ce avea de înfruntat, în loc să se gândească temătoare la întâlnirea lor cu fiecare pas târşâit pe care l-ar fi făcut până la hotel. Tensiunea şi efortul o epuizaseră. Se sprijini vlăguită de el, iar el îşi încolăci un braţ în jurul taliei ei, pentru a o susţine.

— Nu ar trebui să stai în soare fără nimic pe cap, fu tot ce spuse el. Mai ales că nici nu ai mâncat nimic toată ziua.

Se controla perfect, reuşind să-şi calmeze şi să-şi învingă acea furie incandescentă. Dar Barrie nu era atât de naivă încât să creadă că aceasta dispăruse.

— Trebuia să-l avertizez, spuse ea istovită. Şi n-am vrut ca apelul să-l poată conduce pe un eventual urmăritor

la hotel.

— Ştiu, zise el pe un ton concis, aproape tăios. S-ar putea să nu conteze. Las Vegasul colcăie de un anumit gen de persoane în dimineaţa asta, şi e posibil să te fi observat careva. Părul tău.

Nu fu nevoie să adauge nimic. Roşcatele se remarcau întotdeauna, fiindcă erau atât de puţine. Barrie se simţi tentată să-şi ceară scuze pentru strălucirea profundă şi bogată a părului ei.

— Sunt aici? întrebă ea pe o voce pierdută. Răpitorii?

— Nu aceiaşi. Jocul ăsta are implicaţii profunde, iubito, şi mi-e teamă că tocmai ai sărit în mijlocul lui.

Soarele o lovi în capul neacoperit, căldura crescând în intensitate cu fiecare minut. Fiecare pas i se părea din ce în ce mai dificil. Gândurile i se împrăştiară. Era posibil să îl fi aruncat pe Zane – şi pe ea însăşi – exact în situaţia periculoasă pe care încercase s-o evite.

— Poate *chiar* sunt o copilă răsfăţată din înalta societate, mai mult frumoasă decât deşteaptă, spuse ea cu voce tare. N- am vrut…

— Ştiu, spuse el din nou şi, spre surprinderea ei, o strânse de talie. Şi nu am afirmat niciodată că ai fi mai mult frumoasă decât deşteaptă. Ba chiar cred că eşti prea a naibii de deşteaptă şi ai un talent natural la a te furişa. Nu multă lume ar fi putut să iasă din acel apartament fără ştirea mea. Fantomaticul, poate. Şi Chance. Nimeni altcineva.

Barrie se lăsă cu şi mai multă greutate pe el. Era în stânga lui şi simţi umflătura tare a tocului de la pistol sub sacoul lui. Când o prinsese, îşi păstrase instinctiv mâna dreaptă liberă, în caz că avea nevoie de pistol. Lucrul de care nu avea nevoie, reflectă ea obosită, era să fie obligat să-i susţină greutatea şi să-şi păstreze echilibrul într-un schimb de focuri. Se forţă să se îndrepte şi să nu se mai sprijine de el, în pofida felului în care braţul lui se strânse

în jurul taliei ei. Zane o privi întrebător.

— Nu voiam să te încurc, îi explică ea. Gura lui se curbă într-un zâmbet amar.

— Vezi la ce mă refeream? Acum te gândeşti la aspecte ce ţin de luptă. Dacă n-ai fi atât de dulce, doamnă Mackenzie, ai fi o femeie periculoasă.

De ce nu sărea să o certe? Nu putea înţelege cum de fusese în stare să-şi depăşească furia atât de rapid. Zane i se părea genul de bărbat care rareori îşi ieşea din fire, dar, atunci când se întâmpla aşa ceva, era fără îndoială o ocazie memorabilă – una ce putea avea urmări ani la rând. Poate aştepta până aveau să ajungă în intimitatea apartamentului lor, rămânând în gardă cât timp erau pe stradă. Era în stare să facă asta, să-şi închidă furia într-un sertăraş, s-o împingă deoparte până putea să-i dea frâu liber în siguranţă.

Barrie se trezi studiind mulţimea de turişti ce apăreau în valuri în jurul lor, se împrăştiau, se plimbau relaxaţi, căutând orice semn care ar fi putut trăda un interes deosebit faţă de persoana ei. Exerciţiul o ajută să nu se mai gândească la cât de incredibil de vlăguită se simţea. Sarcina se făcea simţită tot mai acut; deşi fusese stupid din partea ei să iasă la soare fără să fi luat micul dejun şi fără să-şi acopere capul cu o pălărie, în mod normal nu ar fi avut nicio problemă din pricina căldurii într-un interval atât de scurt.

Cât mai aveau până la hotel? Se concentră asupra paşilor ei, asupra feţelor din jurul ei. Zane păstră un ritm de deplasare lent şi constant şi, de câte ori putea, se aşeza între ea şi soare. Umbra oferită de corpul lui o ajută cât de cât.

— Am ajuns, spuse el, conducând-o în peştera răcoroasă şi mai slab luminată a holului de la intrare.

Barrie miji ochii pentru a-i ajuta să se adapteze după lumina intensă a soarelui şi oftă uşurată când simţi un val de aer condiţionat deasupra ei.

Urcară cu un lift plin de oameni. Zane o trase lângă peretele din spate, pentru a avea o parte mai puţin de protejat şi, totodată, pentru a crea un zid de oameni între ei şi uşile deschise. Barrie simţi o uşoară tresărire de surpriză când îşi dădu seama că îi putea ghici gândurile, motivele din spatele acţiunilor lui. Avea să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a preveni o situaţie periculoasă şi pentru a-i proteja pe oamenii aceia, dar, dacă s-ar fi ajuns la măsuri extreme, i-ar fi sacrificat fără milă pe ceilalţi oameni din lift pentru a o şti pe ea în siguranţă.

Coborâră la etajul douăzeci şi unu, după o urcare fără evenimente. Un bărbat şi o femeie coborâră în acelaşi timp cu ei, un cuplu de vârstă mijlocie cu accent de Rochester. Cotiră pe coridorul ce se îndepărta de apartamentul lor. Zane o conduse pe Barrie după ei, urmărindu-i pe cei doi până ajunseră la camera lor, după colţ. Când trecură pe lângă ea, Barrie aruncă o privire în cameră exact în clipa în care intră cuplul respectiv; era în dezordine, plină cu plase de cumpărături şi cu hainele murdare pe care le purtaseră cu o zi în urmă.

— Sunt în regulă, murmură Zane, în vreme ce îşi croiau drum înapoi spre apartamentul lor.

— Nu ar fi avut toate acele lucruri specifice turiştilor dacă tocmai ar fi sosit?

Zane îi aruncă o privire imposibil de descifrat.

— Mda.

Apartamentul era minunat de răcoros. Barrie intră împleticindu-se, iar Zane încuie şi puse lanţul la uşă. Micul dejun încă îi aştepta pe masă, neatins şi rece. Zane aproape o împinse pe un scaun.

— Mănâncă, îi porunci el. Măcar pâinea prăjită, dacă nu şi altceva. Pune-ţi dulceaţă pe ea. Şi bea toată apa.

Se aşeză pe braţul canapelei, luă telefonul şi începu să formeze un număr.

Că să fie sigură, Barrie mâncă la început doar o

jumătate de felie de pâine prăjită, evitând untul, care oricum nu s-ar fi topit pe pâinea rece. Stomacul îi era liniştit în acel moment, dar nu voia să facă nimic ca să-l agite, îşi unse cea de-a doua jumătate de felie cu dulceaţă.

Pe măsură ce mâncă şi bău, începu să se simtă mai bine. Zane nu făcu niciun efort să o împiedice să-i audă conversaţia, iar Barrie presupuse că discuta din nou cu fratele lui, Chance.

— Dacă a fost observată, avem vreo jumătate de oră la dispoziţie, spuse Zane. Pune-i pe toţi în gardă. Ascultă o clipă, apoi spuse: Da, ştiu. O tai. Îşi luă rămas-bun cu un criptic:

„Ţine-o la rece”.

— Ce anume să ţină la rece? întrebă Barrie, întorcându-se în scaun pentru a fi cu faţa spre el.

O scânteie de amuzament licări în privirea lui rezervată.

— Chance are obiceiul de a-şi băga nasul, precum şi o altă parte din anatomia lui, în locuri fierbinţi. Din când în când, se arde.

— Şi tu nu, vrei să spui? Zane ridică din umeri.

— Din când în când, recunoscu el.

Era foarte calm, neobişnuit de calm, chiar şi pentru el. Era ca şi cum ar fi aşteptat să izbucnească o furtună. Barrie inspiră adânc şi se pregăti sufleteşte.

— În regulă, mă simt mai bine, spuse ea, pe un ton mai sigur decât se simţea în realitate. Zi-mi ce ai de zis.

Zane o privi o clipă, apoi clătină din cap – cu regret, i se păru ei.

— Va trebui s-o mai amân. Chance spunea că activitatea s-a intensificat brusc. Situaţia e pe punctul de a o lua razna.

Capitolul 13

Nu avură nici măcar jumătatea de oră la care sperase Zane. Telefonul sună, iar el răspunse.

— Recepţionat, spuse el, punând receptorul la loc în furcă. Se ridică şi se apropie de Barrie. Sosesc trupele, o anunţă el, săltând-o de pe scaun cu o mână implacabilă. Iar tu te vei muta la alt etaj.

O dădea la o parte din calea pericolului. Barrie se crispă, opunându-se presiunii mâinii lui, înfigându-şi călcâiele în podea. Zane se opri şi se întoarse spre ea, apoi îşi puse o mână pe burta ei.

— Trebuie să mergi, spuse el, fără pic de emoţie.

Intrase în starea de spirit de luptă; chipul îi era impasibil, privirea rece şi distantă.

Avea dreptate. De dragul copilului, trebuia să meargă. Îşi puse mâna peste a lui.

— În regulă. Dar ai să-mi dai şi mie un pistol – pentru orice eventualitate?

Zane ezită pentru o clipă, apoi intră în dormitor de unde luă geanta cu haine. Arma pe care o scoase era un revolver compact cu cinci gloanţe.

— Ştii să-l foloseşti?

Barrie îşi închise mâna în jurul patului pistolului, simţind fineţea lemnului.

— Am mai tras în ţinte de argilă, dar n-am folosit niciodată un pistol. Am să mă descurc.

— Nu are nicio cameră goală şi nici siguranţă, spuse el, conducând-o afară pe uşă. Poţi să tragi cocoşul în spate înainte de a apăsa pe trăgaci sau poţi să foloseşti ceva mai multă forţă şi să apeşi pur şi simplu pe trăgaci. Nu ai altceva de făcut decât să ţinteşti şi să tragi. E un pistol de calibrul treizeci şi opt, deci poţi opri un inamic cu el. Se îndreptă rapid spre scări în timp ce vorbea. Deschise uşa de la casa scării şi începu s-o împingă în sus pe scări, paşii

lor răsunând cu ecou în buncărul de beton. Am să te bag într-o cameră goală de la etajul douăzeci şi trei, şi vreau să rămâi acolo până venim după tine, fie Chance, fie eu. Dacă oricine altcineva deschide uşa, împuşcă-l.

— Nu ştiu cum arată Chance, spuse ea pe nerăsuflate.

— E brunet, cu ochii căprui-verzui. Înalt. Atât de chipeş, încât vei începe să salivezi la vederea lui. Cel puţin aşa susţine el că reacţionează femeile.

Ajunseră la etajul douăzeci şi trei. Barrie gâfâia puţin, Zane deloc. În vreme ce înaintau în tăcere pe coridorul acoperit cu covoare, Barrie îl întrebă:

— De unde ştii care camere sunt goale?

Zane scoase o cartelă electronică din buzunar.

— Unul dintre oamenii lui Chance a rezervat camera aseară şi mi-a dat mie cartela, ieri la cină. Pentru orice eventualitate.

Zane avea întotdeauna un plan de rezervă – pentru orice eventualitate. Barrie ar fi trebuit să-şi fi dat până acum seama de asta.

Deschise uşa camerei 2334 şi o conduse înăuntru, dar el nu o urmă.

— Încuie uşa, pune lanţul şi stai aici liniştită, spuse el, apoi se întoarse şi porni rapid spre casa scărilor. Barrie rămase în prag, urmărindu-l. Zane se opri şi îi aruncă o privire peste umăr. Aştept să aud uşa încuindu-se, spuse el încet.

Barrie se dădu înapoi, răsuci încuietoarea şi puse lanţul.

Apoi se opri în mijlocul camerei ordonate, cufundată în tăcere, şi se prăbuşi fără un cuvânt.

Pur şi simplu nu putea suporta. Zane înfrunta cu bună ştiinţă pericolul – *de dragul ei* –, iar ea nu putea să îi fie alături. Nu putea fi lângă el, nu putea să-i păzească spatele. De dragul copilului care creştea în ea, fusese

exilată în acest colţişor sigur, în vreme ce bărbatul pe care îl iubea înfrunta gloanţele pentru ea.

Se aşează pe podea, legănându-se în faţă şi în spate, cu braţele încrucişate peste abdomen, fredonând încet un cântec trist, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Groaza resimţită când se gândea la siguranţa lui Zane era mai teribilă decât orice simţise până atunci, mult mai teribilă decât ceea ce suferise în mâinile răpitorilor ei, mai teribilă chiar decât atunci când fusese împuşcat. Cel puţin atunci *fusese* de faţă. Putuse să-l ajute, să-l atingă.

Acum nu putea face nimic.

Sunetul tăios şi adânc al unui foc de armă ce răsună ca un trăsnet o făcu să tresară. Dar nu era un tunet; cerul era luminos şi senin. Îşi lipi faţa de genunchi, plângând mai tare. Se auziră din nou focuri de armă, de data asta mai puţin intense. O tuse ciudată. Un alt tunet profund, apoi mai multe, succedându-se cu repeziciune. Urmate de tăcere.

Barrie se adună şi se târî până în colţul îndepărtat al camerei, retrăgându-se în dosul patului. Se aşează cu spatele lipit de perete şi cu braţele sprijinite pe genunchi, ţinând ferm pistolul îndreptat spre uşă.

Nu vedea cum ar fi putut altcineva în afară de Zane sau Chance să ştie unde se afla, dar nu era dispusă să-şi asume vreun risc. Nu avea habar despre ce era vorba în toată povestea asta sau cine erau inamicii ei – cu excepţia lui Mack Prewett, probabil.

Timpul se scurse cu încetinitorul. Nu purta ceasul de mână, iar radioul cu ceas de pe noptieră nu era cu faţa spre ea. Nu se ridică să vadă cât era ceasul. Rămase pur şi simplu aşezată acolo, cu pistolul în mână, şi aşteptă, murind puţin câte puţin cu fiecare clipă ce se scurgea fără să-l aibă pe Zane alături.

Nu venise. Simţi răceala disperării crescând în inima ei, întinzându-se până îi umplu tot pieptul, presiunea ei aproape sufocându-i plămânii. Bătăile inimii îi încetiniră

până ajunseră la un ritm greoi, dureros. Zane. Ar fi venit dacă ar fi putut. Fusese împuşcat din nou. Rănit. Refuză să-şi permită fie şi doar să se gândească la cuvântul „mort”, dar era acolo, în inima ei, în pieptul ei, şi nu ştia cum ar putea merge mai departe.

Se auzi o scurtă bătaie în uşă.

— Barrie? o strigă cineva încet, o voce ce părea şi obosită, şi familiară. Sunt Art Sandefer. S-a terminat. Mack e arestat, poţi să ieşi acum.

Doar Zane şi Chance ar fi trebuit să ştie unde se afla. Zane îi ceruse să tragă dacă oricine altcineva deschidea uşa. Dar îl cunoştea pe Art Sandefer de ani buni, îl cunoştea şi îl respecta atât pe el ca om, cât şi munca lui. Dacă Mack Prewett fusese vârât în ceva murdar, Art era cel care să rezolve problema. Prezenţa lui acolo era logică.

— Barrie?

Mânerul uşii zdrăngăni.

Barrie dădu să se ridice şi să-i deschidă, apoi se lăsă din nou să cadă pe podea. Nu. Nu era Zane şi nici Chance. Dacă îl pierduse pe Zane, măcar atât putea să facă: să-i îndeplinească instrucţiunile pe care i le dăduse. Obiectivul lui fusese siguranţa ei, şi avea încredere în el mai mult decât avusese vreodată în oricine altcineva, chiar mai mult decât în tatăl ei. Cu siguranţă avea mai multă încredere în el decât în Art Sandefer.

Sunetul discret, ca o tuse ciudată, o luă prin surprindere. Apoi încuietoarea uşii explodă, iar Art Sandefer deschise uşa şi intră. În mână ţinea un pistol cu un amortizor gros montat la capătul ţevii. Privirile li se întâlniră aşa cum stăteau în părţi opuse ale camerei, a lui prudentă, cinică şi de o inteligenţă vie. Iar ea înţelese.

Barrie apăsă pe trăgaci.

Zane ajunse la faţa locului doar câteva clipe, câteva secunde mai târziu. Art se prăbuşise în fund lângă uşa

deschisă, cu o mână apăsată peste gaura din piept şi cu ochii sticlindu-i de şoc. Zane lovi cu piciorul arma ce se afla în mâna întinsă a lui Art, aruncând-o departe, dar nu se sinchisi să-i acorde ajutor bărbatului rănit. Păşi peste el ca şi cum nici n-ar fi fost acolo, traversând rapid camera până la colţul unde Barrie stătea ghemuită, cu faţa trasă şi cenuşie. Privirea îi era neobişnuit de distantă şi neclară. Panica îl zgudui violent, dar, la o cercetare rapidă, nu descoperi nici urmă de sânge. Părea teafără.

Se lăsă pe vine lângă ea, dându-i blând la o parte părul de pe faţă.

— Scumpo? şopti el pe un ton cald. S-a terminat acum. Eşti bine?

Barrie nu răspunse. Zane se aşeză pe podea lângă ea şi o trase în poala lui, ţinând-o strâns şi aproape de căldura corpului său. Începu să-i murmure liniştitor un sunet blând de alinare. Îi simţea inima bătând lângă a lui, în ritmul ăla greoi şi alarmant de lent. O strânse mai tare în braţe, îngropându-şi faţa în părul ei bogat.

— E bine? întrebă Chance, păşind şi el peste Art Sandefer şi apropiindu-se de fratele lui şi de noua lui cumnată.

În cameră începură să sosească şi alţi oameni, care îl luară în primire pe bărbatul rănit. Mack Prewett se numără printre ei, aruncându-i o privire tăioasă şi aspră fostului său superior.

— Va fi bine, murmură Zane, ridicând capul. L-a împuşcat pe Sandefer.

Privirile celor doi fraţi se întâlniră, şi înţeleseră amândoi în acelaşi timp. Primul foc tras în cineva lăsa întotdeauna urme. Cu puţin noroc şi cu îngrijirea medicală adecvată, Sandefer avea să supravieţuiască, dar Barrie avea să fie pentru totdeauna una dintre acele persoane care ştiu cum e să apeşi pe trăgaci.

— De unde a ştiut numărul camerei? întrebă Zane,

păstrându-şi vocea calmă.

Chance se aşeză pe pat şi se aplecă în faţă, sprijinindu-şi antebraţele pe genunchi. Expresia lui rămase oarecum relaxată, dar privirea îi era rece şi meditativă.

— Probabil am un trădător în echipă, spuse el pe un ton neutru. Şi ştiu şi despre cine e vorba, fiindcă o singură persoană cunoştea numărul camerei. Am să mă ocup de asta.

— Aşa să faci.

Barrie se foi în strânsoarea lui Zane, ridicând braţele pentru a le încolăci în jurul gâtului său.

— Zane, spuse ea, cu vocea slăbită şi gâtuită.

Fiindcă trecuse şi el prin asta, Zane desluşi panica din vocea ei, disperarea.

— Sunt bine, îi şopti el, sărutând-o pe tâmplă. Sunt foarte bine.

Fu zguduită de un hohot de plâns, dar se stăpâni rapid. Încerca în continuare să se ţină tare. Un val de emoţie îi crescu în piept, ca o bulă uriaşă de aur, atât de puternic, încât ameninţa să-i taie răsuflarea, să-i oprească bătăile inimii. Închise ochii pentru a-şi reţine lacrimile ce îi ardeau sub pleoape.

— O, Doamne, spuse el cu glas tremurător. Credeam că am ajuns prea târziu. L-am văzut pe Sandefer intrând înainte să apuc să trag spre el, apoi am auzit împuşcătura.

Braţele ei se strânseră convulsiv în jurul gâtului lui, dar nu spuse nimic.

Zane îşi puse mâna pe abdomenul ei, inspirând aerul cu înghiţituri mari, străduindu-se să-şi recapete controlul.

Tremura, remarcă el cu o surpriză rezervată. Doar Barrie reuşea să-i facă ţăndări nervii.

— Îmi doresc copilul, spuse el, cu vocea încă nesigură. Dar nici măcar nu m-am gândit la asta atunci. Nu mă puteam gândi decât că, dacă te pierdeam…

Se întrerupse, incapabil să continue.

— Copilul? întrebă Chance politicos.

Barrie încuviinţă din cap, fără a se dezlipi însă de pieptul lui Zane şi fără a ridica privirea.

— Barrie, el e fratele meu Chance, zise Zane pe un ton încă răguşit, neuniform.

Barrie întinse mâna orbeşte. Amuzat, Chance i-o scutură blând, apoi o aşeză din nou pe gâtul lui Zane. Încă nu îi văzuse chipul.

— Mă bucur să te cunosc, spuse el. Şi mă bucur şi pentru copil. Asta ar trebui să-i distragă atenţia mamei pentru o vreme.

Camera se umplu până la refuz: agenţii de securitate ai hotelului, poliţia din Las Vegas, medici de pe ambulanţă, plus Mack Prewett şi FBI-ul, care controlau în tăcere totul. Oamenii lui Chance se retrăseseră, dispărând în umbră, acolo unde le era locul, de unde operau cel mai bine. Chance ridică receptorul, dădu un telefon scurt, apoi îi spuse lui Zane:

— Se rezolvă.

Mack Prewett se apropie şi se aşeză pe pat lângă Chance. O privi tulburat pe Barrie, care stătea cuibărită strâns în braţele lui Zane.

— E bine?

— Da, răspunse ea în locul lui Zane.

— Art e în stare critică, dar e posibil să supravieţuiască. Ne-ar scuti de o grămadă de bătăi de cap dacă n-ar face-o, adăugă Mack cu voce seacă, lipsită de emoţie.

Barrie se înfioră.

— Tu n-ar fi trebuit niciodată să fii implicată, Barrie, spuse Mack. Am început să suspectez că Art juca pe două fronturi, aşa că l-am rugat pe tatăl tău să mă ajute să-l prind în flagrant.

— Informaţiile trebuiau să fie legitime, iar ambasadorul cunoaşte mai multă lume şi are acces la mai

multe informaţii confidenţiale decât s-ar putea crede. Art a muşcat momeala ca un peşte flămând. Dar apoi a cerut o informaţie cu adevărat esenţială, ambasadorul s-a eschivat, şi ne-am trezit că ai fost răpită. Tatăl tău a fost la un pas să-şi piardă stăpânirea de sine.

— Înseamnă că ticăloşii ăia din Benghazi fuseseră informaţi de sosirea noastră, spuse Zane, cu o privire ca de gheaţă.

— Da. Am reuşit să dau puţin peste cap indicatorii de timp când i-am comunicat informaţia lui Art, dar mai mult n-am avut cum să ajut. Nu se aşteptau totuşi să ajungeţi atât de devreme.

— Nu mi-a venit să cred că tocmai el era. Art Sandefer, dintre toţi oamenii, spuse Barrie, ridicând capul pentru a-l privi pe Mack. Până i-am văzut ochii. Avusesem impresia că *tu* erai cel vârât în treburi murdare.

Mack zâmbi strâmb.

— M-a bulversat faptul că ţi-ai dat seama că se petrecea ceva.

— Tata m-a băgat la bănuieli. Părea mult prea înspăimântat de fiecare dată când ieşeam din casă.

— Art te voia pe tine, îi explică Mack. A stat liniştit o vreme, altfel am fi terminat cu toată povestea asta acum câteva săptămâni. Dar nu era interesat doar de informaţie. Pe tine te voia.

Barrie fu uluită de această dezvăluire. Se uită la Zane şi îi văzu chipul înăsprindu-se. Deci aşa se explica de ce nu fusese violată în Benghazi. Art voia s-o păstreze pentru el însuşi. Nu ar mai fi putut să-i dea drumul vreodată, desigur, odată ce îi vedea chipul. Poate ar fi drogat-o, dar mult mai probabil ar fi violat-o pur şi simplu, ar fi ţinut-o pentru el însuşi o vreme, apoi ar fi ucis-o. Se cutremură, întorcându-şi din nou faţa spre gâtul lui Zane. Îi venea greu să creadă că era teafăr şi nevătămat; i se părea dificil să se târască afară din puţul negru al disperării, deşi ştia

că cel mai sumbru scenariu eşuase. Se simţea năucită, îngreţoşată.

Dar apoi un gând îi trecu prin minte, unul care ar fi apărut mai devreme dacă îngrijorarea ei pentru Zane nu i-ar fi şters orice altceva din minte. Îl privi pe Mack din nou.

— Asta înseamnă că tatăl meu e fără pată.

— Nu încape îndoială. A colaborat cu mine de la bun început. Îi întâlni privirea şi ridică din umeri. Tatăl tău poate fi un adevărat ghimpe în coastă, dar loialitatea lui nu a fost niciodată pusă la îndoială.

— Când l-am sunat azi-dimineaţă… Mack se strâmbă.

— A fost uşurat să afle că îl iubeşti suficient cât să-l suni, în ciuda faptului că dovezile îl acuzau. Însă ieşirea ta din hotel a stârnit un cuib de viespi. Credeam că avem totul sub control.

— Cum?

— Cu ajutorul meu, interveni Chance, şi, pentru prima dată, Barrie îşi privi cumnatul.

Nu începu să saliveze, dar se văzu nevoită să admită că frumuseţea lui era surprinzătoare. Privit obiectivară cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată. Însă prefera de departe chipul sumbru şi plin de cicatrici al lui Zane, cu ochii lui ce purtau amprenta vremii.

— M-am cazat la un alt hotel sub numele lui Zane, explică Chance. Tu nu erai trecută deloc în registru, dar Art ştia că erai însoţită de Zane, fiindcă verificase numărul de înmatriculare al maşinii închiriate şi aflase că fusese plătită cu cârdul de credit al lui Zane. Nu am vrut să-i dăm totul mură în gură, voiam să se chinuiască să ne găsească, altfel i-am fi stârnit suspiciuni. Însă, când a aflat că te-ai căsătorit cu Zane, a încetat să mai fie atât de prudent. Chance afişă un zâmbet larg. Apoi tu ai ieşit la plimbare azi-dimineaţă, şi lucrurile au luat-o pe arătură. Telefonul public pe care l-ai ales era exact peste drum de hotelul unde mă cazasem eu, iar oamenii lui Art te-au observat

imediat.

În celălalt capăt al încăperii, medicii de pe ambulanţă îl stabilizaseră în sfârşit pe Art Sandefer, pregătindu-l pentru a fi transportat la spital. Zane urmări targa cu care era scos, apoi îşi îndreptă privirea spre Mack.

— Dacă aş fi aflat despre tine puţin mai devreme, o mare parte din toată nebunia asta ar fi putut fi evitată.

Mack nu se trase îndărăt din faţa privirii lui glaciale.

— În privinţa asta, comandante, nu m-am aşteptat să ai asemenea contacte – îi aruncă o privire lui Chance – sau să te mişti atât de repede cum ai făcut-o. Eu îl urmăresc pe Art de câteva luni. Tu ai precipitat evenimentele într-o zi.

Zane se întinse şi-o luă pe Barrie în braţe, fără pic de efort.

— S-a terminat acum, spuse el categoric. Dacă binevoiţi să mă scuzaţi, domnilor, trebuie să mă ocup de soţia mea.

Pentru a se ocupa de ea fu nevoit să ceară o a treia cameră, fiindcă apartamentul era într-o stare cam proastă şi n-ar fi vrut ca Barrie să îl vadă. O întinse pe pat, încuie uşa, apoi scăpă de toate hainele de pe ei şi se băgă în pat lângă ea, ţinând corpul ei gol cât mai aproape de al lui. Aveau nevoie amândoi de alinarea contactului dintre trupurile lor goale, fără nicio barieră între ei. Mădularul i se întări imediat, dar momentul nu era potrivit pentru a face dragoste.

Barrie nu părea să se poată opri din tremurat – şi, spre uluirea lui, nici Zane. Se agăţară unul de celălalt, atingându-şi feţele, absorbindu-şi reciproc parfumul şi senzaţiile stârnite de atingerea celuilalt, într-o încercare de a risipi teroarea.

— Te iubesc, îi şopti el, strângând-o atât de tare în braţe, încât coastele începură să o doară sub apăsarea mâinilor lui. Doamne, mi-a fost atât de teamă! Nu reuşesc să-mi păstrez sângele-rece când vine vorba despre tine,

scumpo. De dragul sănătăţii mele mintale, sper ca restul zilelor noastre să fie plictisitoare ca o zi ploioasă.

— Aşa vor fi, promise ea, sărutându-l pe piept. Vom avea noi grijă de asta.

Iar ochii i se înceţoşară de lacrimi, căci nu se aşteptase la atât de mult, atât de repede.

Apoi, într-un final, sosi clipa pentru mai mult. Zane se afundă în ea cu blândeţe, apoi rămaseră împreunaţi, fără a se clinti, ca şi cum nervii lor n-ar fi putut suporta o stimulare intensă în acel moment, nici măcar una de plăcere. Veni însă şi vremea pentru aşa ceva… plăcerea ei – şi a lui.

Epilog

— Gemeni, spuse Barrie, cu vocea încă marcată de uluială, în timp ce maşina în care se afla cu Zane urcă drumul ce şerpuia în sus pe coasta Muntelui lui Mackenzie. Băieţi.

— Ţi-am spus eu cum va fi, comentă Zane, aruncând o privire spre umflătura abdomenului ei, care era mult prea mare pentru a cincea lună de sarcină. Băieţi.

Barrie îi aruncă o privire sticloasă din pricina şocului.

— Însă nu mi-ai spus, zise ea cu precauţie, că vor fi doi.

— Nu am mai avut gemeni în familie până acum, admise Zane, la fel de precaut. Adevărul era că se simţea la fel de zdruncinat ca Barrie. E o premieră.

Barrie privi pe geamul maşinii fără a vedea panorama răpitoare a munţilor albaştri şi stâncoşi. Locuiau în Wyoming acum; după ce Zane îşi încheiase cei doi ani de mandat ca şerif în Arizona, refuzase să candideze pentru a fi reales şi se mutaseră mai aproape de restul familiei. În cursul acelor doi ani, Chance îl tot bătuse la cap să se alăture organizaţiei din care făcea el parte – deşi Barrie încă nu înţelegea foarte clar ce anume era respectiva organizaţie –, iar Zane cedase într-un final. Nu avea să facă muncă de teren, fiindcă nu voia să rişte viaţa de care se bucura alături de Barrie, de Nick şi acum de aceşti doi copilaşi care creşteau în ea, dar avea o abilitate rară de a face planificările în situaţii neaşteptate, aşa că acela era talentul pe care îl exploata.

Întreaga familie, inclusiv tatăl lui Barrie, se adunase pe munte pentru a sărbători Ziua Independenţei. Zane, Barrie şi Nick veniseră cu maşina cu două zile în urmă, pentru o vizită prelungită, dar azi Barrie trebuise să meargă la consult, şi el o dusese cu maşina în oraş, la cabinetul doctorului. Date fiind proporţiile pe care le

căpătase talia ei, ar fi trebuit să se aştepte la această veste, dar Zane se gândise că pur şi simplu sarcina era mai avansată decât crezuseră. Vederea acelor doi mici fetuşi pe ecograf fusese un şoc destul de mare, dar nu exista nici urmă de îndoială. Două capete, două funduri, patru braţe şi mâini, patru picioare – şi ambii bebeluşi în mod evident de sex masculin. Foarte evident.

— Nu pot să aleg două nume, spuse Barrie, părând pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Zane întinse mâna şi o bătu pe un genunchi.

— Mai avem încă patru luni să ne gândim la nume. Barrie se smiorcăi:

— În niciun caz, spuse ea, n-am să-i mai pot purta încă patru luni. Va trebui să le găsim nume mai devreme.

Chiar erau copii mari, amândoi, mult mai mari decât fusese Nick la vârsta respectivă.

— După Nick, a fost nevoie de mult curaj din partea mea chiar şi să mă gândesc să fac un alt copil, continuă ea. Mă pregătisem sufleteşte pentru unul. *Unul.* Zane, dar dacă sunt *amândoi ca Nick?*

Zane se albi la faţă. Nick era un drăcuşor care avea şanse mari să scoată peri albi întregii familii în decurs de un an. Pentru o persoană atât de micuţă şi cu un vocabular limitat, odrasla lor era capabilă să provoace un tărăboi incredibil într-un interval de timp remarcabil de scurt.

Ajunseră în vârful muntelui, iar Zane reduse viteza maşinii când se apropiară de casa mare de la fermă. Curtea era presărată cu diverse vehicule – camioneta lui Wolf, maşina lui Mary, Suburbanul cu care veniseră Mike şi Shea, maşina închiriată de Josh şi Loren, maşina închiriată a ambasadorului Lovejoy, camioneta fercheşă a lui Maris, motocicleta lui Chance. Joe şi Caroline şi cei cinci huligani ai lor sosiseră cu elicopterul. Curtea era împânzită de băieţi, de la cel mai mic al lui Josh, care avea cinci ani, la John, băiatul cel mare al lui Joe, student acum, care venise

cu prietena lui actuală.

Iar ei aveau să mai adauge încă doi clanului.

Coborâră din maşină şi urcară treptele verandei. Zane îşi petrecu braţul în jurul ei şi o îmbrăţişă strâns, ridicându-i faţa spre el pentru un sărut ce se încinse rapid. Barrie strălucea de o sexualitate specială când era însărcinată şi adevărul era că el pur şi simplu nu-i putea rezista. Jocurile lor amoroase le ocupau adesea mult timp, acum, că sarcina îi făcuse din nou sânii la fel de sensibili ca atunci când o purtase în pântece pe Nick!

— Încetează! îi strigă Josh vesel din casă. Aşa ai adus-o în starea asta de la bun început!

Cu regret, Zane îşi eliberă soţia, şi intrară împreună în casă.

— Nu-i tocmai aşa, îi spuse lui Josh, şi acesta râse.

Televizorul cel mare era pornit, iar Maris, Josh şi Chance urmăreau un eveniment de sărituri obstacole. Wolf şi Joe discutau despre vite cu Mike. Caroline purta o discuţie pe teme politice cu ambasadorul. Mary şi Shea organizau un joc pentru copiii mai mici. Loren, care era adesea o oază de calm în mijlocul uraganului Mackenzie, aruncă o privire cu subînţeles spre abdomenul rotunjit al lui Barrie.

— Cum a decurs consultul? întrebă ea.

— Gemeni, spuse Barrie, cu vocea încă plină de uimire.

Îi aruncă lui Zane o privire nedumerită, ca pentru a-l întreba cum de era posibil aşa ceva.

Frenezia din jur încetă brusc. Capetele se ridicară şi se întoarseră. Tatăl ei icni. Chipul lui Mary se lumină brusc, devenind radios.

— Ambii băieţi, anunţă Zane, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să întrebe.

Un oftat ce aducea a uşurare răsună din piepturile tuturor celor prezenţi.

— Slavă Domnului, spuse Josh vlăguit. Cum ar fi fost să se nască încă unul – sau *doi* – aşa ca Nick?!

— Barrie îşi suci gâtul într-o parte şi-n cealaltă, începând să caute un anume cap mititel.

— Dar unde e Nick? întrebă ea.

Chance se ridică fulgerător din poziţia lui stând tolănit pe canapea. Adulţii priviră în jurul lor, cuprinşi de o panică tot mai intensă.

— Era chiar aici, spuse Chance. Târa după ea una dintre cizmele lui Wolf.

Zane şi Barrie începură amândoi o căutare rapidă prin casă.

— Cu cât timp în urmă? strigă Barrie.

— Acum două minute, nu mai mult. Chiar înainte să apăreţi voi, spuse Maris, aşezându-se în genunchi şi căutând pe sub paturi.

— Acum două minute! exclamă Barrie, aproape gemând. În două minute, Nick putea aproape de una singură să distrugă toată casa. Era uimitor cum reuşea o fetiţă atât de mică, cu un chip atât de angelic, să fie atât de neastâmpărată. Nick! strigă ea. Mary Nicole, ieşi acum din ascunzătoare, oricare ar fi ea! Uneori, chemarea funcţiona. De cele mai multe ori însă, nu.

Toată lumea începu să o caute, dar mica lor teroare brunetă nu era de găsit nicăieri. Întreaga familie fusese extaziată la naşterea ei, şi fusese răsfăţată de toţi, chiar şi verii ei cu spirit liber fiind fascinaţi de delicateţea şi de frumuseţea celui mai nou membru al clanului Mackenzie. Arăta cu adevărat angelică, precum Pebbles din vechiul film de desene animate *Familia Flintstone.* Era adorabilă. Avea părul negru al lui Zane, ochii albaştri uşor oblici, amăgitor de inocenţi, şi gropiţe de fiecare parte a gurii ei ca un boboc de trandafir. Fusese capabilă să stea singură în şezut la patru luni, să se târască la şase şi să umble la opt, iar de atunci întreaga familie stătea în gardă.

Găsiră cizma lui Wolf sub colecţia de îngeri a lui Mary, închisă într-o vitrină. Judecând după urmele de murdărie de pe perete, Zane deduse că draga lui copiliţă încercase să dărâme colecţia lovind-o cu cizma. Din fericire, cizma fusese prea grea pentru forţele ei. Braţul pe care îl folosea la aruncat nu era încă bine dezvoltat, slavă Domnului!

Avea un temperament ce te băga în sperieţi pentru o fiinţă atât de mică şi o voinţă supradimensionată. A-ţi propune să o împiedici să facă un lucru pe care-l voia cu tot dinadinsul era ca şi cum ai fi încercat să ţii în frâu mareea cu o găleată. Moştenise totodată talentul tatălui ei în materie de planificare, ceea ce era terifiant la un copil de doi ani. Nick era capabilă să urzească prăbuşirea oricui ar fi supărat-o.

Odată, când Alex, al doilea băiat al lui Joe, o văzuse cu un cuţit în mână şi i-l luase rapid înainte să apuce să rănească pe cineva sau ceva, Nick făcuse o criză de plâns cu urlete care nu se încheiase decât atunci când Zane îi aplicase câteva palme peste fund. Când era pedepsită de tăticul ei adorat, începea să plângă atât de sfâşietor, încât toată lumea se trezea cu un nod în gât. Măsurile disciplinare luate de iubitul ei tată şi faptul că o punea să stea pe scaunul de pedeapsă erau singurele două lucruri care păreau a reuşi să o facă să plângă.

Când terminase de plâns, stătuse bosumflată într-un colţ o vreme, aruncându-i lui Alex priviri ameninţătoare peste umărul ei minuscul. Apoi căutase alinare la Barrie, târându-se în poala mamei ei pentru a fi legănată. Următoarea oprire fusese în braţele lui Zane, pentru a-i arăta că îl iertase. Îşi încolăcise braţele micuţe în jurul gâtului lui şi îşi frecase micul obraz bucălat de obrazul aspru al lui. Aţipise chiar pentru scurt timp, atârnând fără vlagă pe umărul lui lat. Se trezise, coborâse din braţele lui şi o tulise în bucătărie, unde o implorase pe Mary, căreia îi spunea Buni, să-i dea o „băutulă”. Avea voie să bea sucuri

carbogazoase fără cafeină, aşa că Mary îi dăduse una dintre sticlele verzi cu care se aproviziona întotdeauna anume pentru Nick. Zane şi Barrie schimbau întotdeauna o privire de amuzament intim când li se dovedea încă o dată pasiunea fiicei lor pentru Seven-Up, dar nu li se părea neobişnuit s-o vadă strângând sticla familiară în mâinile ei minuscule. Lua câteva înghiţituri, apoi, foarte concentrată, înşuruba capacul la loc şi căra sticla peste tot cu ea, până ajungea s-o golească, ceea ce dura, de regulă, câteva ore.

În ziua respectivă, se întâmplase ca Zane să o privească, zâmbind ca reacţie la expresia ei fericită când mâinile ei micuţe se strânseseră în jurul sticlei. Ieşise cu paşi mari din bucătărie, fără a-i da voie lui Mary să-i deschidă sticla, şi se oprise pe hol, unde scuturase viguros sticla cu atâta forţă, încât întregul ei corp mititel fusese zdruncinat. Apoi, cu un zâmbet înduioşător de dulce pe chip, intrase aproape ţopăind în sufragerie şi îi întinsese sticla lui Alex, plecându-şi cochetă capul într-o parte.

— Dechide te log, spusese ea, cu vocea ei subţire adorabilă, apoi se dăduse înapoi câţiva paşi.

— Nu! ţipase Zane, sărind de pe scaun, dar era prea târziu. Alex răsucise deja capacul şi rupsese sigiliul. Sticla făcuse spume şi explodase, lichidul lipicios întinzându-se pe perete, pe podea, pe scaun. Îl lovi pe Alex direct în faţă. Până să reuşească să înşurubeze la loc capacul, era ud din cap până în picioare.

Nick bătuse din palme şi spusese „Hi, hi, hi”, iar Zane nu fusese sigur dacă se amuza sau îl lua în râs. Nu conta. Se prăbuşise la podea, râzând incontrolabil – şi exista o lege implacabilă cioplită în piatră care spunea că nu ai voie să pedepseşti un copil dacă pozna lui te face să râzi.

— Nick! strigă el acum. Vrei o acadea?

Dacă băutura preferată era Seven-Up, acadelele erau desertul ei favorit.

Nu primi niciun răspuns.

Sam fiind fiul mijlociu al lui Josh şi al lui Loren, în vârstă de zece ani, dădu buzna în casă. Ochii lui albaştri se făcuseră cât cepele.

— Unchiule Zane! strigă el. Nick este pe acoperişul casei!

— O, Doamne, icni Barrie şi ieşi din casă cât de repede putu.

Zane trecu în fugă pe lângă ea, cu inima blocată în gât, toate instinctele strigându-i să ajungă la copilul lui cât de repede posibil.

Ieşiră cu toţii în curte, cu feţele palide de spaimă, şi ridicară privirile. Nick stătea picior peste picior pe marginea acoperişului, zgâindu-se la ei cu o expresie de fericire pe chipul ei micuţ.

— Salut, ciripi ea.

Barrie îşi simţi genunchii înmuindu-se, iar Mary îşi petrecu un braţ în jurul ei pentru a o susţine.

Nu era greu de înţeles cum ajunsese Nick pe acoperiş – o scară stătea sprijinită de casă, iar Nick era agilă ca o căpriţă. Scara nu ar fi trebuit să se afle acolo; de fapt, Zane ar fi putut jura că nu se aflase acolo când sosiseră el şi Barrie, cu mai puţin de cinci minute în urmă.

Dădu să urce scara, cu privirea aţintită asupra fiicei sale. O expresie de încruntare îi schimonosi trăsăturile minuscule, şi se ridică, periculos de aproape de marginea acoperişului.

— Nu! ţipă ea. Nu, tati!

Zane încremeni. Nick nu voia să coboare, şi era absolut neînfricată. Nu se simţea mai în pericol decât dacă s-ar fi aflat în propriul pat.

— Zane, şopti Barrie, cu vocea gâtuită.

Zane începuse să tremure. Nick bătu dintr-un picioruş şi îndreptă un deget cu gropiţe spre el.

— Tati, jos! comandă ea.

Nu putea să ajungă la timp la ea. Oricât de repede s-

ar fi mişcat, fetiţa lui avea să cadă. Nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut.

— Chance! strigă el.

Chance ştiu imediat ce avea de făcut. Se apropie încet, evitând orice mişcare bruscă pentru a nu o speria. Când ajunse chiar sub ea, îi zâmbi larg nepoatei lui cu chip de heruvim, iar ea îi răspunse cu un zâmbet similar. Era unchiul ei favorit.

— Dance, croncăni ea, dezvelindu-şi toţi dinţii mici şi albi.

— Micuţule anticrist, spuse el afectuos. O să-mi fie foarte dor de tine după ce vei ajunge la închisoare. Estimez că mai ai… o, poate până pe la vârsta de şase ani.

Benjy, fiul cel mai mic al lui Josh, apăru din spatele lor.

— De ce i-a zis unchiul Chance Danicrist? O cheamă Nick. Nick îşi deschise braţele larg, ţopăind în vârful picioarelor.

Chance ridică braţele.

— Haide, drăguţa mea, spuse el, şi râse. Sari! Nick sări.

Chance o prinse şi îi strânse trupul mic şi drag la piept. Barrie izbucni în lacrimi de uşurare. Apoi Zane ajunse lângă Chance, luându-şi fiica în braţe, apăsându-şi buzele pe micul ei cap rotund, iar Barrie se grăbi să li se alăture, pentru a fi şi ea prinsă în îmbrăţişare.

Caroline îi aruncă o privire lui Joe.

— Te iert pentru faptul că sperma ta n-a produs nicio fată, îl anunţă ea, iar Joe râse.

Josh se uită încruntat spre Sam.

— Cum a ajuns scara acolo? îl întrebă. Sam îşi coborî privirea în pământ.

Mike şi Joe începură să se încrunte spre băieţii lor.

— Cine a avut ideea genială să vă jucaţi pe acoperiş? îi întrebă Mike pe cei şapte băieţi care nu se aflaseră în

casă, fiind astfel absolviţi de vină.

Şapte băieţi scormoniră pământul cu ghetele, neîndrăznind să ridice privirea spre cei trei taţi din faţa lor.

Josh luă scara, care ar fi trebuit să se afle în şură. Arătă spre clădirea respectivă.

— În pas de marş, spuse el sever, şi doi băieţi porniră ezitând spre şură – pedeapsa lor. Benjy se agăţă de piciorul lui Loren, clipind nedumerit spre cei doi fraţi ai lui mai mari.

Mike arătă spre şură. Cei doi băieţi ai lui porniră într-acolo.

Joe ridică dintr-o sprânceană spre cei trei mezini ai lui, care o luară şi ei în aceeaşi direcţie.

Cei trei fraţi înalţi, cu umeri laţi, îşi urmară fiii în şură. Nick o bătu uşor pe faţă pe Barrie.

— Mami plânje? întrebă ea, şi buza de jos începu să-i tremure, în vreme ce-l privea pe tatăl ei. Face tati să tleacă.

— Fac eu să treacă, sigur că da, bombăni el. O să fac să treacă şi un lipici peste fundul ăla mic al tău şi o să te prind de un scaun.

— Barrie chicoti printre lacrimi.

— Toată lumea şi-a dorit o fată, spuse ea, sughiţând, râzând şi plângând în acelaşi timp. Ei bine, ni s-a împlinit dorinţa!

Wolf se întinse şi îşi luă singura nepoată din braţele musculoase ale fiului său. Nick îi zâmbi radios, iar el spuse melancolic:

— Cu puţin noroc, vor mai trece treizeci de ani până să apară o alta. Doar dacă nu cumva…

Ochii lui întunecaţi se mijiră, şi se întoarse spre Chance.

— Nici să nu te gândeşti, spuse Chance cu hotărâre. Poţi să-ţi îndrepţi privirea aia spre Maris. Eu n-am de gând

să mă căsătoresc. Nici să mă reproduc. Încep să vină câte doi acum, deci e timpul să spunem stop. Nu mă apuc de treaba asta de tătic.

Mary îi zâmbi dulce.

— Vom vedea, spuse ea.

Sfârşit

Ofițerul SEAL Zane Mackenzie este un profesionist, cel mai bun în branșă, și lui îi revine misiunea de a o salva pe Barrie Lovejoy, fiica ambasadorului Statelor Unite în Grecia, ținută ostatică de teroriști în Liban. Salvarea frumoasei tinere decurge ca la carte – mai puțin noaptea de pasiune înnebunitoare pe care cei doi o trăiesc și care încalcă toate regulile pe care Zane le-a respectat cu strictețe până acum. Ajutat de echipa lui, Zane reușește să ducă la bun sfârșit planul de evadare, însă nu fără a plăti un preț pe măsură: este împușcat și se află la un pas de moarte, iar salvarea înseamnă pentru cei doi o despărțire forțată și dureroasă.

Întoarsă după o vreme în America, Barrie simte că viața ei este în continuare în primejdie, iar acum grijile ei sunt și mai mari, pentru că între timp a aflat că poartă în pântece copilul lui Zane. Căsătoria cu chipeșul ofițer pare singura soluție pentru ca ea și copilul lor să fie în siguranță, iar Zane realizează că lupta pentru dragoste este cea mai importantă misiune pe care viața i-a scos-o în cale până acum.

Linda Howard este câștigătoarea multor premii pentru romanele sale, clasate în topul de bestselleruri din *New York Times*. De asemenea, Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America a premiat-o pentru întreaga activitate.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-741-132-4
9 786067 411324
Lira